895.9109
ป466ต

ตัวละครในวรรณกรรมนิทานเรื่อง อาหรับราตรี ฉบับเสถียรโกเศศ – นาคะประทีป

โดย

ปริศนา วงษ์สวาสดิ์

ก.ค. 2555

ภาคนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของวิชา การศึกษาอิสระทางภาษาและวรรณกรรมไทย รหัสวิชา TH 461

ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553

ส.ม.357

สารบัญ

บทที่			หน้า
1	บทนำ		1
	ภูมิหลัง		1
	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า		4
	ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า		4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า		4
	นิยามคำศัพท์		5
	วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า		5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง		6
3	วิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่สำคัญ		19
	เรื่องที่ 1	ชาห์เรียร์กับชาห์เซนัน	19
	เรื่องที่ 2	ลา โค และชาวนา	23
	เรื่องที่ 3	พาณิชกับผีป่า	30
	เรื่องที่ 4	ชายชรากับเนื้อทราย	34
	เรื่องที่ 5	ชายชรากับสุนัขดำ	37
	เรื่องที่ 6	คนหาปลา	40
	เรื่องที่ 7	กษัตริย์กรีกกับนายแพทย์คูบัน (เรื่องของชาวประมง)	42
	เรื่องที่ 8	สามีกับนกแก้ว (เรื่องของกษัตริย์กรีก)	43
	เรื่องที่ 9	วิเซียร์ผู้ต้องโทษ (เรื่องของแกรนด์วิเซียร์)	45
	เรื่องที่ 10	กษัตริย์หนุ่มแห่งประเทศเกาะดำ	49
	เรื่องที่ 11	นักพรตทั้งสามกับนางทั้งห้า	53
	เรื่องที่ 12	นักพรตองค์แรก	57
	เรื่องที่ 13	นักพรตองค์ที่สอง	60
	เรื่องที่ 14	นักพรตองค์ที่สาม	64
	เรื่องที่ 15	นางโซบิเด	66

บทที่ หน้า

เรื่องที่ 16	เรื่องนางอมินา	70
เรื่องที่ 17	สินบัทผู้เดินเรือ	73
เรื่องที่ 18	การเดินเรือเที่ยวที่หนึ่งของสินบัท	76
เรื่องที่ 19	การเดินเรือเที่ยวที่สองของสินบัท	77
เรื่องที่ 20	การเดินเรือเที่ยวที่สามของสินบัท	79
เรื่องที่ 21	การเดินเรือเที่ยวที่สี่ของสินบัท	81
เรื่องที่ 22	การเดินเรือเที่ยวที่ห้าของสินบัท	84
เรื่องที่ 23	การเดินเรือเทียวที่หกของสินบัท	86
เรื่องที่ 24	การเดินเรือเที่ยวที่เจ็ดของสินบัท	88
เรื่องที่ 25	ผลสาลี่	90
เรื่องที่ 26	เรื่องของชายเหนุ่ม	91
เรื่องที่ 27	นูระดินและเชมเษดดิน	94
เรื่องที่ 28	เรื่องของชายหลังค่อม	99
เรื่องที่ 29	เรื่องของพ่อค้าคริสเตียน	103
เรื่องที่ 30	เรื่องของคนต้นเครื่องสุลต่าน	106
เรื่องที่ 31	เรื่องของนายแพทย์ยิว	108
เรื่องที่ 32	เรื่องของช่างตัดเสื้อ	110
เรื่องที่ 33	เรื่องของช่างโกนผม	113
เรื่องที่ 34	เรื่องพี่ชายคนที่หนึ่งของช่างโกนผม	114
เรื่องที่ 35	เรื่องพี่ชายคนที่สองของช่างโกนผม	115
เรื่องที่ 36	เรื่องพี่ชายคนที่สามของช่างโกนผม	116
เรื่องที่ 37	เรื่องพี่ชายคนที่สี่ของช่างโกนผม	118
เรื่องที่ 38	เรื่องพี่ชายคนที่ห้าของช่างโกนผม	119
เรื่องที่ 39	เรื่องพี่ชายคนที่หกของช่างโกนผม	121
เรื่องที่ 40	นูระดินกับเอนิสเอลเชลีส์	122
เรื่องที่ 41	เจ้าชายไตเอลมูลุค	125

บทที่ หน้า

เรื่องที่ 42 อชิชกับอชิเชห์..... 128

เรื่องที่ 43 เจ้าหญิงดุนยะ..... 131

4 ภาพรวมลักษณะตัวละครในนิทานเรื่องอาหรับราตรี..... 134

5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ..... 148

บรรณานุกรม..... 152

ประวัติย่อผู้วิจัย

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

นิทานเป็นเรื่องเล่าสืบต่อกันมา กล่าวได้ว่าเป็นวรรณกรรมที่เก่าแก่ที่สุด นิทานอาจมีกำเนิดพร้อม ๆ กับมนุษยชาติ มูลเหตุที่มาแต่เริ่มแรกคงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงแล้วเล่าสู่กันฟัง มีการเพิ่มเติมเสริมแต่งให้พิสดารมากยิ่งขึ้น จนห่างไกลจากเรื่องจริงและกลายเป็นนิทานไป

อาหรับราตรีเป็นนิทานของเปอร์เซียและเป็นนิทานชิ้นเอกที่แพร่หลายมายาวนาน นิทานเรื่องนี้ไม่ปรากฏนามผู้แต่ง ความเป็นมาของอาหรับราตรีเป็นเรื่องที่นักปราชญ์แต่ก่อนศึกษาค้นคว้ากันมานาน ขุนวิจิตรมาตรา (2550:คำนำ) กล่าวไว้ว่า ผู้แต่งเดิมเป็นเจ้าหญิงเปอร์เซีย ชื่อโฮมายหรือฮูเมย์ เป็นพระราชธิดาของพระเจ้าบาร์มันหรืออาร์ตา เซอเซสลอง กิมานุส กษัตริย์เปอร์เซีย (พ.ศ. 80-121) พระมารดาเป็นชาวยิวชื่อ ชาห์ ราซาด กล่าวกันว่าพระนางชาห์ ราซาด ได้ช่วยพวกยิวให้รอดพ้นจากการเป็นเชลย และตามนิทานเรื่องอาหรับราตรีนางที่เป็นตัวเอกก็มีชื่อว่า ชาห์ ราซาดเช่นเดียวกัน และนางผู้นี้เล่านิทานเพื่อถวายพระเจ้าแผ่นดินทุกคืน เป็นการช่วยให้หญิงสาวอื่นๆรอดพ้นจากความตาย จึงดูเข้าเค้ากับเรื่องของพระนางชาห์ ราซาด พระมารดาของเจ้าหญิงโฮมายที่ได้ช่วยพวกยิว ฉะนั้นที่ว่าเจ้าหญิงโฮมายเป็นคนแต่งจึงดูมีเค้ามูลอยู่เหมือนกัน แต่บางเสียงก็ว่าเจ้าหญิงโฮมายไม่ได้แต่งเอง แต่มีผู้อื่นแต่งถวายอีกทีหนึ่ง

อย่างไรก็ตามอาหรับราตรีเป็นนิทานที่เล่ากันทั้งในอียิปต์ เปอร์เซียตลอดจนอินเดีย แล้วจึงมาแต่งเป็นหนังสือขึ้นในสมัยที่พวกอาหรับมีอำนาจครอบครองเปอร์เซียและอียิปต์ แล้วให้ชื่อหนังสือเป็นภาษาอาหรับว่า “อัลฟ์ ละยะละห์ วะละยะละห์” แปลว่า “พันคืนกับหนึ่งคืน” (พันหนึ่งคืน) ส่วนการแปลอาหรับราตรีนั้น อาจารย์ขุนวิจิตรมาตรา (2550:1)ได้กล่าวว่าในบรรดาปราชญ์ฝรั่งเศสที่เป็นนักปรัชญาอาหรับซึ่งมีชื่อเสียงเด่นอยู่ 2 ท่าน ท่านหนึ่ง คือ

เอดวาร์ด วิลเลียมเลน (พ.ศ. 2344-2419) ได้ไปอยู่ที่อียิปต์นาน เรียนรู้ภาษาอาหรับลึกซึ้ง ได้แปลอาหรับราตรีจากต้นฉบับภาษาอาหรับเมื่อปี พ.ศ. 2381-2383 นับถือกันว่าแปลดี แต่แปลไม่จบ อีกท่านหนึ่งชื่อ ริชาร์ด ฟรานซิสเบอร์ตัน (พ.ศ. 2364-2433) เคยท่องเที่ยวอยู่ในหมู่พวกอาหรับ พูดภาษาอาหรับได้เท่ากับเป็นคนอาหรับ และเรียนรู้ภาษาอาหรับแตกฉาน ได้แปลอาหรับราตรีจากต้นฉบับภาษาอาหรับให้ตรงตามถ้อยคำสำนวนภาษาอาหรับอย่างละเอียดพิสดาร เริ่มแต่ พ.ศ. 2428-2431 จบบริบูรณ์เป็นหนังสือชุดใหญ่ 16 เล่ม ใช้ชื่อตรงตามภาษาอาหรับให้ตรงตามภาษาอาหรับว่า Thousand Nights and a Night แปลว่า พันคืนกับหนึ่งคืน (ที่แปลครั้งแรกไม่ได้แปลตามชื่อตามคำภาษาอาหรับ) ที่เรามาเรียกเป็น อาหรับราตรี เข้าใจว่าเสด็จในกรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์ทรงใช้ก่อน

จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างเปอร์เซียกับไทย พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างเปอร์เซียกับไทยนั้นมีมานานตั้งแต่สมัยสุโขทัย เพลินพิศ เพิ่มสิน (2544 : 4) กล่าวว่า ในสมัยพ่อขุนรามคำแหงได้มีคำศัพท์ว่า ปสาน ซึ่งหมายถึงตลาดที่ตั้งประจำ มาจากภาษาเปอร์เซียว่า บาซาร์ ปรากฏขึ้นแล้วในศิลาจารึกหลักที่หนึ่ง วรรณคดีอิหร่านหรือเปอร์เซียปรากฏขึ้นครั้งแรกในสมัยอยุธยา เป็นเรื่องที่ไทยแปลเข้ามาโดยตรง คือ เรื่องอิหร่านราชธรรม ซึ่งปรากฏเป็นฉบับพากย์ภาษาไทยและมีเรื่องเดียว หลังจากนั้นวรรณคดีเปอร์เซียก็เงียบหายไปจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์จึงปรากฏอีกครั้ง วรรณคดีเปอร์เซียที่เข้ามาในสมัยนี้มีทั้งหมด 7 เรื่อง คือ นิทราชาคริต เสภาบูหะซัน อาหรับราตรีประโลมโลกย์ รุไบยาต ทศมนตรี พันหนึ่งทิวา และอาหรับราตรี

ส.พลายน้อย(2550 : 3) กล่าวว่า พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเป็นพระองค์แรกที่นำวรรณกรรมนิทานอาหรับราตรีเข้ามาสู่ประเทศไทย ตามหลักฐานที่ปรากฏอยู่ คือ พระองค์ทรงแปลบางเรื่องในอาหรับราตรีเป็นภาษาไทยและตามที่รู้จักกันเป็นอย่างดีคือพระราชนิพนธ์เรื่อง “นิทราชาคริต” ซึ่งทรงเก็บความจากนิทานเรื่อง “ Sleeper Awaken” ในปี พ.ศ. 2421 ส่วนการแปลจากต้นเรื่องนั้น พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์ได้แปลขึ้นก่อนคนอื่นๆ เมื่อ พ.ศ. 2433 แต่ได้ทรงพระนิพนธ์เป็นกลอนสุภาพและทรงนิพนธ์จบทั้ง

เรื่องหรือไม่ ยังไม่พบต้นฉบับที่สมบูรณ์เท่าที่พบหนังสือก็เป็นหนังสือเล่มใหญ่หลายร้อยหน้า และในครั้งนั้นทรงตั้งชื่อหนังสือว่า "อาหรับราตรีคำกลอน" หลังจากนั้นเข้าใจว่าได้มีผู้แปลเป็นร้อยแก้วอีกหลายสำนวน ฉบับที่ได้รับความนิยมมากที่สุดคือ ฉบับสำนวน ร้อยแก้วของเสถียรโกเศศ และ นาคะประธีป เสถียรโกเศศ (2498 : 5)ได้กล่าวไว้ว่า "หนังสือนิยายเรื่องอาหรับราตรีนี้ ขุนโสภิตอักษรการ เจ้าของโรงพิมพ์ไท ได้จ้างผู้ที่ใช้นามปากกา "ส.น.ม." แปลมาจากฉบับภาษาอังกฤษ แล้วข้าพเจ้ากับนาคะประทีป ได้ช่วยกันเกลาสำนวนให้อีกชั้นหนึ่ง"

อาหรับราตรีเป็นวรรณกรรมนิทานประเภทนิทานซ้อนนิทานโดยมีนิทานโครงเรื่องใหญ่และมีนิทานเรื่องอื่นๆที่เป็นโครงเรื่องรองซ้อนอยู่ในนิทานโครงเรื่องใหญ่ อาหรับราตรีประกอบไปด้วยนิทานย่อยๆทั้งหมด 44 เรื่อง ภายใต้โครงเรื่องหลักเรื่องเดียว คือ เมื่อกษัตริย์ชาห์เรียร์พบว่ามเหสีนอกใจ นางเล่นชู้กับชายผิวดำที่เป็นทาสรับใช้ พร้อมนัดกับเหล่านางกำนัล 10 นาง ร่วมด้วยชายผู้เป็นทาส 10 คน รวมกลุ่มกันทำกิจกรรมสนองความใคร่ ที่อุทยานในราชวัง ต่อมาความล่วงรู้ถึงกษัตริย์ชาห์เรียร์ จึงมีรับสั่งให้ประหารชีวิตเสียทั้งคู่ และด้วยความคิดที่ว่าผู้หญิงนั้นไม่มีความซื่อสัตย์ มีนิสัยชั่วมัวเมาไปในราคะ พระองค์จึงปฏิญาณว่า ต่อไปจะมีชายาเพียงคืนเดียว เป็นเหตุให้หญิงสาวในประเทศหลายคนถูกประหารชีวิตทุกๆรุ่งเช้าหลังจากเป็นชายาของพระองค์ ต่อมานางเชเฮอร์ซาเด ธิดาของวิเซียร์(ปุโรหิต) เข้ามาถวายตัวและวางกลอุบายขอให้นางดินาซาเดผู้เป็นน้องสาวมานอนเป็นเพื่อน พอตกดึกให้น้องสาวแกล้งแสดงว่านอนไม่หลับขอให้นางเล่านิทานให้ฟัง กษัตริย์ชาห์เรียร์ได้ยินดังนั้นจึงขอฟังด้วย แต่นางได้ทิ้งค้างตอนจบไว้เล่าในคืนต่อไป ความสนุกสนานของนิทานทำให้พระราชาชะลอการประหารนางไว้ก่อน เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ไปตลอดหนึ่งพันคืนหรือเป็นเวลาเกือบสามปีกว่านิทานจึงจะจบ จนท้ายที่สุดพระราชาก็เปลี่ยนพระทัยไม่ประหารชีวิตนาง

อาหรับราตรีเป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์กับวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์มาหลายยุคหลายสมัย ด้วยเนื้อหาสาระที่เป็นทั้งเรื่องจริงและเรื่องที่เกิดขึ้นจากจินตนาการ เพลินพิศ เพิ่มสิน (2544 : 5) กล่าวว่านิทานเรื่องอาหรับราตรี ได้สะท้อนให้เห็นสภาพวิถีชีวิตของชาวเปอร์เซียและชนชาติต่างๆที่ปรากฏอยู่ในนิทานแต่ละเรื่อง และยังสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรม ปรัชญา

ความคิด ความเชื่อในด้านต่างๆ เช่น ด้านการเมืองการปกครอง การประกอบอาชีพ การศึกษา ศาสนาและสังคม โดยเฉพาะอิทธิพลด้านศาสนา ซึ่งส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม การนับถือพระเจ้าองค์เดียว คือ พระอัลลอฮ์ ว่าทุกอย่างเกิดขึ้นด้วยอำนาจของพระองค์ จนมีผลต่อความเชื่อ ความคิดและวิถีการดำรงชีวิต เสถียร โกเศศได้กล่าวไว้ใน แจ้งความเรื่องอาหรับราตรีว่า "อาหรับราตรีเป็นหมวดหนังสืออ่านเล่นก็จริงแล แต่ท่านกวีเชิงปราชญ์หนังสือผู้ลือนาม ทุกชาติทุกภาษาย่อมเห็นว่า เป็นหมวดนิยายที่ดี จึงได้แปลถ่ายต่อๆกันไปเป็น ภาษาของตน ประโยชน์ในเบื้องต้นสำหรับผู้อ่านที่รักวิชาหนังสือ ก็คือ หนุนความรู้ทางวรรณวิจิตร ให้ขีดเขยิบให้สูงกว่าที่มีอยู่เป็นทุนเดิม เพิ่มเติมโวหารให้น่าฟังยิ่งขึ้นเป็นข้อใหญ่ ใจความกระตุ้นความพยายามของนักเลงหนังสือ ให้ช่วยกันเขียนเรื่องที่เป็นประโยชน์สำหรับเพิ่มพูนความรู้แก่ชาติ ปราชญ์ในวิชาวรรณวิจิตรทุกภาษาย่อมเป็นผู้ตั้งหน้าพากเพียรเขียนเรื่องราวต่างๆ สำหรับชาติของตนเมื่อเหตุและผลมีกล่าวแต่คร่าวๆปรากฏข่าวดังนี้ แล้วจึงได้พิมพ์เรื่องนี้ขึ้นไว้เป็นสมบัติส่วนหนึ่งในหมวดหนังสือไทย"

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาลักษณะทางกายภาพและลักษณะนิสัยของตัวละครที่สำคัญจากโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรองในวรรณกรรมนิทานเรื่องอาหรับราตรี

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าจะทำให้เข้าใจวิถีชีวิต แนวคิด ความเชื่อของผู้คนในดินแดนตะวันออกมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาครั้งนี้จะศึกษาตัวละครที่สำคัญจากโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรองทั้งหมด 43 เรื่อง จากวรรณกรรมนิทานเรื่องอาหรับราตรี ฉบับเสถียร โกเศศ-นาคะประทีป กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์พิมพ์คำ พ.ศ. 2550

นิยามคำศัพท์

นิทานซ้อนนิทาน หมายถึง นิทานที่มีโครงเรื่องหลักอยู่หนึ่งเรื่อง และมีนิทานเรื่องอื่นๆ ที่เป็นเรื่องย่อยแทรกอยู่ในนิทานที่เป็นโครงเรื่องหลัก

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การดำเนินการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. **ขั้นเก็บรวบรวมข้อมูล**

   1.1 สำรวจและรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานอาหรับราตรี

   1.2 สำรวจและรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาตัวละคร

2. **ขั้นศึกษาข้อมูล**

   2.1 ศึกษาตัวละครในนิทานเรื่องอาหรับราตรีโดยละเอียด

   2.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทานอาหรับราตรี

   2.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาตัวละคร

3. **ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล**

   3.1 วิเคราะห์ภูมิหลังของตัวละครที่สำคัญจากโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรอง

   3.2 วิเคราะห์ลักษณะทางกายภาพและลักษณะนิสัยของตัวละครที่สำคัญจากโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรอง

4. **ขั้นสรุปผลการศึกษาค้นคว้าและเสนอผลการวิจัย** โดยใช้วิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมนิทานอาหรับราตรี
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละคร การศึกษาตัวละคร
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมของเปอร์เซีย อินเดีย และศาสนาอิสลาม

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมนิทานอาหรับราตรี

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมนิทานเรื่องอาหรับราตรี

รื่นฤทัย สัจจพันธ์ (2524: 147) กล่าวว่า อาหรับราตรีเป็นนิทานที่มีชื่อเสียงของอาหรับ จัดอยู่ในหมวดหนังสืออ่านเล่น ส.พัชรี (2515: คำนำ) กล่าวว่า นิทานเรื่องอาหรับราตรี เป็นนิยายสำหรับเด็กที่แพร่หลายมานานปีโดยมีความมุ่งหมายเพื่อให้เด็กได้รับความรู้และความเพลิดเพลินจากการอ่าน ซึ่งมีคติสอนใจสำหรับเด็กทุกบททุกตอน

หลวงภัทรวาที (2505 : 21) กล่าวไว้ว่า เมื่อเด็กได้อ่านหนังสืออาหรับราตรีฉบับภาษาไทยรู้สึกเพลิดเพลิน ด้วยเรื่องราวต่างๆในนิทาน ซึ่งผู้เล่าใช้เวลาบรรยายถึงพันหนึ่งกับหนึ่งคืนได้นำความตื่นเต้น โลดโผนและทำให้นึกเสียดายที่ไม่ได้เกิดในสมัยอาหรับราตรี และ ทำให้อยากเห็นนครแบกแดดมาก เพราะในบรรดานิทานซึ่งเล่ากันเป็นเวลาหนึ่งพันกับหนึ่งคืนนั้นเหตุการณ์ต่างๆหมุนเวียนอยู่บริเวณนครแบกแดดทั้งสิ้น สุรา นารี พาชี กีฬาบัตรได้พร้อมหมดทุกอย่าง ขอแต่มีเงินเท่านั้น นิทานอาหรับราตรีมิใช่เป็นเรื่องที่แสดงถึงความอัศจรรย์โลดโผนและความสนุกสนานของยุคสมัยเท่านั้น แต่เป็นการแสดงให้เห็นถึงความคิดเห็น

ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมของสมัยจักรวรรดิอาหรับเจริญรุ่งเรืองจนถึงขีดสุด และนครแบกแดดก็เป็นศูนย์กลางหรือจะเรียกว่าเป็นเครื่องหมายแห่งความเจริญก็ว่าได้

กรมศิลปากร (2532: คำนำ) ได้กล่าวว่า อาหรับราตรีเป็นหนังสือรวมนิยายสั้นๆ หลายรส หลายแบบประกอบด้วยหลักปรัชญาและคติธรรมของชาวเปอร์เซีย นิยมเล่าแพร่หลายสืบต่อกันมาช้านาน ส่วนหนึ่งที่ทำให้รู้จักนิยายเรื่องนี้เป็นอย่างดีจนกล่าวได้ว่าเป็นนิยายอมตะและเหมาะสมกับทุกยุคทุกสมัยก็เนื่องมาแต่ถ้อยคำสำนวนที่ชวนอ่านชวนติดตามของท่าน

เสถียรโกเศศและนาคะประทีป กระแสร์ มาลยาภรณ์ (2516: 166) กล่าวว่า อาหรับราตรีพากย์ไทยเป็นร้อยแก้วจัดอยู่ในประเภทนิทานเข้าแบบ (Formula Tales) คือ จำพวกนิทานซ้อนนิทาน โดยถือตามลักษณะการเล่า และทำให้เรารู้จักอิหร่านมากขึ้นก็จากเรื่องอาหรับราตรีนี้เอง

สิทธา พินิจภูวดล (2517 : 296) กล่าวว่า อาหรับราตรีเป็นวรรณกรรมที่รู้จักแพร่หลายที่สุด เป็นนิทานอยู่ในชุดเดียวกันรวม 1001 เรื่อง ซึ่งมีกรอบเรื่อง (Frame work) อันเดียวกันคือ คำแนะนำตักเตือนดูเหมือนมีเค้าเรื่องนำมาจากอินเดีย นิทานบางเรื่องเป็นนิทานอินเดียโบราณ ส่วนมากเป็นเรื่องรอบๆกรุงแบกแดด และมีเรื่องราวเกี่ยวกับการผจญภัยตื่นเต้นรอบๆกรุงไคโร อียิปต์ อีกหลายเรื่อง นอกจากนี้นิทานที่รับอิทธิพลจากยิวก็มีมาก บางเรื่องแต่งเพิ่มเติมขึ้นใหม่ การที่คนทั่วโลกชอบอาหรับราตรีเพราะการผูกเรื่องเต็มไปด้วยความตื่นเต้นเร้าใจ การผจญภัยที่กล้าหาญ เสียสละ มีคุณธรรม บางครั้งก็ให้ความหวังว่าจะได้พบกรุมหาสมบัติในท้องทะเลซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนความอุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติยั่วใจให้ชาวอาหรับหรือคนทั่วไปมีใจกล้าหาญที่จะฝึกฝนตนออกมาเสี่ยงภัยในมหาสมุทร มีการผูกเรื่องเกี่ยวกับความลี้ลับ และความฉลาดมีไหวพริบ ซึ่งสามารถเอาชนะอำนาจลี้ลับได้

ดิเรกชัย กุลศิริสวัสดิ์ (2515 : 92-93) กล่าวว่า อาหรับราตรีไม่ใช่ของผู้แต่งคนเดียว และไม่ใช่ของอาหรับล้วนๆ หากประมวลเรื่องต่างๆที่มีเค้าจากอินเดีย เปอร์เซีย อียิปต์ ตุรกี โรมัน และบาบิโลเนีย ดังจะเห็นได้จากชื่อในท้องเรื่อง สิบาด เป็นชื่ออินเดีย อาลีบาบาและคอนตู

เป็นชื่อตุรกี ชาฮ์ระซาด ดีนาซาด ชาฮ์ซะมาน เป็นชื่อเปอร์เซีย ชื่อ ฮะซารอัฟสานะฮ์ เป็นศัพท์เปอร์เซีย ฮะซาร์ แปลว่า หนึ่งพัน อัฟสานะฮ์ แปลว่านิยาย แต่เดิมนิยายเรื่องนี้มีชื่อว่า อัลฟ์ (พันราตรี) แต่ไม่ได้เจาะจงว่าจะต้องมีหนึ่งพันเรื่อง แต่หมายถึงมีเรื่องมาก ต่อมามีผู้เพิ่มเติมให้เท่า ตัวเลขเป็น พันเอ็ดราตรี อัลฟ์ลัยละฮ์ วะ ลัยละฮ์ สาเหตุอาจเนื่องมาจากการถือของพวกซีอะฮ์ บางพวกที่ควรให้มีเลขคี่

ขุนวิจิตรมาตรา (2509: 656) กล่าวว่า นิทานเรื่องอาหรับราตรีอาจแต่งก่อนสมัยพระเจ้าฮารูนหรือหลังสมัยพระเจ้าฮารูน โดยมีการวางรูปแบบเป็นนิทานซ้อนนิทานทำนองเกร็ดพงศาวดารกลายๆ ให้เป็นเรื่องของเปอร์เซีย โดยสมมติพระเจ้าแผ่นดินขึ้นองค์หนึ่งชื่อชาร์ระยา (ชาห์เรียร์) เป็นต้นเรื่องและกษัตริย์ในนิทานซ้อนนั้นสมมติขึ้นก็มีเอาชื่อจริงมาใช้ก็มาก เช่น ชื่อกษัตริย์โบราณของเปอร์เซีย กรีก เป็นต้น ตลอดจนกาหลิบที่ครองเมดินา ดามัสกัส หลายต่อหลายพระองค์ ผู้แต่งจะต้องรู้พงศาวดารมากสุด แต่ว่ามีอะไรเป็นเกร็ดแปลกๆก็เอามาเล่าเป็นจริงครึ่งเล่น วิธีดังกล่าวจึงมีพระเจ้าฮารูนเข้าไปเป็นตัวสำคัญอยู่มาก ตามพงศาวดารจริงๆ พระเจ้าฮารูนมีพระนามโด่งดังอยู่แล้ว เมื่อเข้าอยู่ในนิทานก็ทำให้เด่นขึ้นอีกจนกระทั่งดูเหมือนว่าคนรู้จักพระเจ้าฮารูนอัลรายจิทในอาหรับราตรียิ่งกว่ารู้จักนำพงศาวดารอาหรับราตรียิ่งกว่ารู้จักในพงศาวดารอาหรับเสียอีก

ในEncyclopedia Britanica (Thousand and One Nights. 1994 : 733) กล่าวว่า อาหรับราตรีหรือพันหนึ่งราตรี (The thousand and One Nights) เป็นการร่วมเรื่องเล่าที่ไม่มีการระบุวัน เดือน ปีผู้แต่ง และเรื่องเล่าทั้งหมดเหล่านั้นก็ได้กลายมาเป็นนิทานพื้นบ้านของชาวตะวันตก เนื้อหาของเรื่องเป็นเรื่องที่กษัตริย์เกลียดชังสตรีด้วยภรรยาของพระองค์ไม่ซื่อสัตย์คบชู้สู่ชายอื่น และแสดงถึงการใช้ปัญญาของนางเชเฮอร์ซาเด บุตรีของวิเซียร์ที่ใช้การเล่านิทานเพื่อรักษาชีวิตของนางจนในที่สุดทำให้กษัตริย์เปลี่ยนความคิดที่จะฆ่านางและแต่งตั้งนางเป็นมเหสี ในนิทานเรื่องนี้มีชื่อตัวละครเอกเป็นชื่อชาวอิหร่าน แต่โครงเรื่องเป็นเรื่องของอินเดีย และมีที่มาของนิทานในเรื่องจากทั้งอินเดีย อิหร่าน อิรัก ตุรกี และกรีก โดยสังเกตจากลีลาในการเขียนจะต่างกัน ซึ่งเรื่องราวต่างๆจะเพิ่มตามช่วงเวลา สถานที่ และความนิยมของแต่ละท้องถิ่นที่

เรื่องราวมีการแพร่กระจายไป ใน The Encyclopedia Americana(Arabian Nights. 1994 : 164) กล่าวถึงนิทานอาหรับราตรี (Arabian Nights) ว่าเป็นการรวบรวมเรื่องเล่า (Tales) ที่ไม่จำกัดขอบเขตและคนอังกฤษรู้จักกันดีในชื่อ พันหนึ่งราตรี (One Thousand and One Nights) ซึ่งได้มีการดัดแปลง คัดลอกเลียนแบบออกมาทั้งในรูปวรรณกรรม (Literature) การละคร (Theater) ภาพยนตร์ (Opera) และฉบับ Watered-down ซึ่งเคยเป็นเครื่องบันเทิงที่นิยมสำหรับเด็ก

กุสุมา รักษ์มณี (2536 : 245-258) กล่าวว่า อาหรับราตรีเป็นนิทานที่รู้จักแพร่หลายไปทั่วโลก มีการแปลเป็นภาษาและสำนวนต่างๆ จนเป็นที่คุ้นหูคนส่วนมาก มีนิทานแทรกหลายเรื่อง เช่น กลาสีสินบัท อลาดินกับตะเกียงวิเศษ อาลีบาบา กลายเป็นนิทานผจญภัยที่เล่าต่อๆกันมาในหมู่ชาวตะวันตก แต่ในอาหรับเองเป็นเพียงวรรณกรรมชาวบ้านเล่ากันในหมู่สามัญชน ภาษาจึงไม่ประณีต เนื้อเรื่องก็ไม่รัดกุม เพราะเน้นความสนุกตื่นเต้นเป็นสำคัญ บางครั้งยาวและซับซ้อนจนทำให้ผู้ฟังจับต้นชนปลายไม่ได้ และเมื่อวิเคราะห์เนื้อหานักวรรณคดีอาหรับส่วนใหญ่ลงความเห็นว่า เป็นงานที่สืบทอดกันมาหลายยุคหลายสมัยมีความเชื่อต่างๆประสมปนเปกัน จนยากที่จะเป็นตัวแทนของวัฒนธรรมอาหรับ มีความเชื่อว่าเรื่องเดิมได้มาจากอินเดียโดยผ่านทางเปอร์เซียแล้วมีการแต่งเติมด้วยเรื่องเล่าของอียิปต์โบราณ อิสราเอลและกรีก กว่าจะจบสมบูรณ์ก็กินเวลาตั้งเกือบ 10 ศตวรรษ

กล่าวโดยสรุป อาหรับราตรีเป็นวรรณกรรมนิทานที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย เนื่องจากมีโครงเรื่องที่น่าสนใจด้วยรูปแบบของการเป็นนิทานซ้อนนิทาน เรื่องราวของนิทานแต่ละเรื่องแฝงไปด้วยคุณค่าและความรู้ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เช่นแนวความคิดในการดำรงชีวิต ปรัชญาเกี่ยวกับศาสนา ความเชื่อ สังคมและวัฒนธรรมประเพณีของประเทศเจ้าของนิทาน

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมนิทานเรื่องอาหรับราตรี

เพลินพิศ เพิ่มสิน (2544: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาและวิเคราะห์วรรณกรรมนิทานเรื่องอาหรับราตรีในด้านเนื้อเรื่อง แก่นเรื่อง อรรถประโยชน์และภาพสะท้อนทางสังคม ผลการวิจัยพบว่า

นิทานอาหรับราตรีมีที่มาจากเปอร์เซียกลุ่มชนที่นับถือศาสนาอิสลาม นิทานเรื่องนี้ประกอบด้วยแนวเรื่อง 10 แบบ ได้แก่ แนวเรื่องการใช้ปัญญา แนวเรื่องความรัก แนวเรื่องโศก แนวเรื่องพิสูจน์ความจริง แนวเรื่องผจญภัย แนวเรื่องมหัศจรรย์ แนวเรื่องการล่วงประเวณี แนวเรื่องอิจฉาริษยา แนวเรื่องผี และแนวเรื่องเผชิญชะตากรรม ส่วนการศึกษาอนุภาคพบว่ามีอนุภาค 3 แบบ ประกอบด้วย อนุภาคตัวละคร การสร้างตัวละครมี 3 ประเภท คือ มนุษย์ อมนุษย์ และสัตว์ โดยให้บทบาทตัวละครเป็นตัวแทนของมนุษย์แสดงวิสัยและพฤติกรรมของคนในสังคม อนุภาคของเหตุการณ์ ปรากฏ 17 เหตุการณ์ และอนุภาคของสิ่งของ

Hassan(1992 : 666) ได้ศึกษาอาหรับราตรีในหัวข้อว่า อาหรับราตรี ภูมิหลังการพัฒนาเป็นการละครดั้งเดิมและอิทธิพลของอาหรับราตรีที่มีผลต่อวรรณคดีและการละครอังกฤษโดยกล่าวถึงคำนิทานคำกลอนเรื่อง Alf Layla 'Va Layla หรืออาหรับราตรี ตั้งแต่ชื่อเรื่องที่ใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออ้างถึงกลุ่มของเรื่องเล่า (นิทาน) ที่มีการดัดแปลงและจัดรูปแบบ โดยนักเล่านิทานที่มีการถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งไปสู่รุ่นหนึ่ง โดยนักเล่านิทานชาวอาหรับและเปอร์เซียเป็นเวลาหลายร้อยปีความรุ่งเรืองในด้านจินตนาการของเรื่องอาหรับราตรีเป็นครั้งแรกในต้นศตวรรษที่ 18 จนมาถึงปัจจุบัน นิทานอาหรับราตรีนี้มีอิทธิพลมากในงานเขียนของอังกฤษโดยเฉพาะในด้านการละครและนวนิยายแนวโรแมนติก ซึ่งทำให้เกิดการเขียนเรื่องและการดัดแปลงเรื่อง ทำให้เห็นความแตกต่างในด้านโครงเรื่องและตัวละคร อาหรับราตรีจึงเป็นเรื่องเล่าที่มีความตื่นเต้นและความสนุกสนานแตกต่างกัน เมื่อตัวละครในเรื่องมีบทบาทเป็นผู้เล่าเรื่องเหล่านี้จึงเป็นสมบัติในงานเขียนและการละครเวที ส่วนสำคัญของงานวิจัยนี้ คือ การนำนิทานอาหรับราตรีบางเรื่องมาดัดแปลงและสร้างเป็นบทละคร

Hussein (1990 : 868) เป็นงานวิจัยที่กล่าวถึงอิทธิพลของอาหรับราตรีที่มีต่อนวนิยายอังกฤษในศตวรรษที่ 19 ซึ่งชี้ให้เห็นถึงประวัติศาสตร์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างชาวอังกฤษและชาวตะวันออก ซึ่งปรากฏชัดเจนในศตวรรษที่ 19 โดยเริ่มครั้งแรกในสงครามครูเสดในปี ค.ศ. 1096 จากการที่ผู้ไปทำสงครามได้มีการติดต่อค้าขาย การติดต่อทางด้านการเมือง ซึ่งทำให้เกิดการติดต่อทางวรรณคดีด้วย ความสัมพันธ์ด้านวรรณคดีเรื่องแรก คือ เรื่องอาหรับราตรีที่ผู้ไป

ทำสงครามได้ฟังและนำไปเล่าต่อเมื่อพวกเขากลับยุโรป นิทานเหล่านี้เป็นที่นิยมในวงวรรณคดีฝรั่งเศสและอังกฤษในเวลาต่อมา ดังนั้นจึงเป็นเหตุให้ Giovanni Boccacio มีชื่อเสียงจากการรวมและแนวคิดจากนิทานเหล่านี้เขียนขึ้นในหนังสือเรื่อง Docameron และงานเขียนของ Geoffrey Chaucer เรื่อง The Squire's Tale ซึ่งยังปรากฏ นิทานเรื่องหรือเรื่องเล่าบางตอนของอาหรับราตรี

กล่าวโดยสรุป อาหรับราตรีเป็นวรรณกรรมนิทานที่มีผู้สนใจศึกษาอยู่มากมาย มีทั้งการศึกษาโครงเรื่อง แก่นเรื่อง อิทธิพลของนิทานอาหรับราตรี จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า อารับราตรีเป็นนิทานที่มีโครงเรื่องเป็นแบบนิทานซ้อนนิทาน สอดแทรกไปด้วยความรู้ที่มีคุณค่าและมีประโยชน์ และเป็นวรรณกรรมเล่มแรกที่บุกเบิกความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทางตะวันออกกับอังกฤษ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละคร การศึกษาตัวละคร

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวละคร

ตัวละคร คือองค์ประกอบสำคัญและเป็นหัวใจของงานเขียนทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย นิทาน เรื่องสั้น วรรณกรรม และวรรณคดี เป็นต้น เพราะตัวละครเป็นผู้ดำเนินเรื่องราวของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้จตุพร มหาพรหม (2540:24) กล่าวถึงความหมายของตัวละครไว้ว่าตัวละคร หมายถึง ผู้ที่มีบทบาทในเรื่อง หรือ บุคคลที่ผู้แต่งสมมติขึ้น ให้แสดงพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในท้องเรื่อง เป็นผู้ที่ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่อง ผู้แต่งจะเป็นผู้สร้างตัวละครในเรื่องขึ้น โดยกำหนดหน้าตา รูปร่าง เพศ วัย อุปนิสัย บุคลิกภาพ ให้ตัวละครเหล่านั้นมีชีวิตจิตใจ สามารถแสดงอารมณ์ ความรู้สึก พฤติกรรมต่างๆได้เช่นเดียวกับมนุษย์จริงๆ พิศมัย ศรีอนุพันธ์ (2526:63) ได้ให้ความหมายของตัวละครว่า ตัวละคร หมายถึง ผู้ประกอบพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในเรื่อง หรือเป็นผู้ที่ได้รับผลของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่อง ซึ่งตัวละครที่ดีต้องมีชีวิตจิตใจ สามารถแสดงบทบาท พูดคิด และมีปฏิกิริยาเช่นเดียวกับคนจริงๆ

ลักษณะของตัวละครเป็นส่วนสำคัญที่ผู้แต่งจะต้องใส่ลงไปในตัวละคร ลักษณะของตัวละครที่ดีต้องสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ดังนั้นการแสดงออกของตัวละครจึงมีส่วนสำคัญในการศึกษา กุหลาบ มัลลิกะมาส (2522:122) กล่าวถึงลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ว่า ส่วนประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการสร้างตัวละครก็คือ การสอดใส่ลักษณะนิสัยของตัวละครซึ่งวรรณกรรมประเภทบันเทิงคดีสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆคือ

1. ตัวละครน้อยลักษณะ (Flat Character) หมายถึง ตัวละครที่ผู้แต่งสร้างขึ้นมาให้มีลักษณะนิสัยอย่างเดียวหรือน้อยอย่าง ตัวละครจะมีนิสัยเป็นแบบฉบับประจำตัว เช่น เป็นคนดี มีความเสียสละ คนตระหนี่ถี่เหนียว คนร่าเริงแจ่มใส หรือคนเศร้าหมองเฉื่อยชา เป็นต้น

2. ตัวละครหลายลักษณะ (Round Character) หมายถึง ตัวละครที่ผู้แต่งสร้างขึ้นมาให้ลักษณะนิสัยหลายประการมาประกอบกัน ผู้อ่านจะรู้จักตัวละครได้ละเอียดหลายแง่หลายมุม ตัวละครประเภทนี้มีลักษณะคล้ายบุคคลจริงมากกว่าประเภทแรก เพราะบุคคลในชีวิตจริงประกอบด้วยลักษณะนิสัยและอารมณ์หลากหลาย ซับซ้อน ผู้แต่งที่มีความเชี่ยวชาญจะนิยมสร้างตัวละครประเภทหลายลักษณะในงานประพันธ์ของตน

หญิงประเสริฐ ไพศาลพิสุทธิสิน (2547:7) กล่าวว่า การอ่านลักษณะนิสัยตัวละครอ่านยากกว่าการอ่านโครงเรื่อง ผู้เขียนอาจจะไม่ใช้วิธีบอกตรง ๆ แต่ผู้อ่านจะทราบได้จากการสังเกตสิ่งต่อไปนี้

1. รูปร่างลักษณะและความรู้สึกของตัวละคร
2. พฤติกรรมของตัวละครนั้น
3. ลักษณะการพูดจาและบทบาทของตัวละครนั้น
4. ตัวละครอื่น ๆ พูดหรือคิดเกี่ยวกับตัวละครนั้น

กล่าวโดยสรุป ตัวละครเป็นส่วนประกอบอย่างหนึ่งที่ความสำคัญกับงานเขียนทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นนิยาย นิทาน วรรณกรรม วรรณคดี เป็นต้น ตัวละครที่ดีต้องมีการแสดงพฤติกรรมและอารมณ์ได้เสมือนบุคคลจริงๆ การศึกษาลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครนั้นเป็นส่วนที่ยาก เพราะตัวละครอาจจะไม่ได้แสดงนิสัยนั้นๆออกมาตรงๆ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละคร

วิมลมาศ ปฤชากุล (2542) ได้ทำการศึกษาการวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2475 – 2488 จากการศึกษาพบว่าความน่าสนใจของตัวละครเอกในนวนิยายยุคนี้ อยู่ที่ความคิดที่ก้าวหน้าของตัวละครไม่ว่าจะเป็นตัวละครเอก ฝ่ายชายหรือหญิง ตัวละครเอกฝ่ายชายส่วนใหญ่เป็นตัวแทนความคิดที่ก้าวหน้าโดยเสนอวิธีที่ สร้างสรรค์สังคมให้น่าอยู่ ส่วนตัวละครเอกฝ่ายหญิงส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่เห็นได้อย่างชัดเจน ว่าเป็นความพยายามให้คุณค่าใหม่แก่ผู้หญิง กล่าวคือ ผู้หญิงในสังคมสมัยใหม่เป็นผู้หญิง ที่มีการศึกษา กล้าคิดกล้าทำ ไม่ติดยึดกับกฎเกณฑ์ประเพณีจนเกินไป ในขณะเดียวกันก็เข้มแข็ง และมีเหตุผลพร้อมที่จะยอมรับผลจากความคิดและการตัดสินใจของตนเองตัวละครเอกฝ่ายหญิง ในยุคนี้จึงต้องต่อสู้กับความคิดเก่าและต้องแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ สำหรับการดำเนินชีวิตต่อไป ในด้านกลวิธีการสร้างสรรค์ตัวละคร ส่วนใหญ่ผู้ประพันธ์ให้ความใส่ใจในการสร้าง ตัวละครทุกประเภทโดยให้รายละเอียดทั้งในด้านภูมิหลัง ลักษณะนิสัย และบุคลิกลักษณะค่อนข้าง ชัดเจน ผลการวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายยุคนี้ ทำให้มองเห็นความสามารถอย่างยิ่งของผู้ประพันธ์ที่สามารถเสนอความคิดกลวิธีการสร้างสรรค์และนำเสนอตัวละครที่น่าสนใจ ผู้ประพันธ์ ให้ความสำคัญกับตัวละครเอกฝ่ายชายและหญิงใกล้เคียงกัน ยกเว้นในนวนิยายประเภทสังคมและ การเมืองที่ผู้ประพันธ์ให้ความสำคัญแก่ตัวละครเอกฝ่ายชายมากกว่าฝ่ายหญิงอย่างชัดเจน เพราะตัวละครเอกในการดำเนินเรื่องเป็นตัวละครฝ่ายชายทั้งหมด

รสา เสวิกุล (2547) ได้ทำการศึกษาการวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครในนวนิยายสงครามเรื่องโนะบิ จากการศึกษาพบว่าการวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครด้วยทฤษฎีจิตวิทยาทำให้เข้าใจถึงสัญชาติญาณพื้นฐานของมนุษย์ที่ต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดในสภาพแวดล้อมที่บีบบังคับของสงครามอันมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของตัวละครและผู้แต่งนวนิยายสงครามเรื่องโนะบิต้องการแสดงให้เห็นถึงความโหดร้ายของสงครามที่ผลักดันให้มนุษย์แต่ละคนต้องสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองไป

วัจนา พละหงษ์ (2535) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ตัวละครเชิงปฏิปักษ์ในวรรณคดีทศชาติชาดก จากการศึกษาพบว่าตัวละครเชิงปฏิปักษ์ในทศชาติชาดกทั้ง 26 ตัวนั้นมีบุคลิกภาพแตกต่างกันออกไปไม่ว่าจะเป็นทางด้านชาติกำเนิด เพศ วัย อุปนิสัยและพฤติกรรมตัวละครเหล่านี้มีบุคลิกภาพที่สมจริงและเกินจริงคือบางตัวก็เป็นมนุษย์ธรรมดา บางตัวก็เป็นอมนุษย์ธรรมดา โดยทั่วไปบทบาทของตัวละครเชิงปฏิปักษ์ในทศชาติชาดกนั้น พบว่ามีอยู่ 4 ประการ คือ บทบาทในการเสริมสร้างบารมีให้กับพระโพธิสัตว์ บทบาทในการให้คติสอนใจแก่ผู้อ่านให้มีความระมัดระวังในการดำเนินชีวิตและเล็งเห็นผลจากการประกอบกรรมดี กรรมชั่ว บทบาทในการสะท้อนธาตุแท้ของมนุษย์ในสังคม และบทบาทในการดำเนินเรื่องช่วยทำให้เรื่องดำเนินไปด้วยความสนุกสนานตื่นเต้นและมีคุณค่าแก่ผู้อ่าน สำหรับลักษณะร่วมและลักษณะแตกต่างของตัวละครเชิงปฏิปักษ์ในทศชาติชาดกนั้นพบว่า ตัวละครเหล่านี้ มีลักษณะที่แตกต่างกันทั้งทางด้านบุคลิกภาพและบทบาท ส่วนลักษณะร่วมพบว่าด้านบุคลิกภาพนั้นมักจะเป็นตัวละครที่เกิดในสกุลพราหมณ์อยู่ในวัยกลางคนถึงวัยชราและเป็นเพศชาย มีอุปนิสัยและพฤติกรรมชั่วร้าย ด้านบทบาทมีลักษณะร่วมกันคือ เป็นผู้ที่คอยขัดขวาง หน่วงเหนี่ยวทำลายสมาธิในการบำเพ็ญบารมีของพระโพธิสัตว์ ในขณะเดียวกันก็ช่วยทำให้พระโพธิสัตว์มีโอกาสแสดงพระบารมีออกมาอย่างเด่นชัดยิ่งขึ้น

กล่าวโดยสรุป ผลการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์พฤติกรรมตัวละครพบว่ามีผู้สนใจศึกษาตัวละครจากวรรณกรรมเรื่องต่างๆอยู่มาก ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมไทยหรือวรรณกรรมต่างประเทศ แต่ละงานวิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาภูมิหลัง ลักษณะนิสัย และบุคลิกของตัวละคร เพื่อทำให้เข้าใจถึงสัญชาตญาณของตัวละครอย่างแท้จริง

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมของเปอร์เซีย อินเดีย และศาสนาอิสลาม

เฉลิม คำผาย (ม.ป.ป. : 107) กล่าวถึงดินแดนอาหรับว่าเป็นที่ก่อกำเนิดศาสนาอิสลาม ดินแดนแห่งนี้มีพื้นที่แห้งแล้งและส่วนใหญ่เป็นทะเลทราย ในอดีตประชาชนอยู่แยกกันเป็นเผ่า

ไม่รวมตัวกันเป็นประเทศแต่มีกษัตริย์ปกครอง ไม่มีความสามัคคีทางการเมือง อาชีพที่สำคัญของชาวอาหรับแต่โบราณ คือ อาชีพช่าง ค้าขาย เลี้ยงสัตว์พเนจร ศูนย์กลางการค้าที่สำคัญอยู่ที่เมืองเมกกะ ซึ่งมีเทวสถาน วิหาร เทพเจ้าต่างๆ ล้อมรอบหินสีดำ ศาสนทูตศาสนาอิสลามคือพระมะหะหมัด และยึดมั่นคำสอนของอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว ในศาสนานี้เพศชายสามารถมีภรรยาได้หลายคน

ธิติมา พิทักษ์ไพรวัน (2527:185-194) กล่าวถึงอารยธรรมของพวกนับถือศาสนาอิสลามบนคาบสมุทรอาหรับ ที่เป็นแหล่งกำเนิดอารยธรรมของอิสลาม ศาสนาอิสลาม อิทธิพลของเผ่าเร่ร่อนในทะเลทรายต่อการพัฒนาการของศาสนาอิสลาม ความสัมพันธ์ทางสายเลือด ขนบธรรมเนียมประเพณี สภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ความทุรกันดารที่มีอิทธิพลต่อระบบความคิด สังคม ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของชาวอาหรับ ประวัติของพระมะหะหมัดผู้กำเนิดอารยธรรมอิสลาม ภาระสำคัญของการสั่งสอน การสร้างจักรวรรดิในดินแดนต่างๆรวมถึงในตะวันออกกลาง (ปาเลสไตน์ ซีเรีย และเปอร์เซีย) ตลอดจนมาถึงลุ่มแม่น้ำสินธุในอินเดีย กล่าวถึงการเมือง สังคม เศรษฐกิจ สมัยราชวงศ์อับราสิด การย้ายราชสำนักจากดามัสกัสมาตั้งที่กรุงแบกแดด ภาพความร่ำรวยและความหรูหราของนคร ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การเผยแผ่ศาสนาสู่ชนชั้นต่างๆ ในด้านสังคม วัฒนธรรมของชาวอาหรับที่อาศัยในแหลมอาเรเบีย การสอนในเรื่องความเสมอภาคที่อยู่ภายใต้แบบแผนเดียวกัน มีบรรพบุรุษคนร่วมกัน อิทธิพลศาสนาอิสลามที่แพร่หลายมาถึงประเทศอินเดีย และการที่ชาวฮินดูนับถือศาสนาอิสลาม เพราะสังคมอิสลามไม่มีการแบ่งชนชั้นวรรณะ ปรัชญาความคิด การขยายตัวของชาวอิสลามที่มีการมีการรวมชนชาติที่มีความเจริญไว้ในจักรวรรดิของตน เป็นการรวมวัฒนธรรมที่เด่นๆของโลกมารวมไว้ในสังคมเดียวกัน โดยมีภาษาอาหรับเป็นภาษาร่วม วัฒนธรรมดังกล่าวคือ วัฒนธรรมกรีก โรมัน เปอร์เซีย ยิว อินเดีย วัฒนธรรมของชนเผ่าเยอรมันและวัฒนธรรมอาหรับ จากวัฒนธรรมทั้งหลายจึงทำให้เกิดวัฒนธรรมอิสลามขึ้น สืบทอดจากแบบอย่างของพระมะหะหมัดที่ยังคงรักษาบางอย่างในขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ ทั้งการศึกษาวิทยาการและการแสดงออกทางศิลปะต่างๆ

เฉลิม พงศ์อาจารย์ (ม.ป.ป. : 109-122) กล่าวถึงอินเดียภายใต้การปกครองของพวก เตอร์กนับตั้งแต่คริสตวรรษที่ 13 เป็นต้นมา ที่ศาสนาอิสลามเข้ามามีอำนาจในอินเดีย และจัดตั้งราชวงศ์ที่เดปฮี ปกครองอินเดียสืบต่อมาถึง 5 ราชวงศ์ และผู้ปกครองเหล่านี้ได้นำศาสนาอิสลามเข้ามาเผยแพร่จนเป็นที่นิยมและมีอิทธิพลต่อชาวอินเดียเป็นอย่างมาก อารยธรรมของอิสลามมีส่วนประกอบของอารยธรรมดั้งเดิมของชาวอาหรับผู้ที่สร้างจักรวรรดิอิสลาม ทำให้ความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างอินเดียกับอาหรับดำเนินไปได้ด้วยดี จากการรุกรานของอาหรับในอินเดียทางตอนใต้ของลุ่มแม่น้ำสินธุ พวกอาหรับให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาแก่ ชาวอินเดียเท่าที่มีการเสียภาษีให้ ความเจริญในสมัยเตอร์กในด้านการปกครอง เศรษฐกิจ สังคม และการที่ชาวอินเดียหันไปนับถือศาสนาอิสลาม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนศิลปะวิทยาการต่างๆ เช่น เกิดระบบทาส การแต่งงานตั้งแต่อายุยังน้อย เกิดประเพณีสตี การใช้ผ้าคลุมหน้า การใช้ภาษาเปอร์เซียเป็นภาษาราชการ และพัฒนาการระหว่างสองศาสนาคือ อินเดียฮินดูที่หันไปนับถือศานาอิสลามจนทำให้เกิดศาสนาใหม่คือ ศาสนาซิกข์

สินี เต็มสงสัย (2512:411-421) กล่าวว่า เมื่อเอ่ยชื่อซาอุดิอาระเบีย แทบทุกคนคงจะนึกถึงนครโบราณที่ประกอบไปด้วยสุเหร่า กำแพงอิฐเก่าแก่ อูฐ และหญิงชายที่แต่งตัวรุ่มร่ามรุงรัง รวมไปถึงฮาเล็มที่สะพรั่งเต็มไปด้วยทาสสาวสวยหลายชาติหลายภาษาอยู่กลางทะเลทรายอันแห้งแล้ง อย่างในนิยายปรัมปราอาหรับราตรี อาละดินกับตะเกียงวิเศษหรืออบูหะซัน ซึ่งเป็นเจ้าแห่งนิยายอาหรับมาตั้งแต่นานแสนนานมาแล้ว แม้ว่าเรื่องราวเหล่านั้นจะผ่านมาเป็นเวลานานสักเท่าใด ซาอุดิอาระเบียก็ยังเป็นประเทศที่ยืนหยัดรักษาขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และความเป็นอยู่ของประเทศไว้อย่างเดิม โดยไม่ยอมเปลี่ยนแปลงหรือยอมรับอารยธรรมต่างชาติเข้ามาปะปน

ซาอุดิอาระเบียมีการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มีกษัตริย์เรียกว่าสุลต่านหรือกาหลิบ เป็นผู้มีอำนาจเด็ดขาดในการปกครองประเทศและตัดสินคดีต่างๆทั้งปวงที่ประชาชนก่อขึ้น จึงเป็นเสมือนเจ้าชีวิตต่อคนทั้งประเทศ กฎหมายประเทศจำกัดเสรีภาพของชาวต่างชาติ

และสุลต่านมีอำนาจเด็ดขาดในทางนิติบัญญัติ ผู้หญิงจะถูกกำจัดสิทธิเสรีภาพมากและมีข้อห้ามหลายประการ เช่น ห้ามสตรีปรากฏตัวตามที่สาธารณะและจะออกไปหาความสุขเช่นผู้ชายไม่ได้ ผู้หญิงอยู่เฉพาะในบ้านเรือนเท่านั้น และจะพูดคุยกับชายอื่นที่ไม่ใช่ญาติมิได้ ถ้าหากฝ่าฝืนประเพณีก็จะถูกจำคุกหรือถูกโบยตีต่อหน้าฝูงชนและถูกตำหนิอย่างรุนแรง ในเรื่องศาสนาทุกคนต้องยึดมั่นในอนุภาพของอัลลอฮ์ไม่เปิดการให้นับถือศาสนาตามใจ จะสอนให้ยึดมั่นในศาสนาอิสลาม ด้านความเป็นอยู่จะอยู่ในฮาเล็ม เมื่อมีแขกมาเยี่ยมจะต้อนรับในขอบเขตและไม่ให้ความเป็นกันเอง ส่วนชายชาวต่างชาติจะไม่มีโอกาสเข้าไปเกี่ยวพันกับหญิงสาวของพวกเขาได้ กฎหมายประเทศนี้เปิดโอกาสให้ชายสามารถมีภรรยาได้หลายคนแต่ไม่เกินสี่คนและขึ้นอยู่กับความเสมอภาคและการเลี้ยงดูที่ผู้หญิงจะได้รับด้วย และด้วยขนบธรรมเนียมประเพณีความเป็นอยู่ของชนชาตินี้ จึงเป็นเครื่องกีดกั้นความสัมพันธ์อื่นและนักท่องเที่ยว

กระแสร์ มาลยาภรณ์ (2516) ได้กล่าวถึงอิหร่านวรรณคดีไทย และประวัติวรรณคดีเปอร์เซียไว้ว่า ประวัติศาสตร์ของการเข้ามาของแขกเปอร์เซียในไทยปรากฏมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยและสมัยอยุธยา ที่ทั้งสองประเทศได้ติดต่อในทางราชทูต และพ่อค้าเปอร์เซียจำนวนมากเข้ามาค้าขายในไทย เปอร์เซียมีความยิ่งใหญ่มาตั้งแต่อดีต มีอาณาเขตกว้างขวางไปถึงตอนเหนือของอินเดีย ปากีสถาน บาบิโลเนีย และกรีก ด้านวรรณกรรมในประเทศไทยในสมัยอยุธยาปรากฏวรรณกรรมเปอร์เซียเล่มหนึ่ง ชื่ออิหร่านราชธรรม ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์จึงปรากฏขึ้นอีกมาก คือ เรื่องนิทราชาคริต รุไบยาต ทศมนตรี พันหนึ่งทิวา อาหรับราตรี เสภาอะบูหะซัน และอาหรับราตรีประโลมโลกย์ ในด้านประวัติวรรณคดีเปอร์เซีย ได้กล่าวถึงประวัติของคำว่าเปอร์เซียกับคำว่าอิหร่าน อิทธิพลของอิสลามและชาวอาหรับที่เคยยึดครองเปอร์เซีย วรรณคดีเปอร์เซียสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือวรรณคดีเปอร์เซียสมัยโบราณ (ประมาณเริ่มพุทธกาลจนถึงพุทธศตวรรษที่ 9) วรรณคดีปาหลาวี (ประมาณพุทธศตวรรษที่ 9-12) และวรรณคดีเปอร์เซียปัจจุบัน (ประมาณพุทธศตวรรษที่ 12-ปัจจุบัน) ซึ่งสมัยที่สามถือเป็นสมัยของอิสลามอย่างแท้จริง เพราะในพ.ศ. 1178-1184 อาหรับรบชนะเปอร์เซีย วิทยาการต่างๆจึงหลั่งไหลเข้าสู่เปอร์เซีย ทำให้ความเจริญเพิ่มขึ้นในสมัยนี้ เกิดกวีและนักปราชญ์หลายคน เช่น

กวีหญิงคนแรก ระบีห์, อับน มุควัฟฟะห์, อบู นุวาส เป็นต้น ถึงพ.ศ.1410 ภาษาปาหลาวีเริ่มเสื่อม จึงเกิดภาษาฟาร์ซีหรืออิหร่านปัจจุบันขึ้นเป็นภาษาประจำชาติ ในช่วงนี้เปอร์เซียมีความเจริญมากจึงกลายเป็นแหล่งอารยธรรมที่แท้จริง

กล่าวโดยสรุป เปอร์เซียเป็นแหล่งกำเนิดของอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่ และเป็นแหล่งกำเนิดของศาสนาอิสลาม การขยายอำนาจอย่างรวดเร็วของศาสนาอิสลาม ส่งผลให้ผู้คนหลากหลายประเทศในบริเวณตะวันออกหันมานับถือศาสนาอิสลามกันมากขึ้น ทั้งอิหร่าน อินเดีย และปาเลสไตน์ ศาสนาอิสลามเป็นศาสนาที่มีข้อบัญญัติ และกฎเกณฑ์ที่เข้มงวด นับถือพระเจ้าองค์เดียวคืออัลลอฮ์ และเชื่อกันว่าพระองค์เป็นผู้บันดาลทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นไปบนโลกมนุษย์ รวมไปถึงการสร้างมนุษย์ให้เกิดมาบนโลก อารยธรรมของชาวอาหรับเป็นอารยธรรมที่ยังคงรักษารูปแบบเดิมของตนไว้ได้อย่างเหนียวแน่น เนื่องจากว่าชาวอาหรับจะไม่ยอมรับอารยธรรมของชาติอื่นๆเข้ามาปะปน เพราะอาจจะทำให้ขัดต่อหลักศาสนา ดังนั้นความเชื่อ และปรัชญาชีวิตของชาวอาหรับมักจะตั้งอยู่บนหลักธรรมของศาสนา

บทที่ 3

วิเคราะห์ลักษณะตัวละครที่สำคัญในเรื่องอาหรับราตรี

ในบทนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลักษณะตัวละครที่สำคัญในเรื่องอาหรับราตรี ซึ่งมีนิทานทั้งหมด 43 เรื่องดังนี้

เรื่องที่ 1 ชาห์เรียร์กับชาห์เซนัน (นิทานโครงเรื่องหลักของเรื่องอาหรับราตรี)

แก่นเรื่อง อย่าใช้อำนาจในทางที่ผิดเพราะผู้หญิงไม่ได้เหมือนกันทั้งโลก

ตัวละคร

<u>กษัตริย์ชาห์เรียร์</u>

ภูมิหลัง

กษัตริย์ชาห์เรียร์เป็นพระโอรสในพระเจ้าเชมเษดดินโมหมัดผู้ปกครองแคว้นอิหร่าน และมีอาณาเขตไพศาลไปถึงดินแดนอินเดียและจีน กษัตริย์ชาห์เรียร์มีพระอนุชาพระองค์หนึ่งนามว่าชาห์เซนัน เมื่อพระบิดาสวรรคตกษัตริย์ชาห์เรียร์ทรงเสวยราชย์สืบสันตติวงศ์ดำรงอาณาจักรอิหร่านต่อไปและโปรดให้อนุชาไปครองประเทศตาด

กษัตริย์ชาห์เรียร์มีประสงค์จะใคร่พบอนุชาจึงให้วิเซียร์เป็นราชฑูตไปเชิญอนุชามาราชสำนักพระองค์ กษัตริย์ชาห์เซนันทรงจับได้ว่ามเหสีนอกใจจึงเสด็จมาหากษัตริย์ชาห์เรียร์ด้วยพระพักตร์หม่นหมองซูบซีด อยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าชาห์เซนันก็ทรงร่าเริงขึ้นเพราะทรงเห็นพระมเหสีของกษัตริย์ชาห์เรียร์เล่นชู้กับทาส จึงทรงได้สติขึ้นมาว่าแม้ว่าพระเชษฐาผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ยิ่งใหญ่กว่า ยังไม่อาจหนีความอสัตย์ของสตรีได้ เมื่อกษัตริย์ชาห์เรียร์เห็นพระอนุชามีพระอาการดีขึ้นจึงตรัสถามถึงสาเหตุ กษัตริย์ชาห์เซนันก็ทูลไปตามความจริงและช่วยออกอุบายให้จับมเหสีขณะที่เล่นชู้ให้ได้คาหนังคาเขา

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

รักพระอนุชามาก

เมื่อพระองค์เห็นพระพักตร์อนุชาหม่นหมองก็ทรงหาวิธีช่วยเหลือ

"ฝ่ายพระเจ้าชาห์เรียร์ก็มิรู้ที่จะระงับความเศร้าโศกของอนุชาได้ด้วยประการไร ถึงแม้พระองค์ทรงพยายามทุกอย่างที่จะให้อนุชามีความบันเทิงรื่นเริงก็ดี แต่พระเจ้าชาห์เซนันก็หารู้สึกสนุกสนานด้วยไม่ ดูซ้ำจะเพิ่มความระทมทุกข์ถึงมเหสีผู้เป็นที่รักยิ่งขึ้น"

อาหรับราตรี (หน้า 16 ย่อหน้า 2)

เด็ดเดี่ยว

กษัตริย์ชาห์เรียร์ทอดพระเนตรด้วยพระองค์เองที่ว่าพระมเหสีกำลังเล่นชู้อยู่กับทาสผิวดำคนหนึ่ง พร้อมด้วยทาสชายหญิงอีกสิบคู่ ทำให้พระองค์รู้สึกอับอายและเสียพระทัยเป็นอย่างมาก จึงตัดสินพระทัยสละบ้านเมืองไปอยู่ที่อื่น

"เราจะอยู่ในราชันเพื่อประโยชน์อันใด สู้สละความร่านริงอันเป็นของไม่เที่ยงของเราเสีย แล้วพากันหนีซ่อนเร้นหน้า ไปอาศัยครองชีวิตอยู่ในแดนไกลจะได้ความสุขดีกว่า"

อาหรับราตรี (หน้า 21 ย่อหน้า 1)

พระอนุชาได้ฟังดังนั้นก็แสร้งเห็นด้วยแต่ขอให้พระองค์รักษาคำมั่นสัญญาว่า ถ้าเจอคนที่โชคร้ายกว่าพระองค์แล้วขอให้พระองค์เสด็จกลับเมือง

"ถ้าเราไปพบคนที่เคราะห์ร้ายยิ่งกว่าเราอีกไซร้ ขอเชิญพระองค์เสด็จกลับคืนเข้าเมือง"

อาหรับราตรี (หน้า 21 ย่อหน้า 2)

ขณะออกเดินทาง กษัตริย์ทั้งสองพระองค์ไปพบหญิงสาวนางหนึ่งซึ่งเป็นภรรยาของยักษ์ นางขอให้ทั้งสองพระองค์ร่วมสมปฤดีด้วย แล้วขอธรรมรงค์เป็นที่ระลึก นางนำแหวนทั้งหมดที่นางมี แสดงให้กษัตริย์ทั้งสองพระองค์ทอดพระเนตร พร้อมกับเล่าว่า นางลักลอบมีชู้กับชายอื่นจนมีแหวนอยู่ใน

ครอบครองได้หนึ่งร้อยวงแล้ว ทำให้กษัตริย์ชาห์เรียร์ทรงเรียกพระสติกลับคืนมาได้ว่า แม้กระทั่งยักษ์ผู้ที่มีอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งปวงก็ไม่อาจหนีความอสัตย์ของสตรีได้ พระองค์จึงเสด็จกลับพระนคร

โทสจิต

เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาถึงพระนครก็รับสั่งให้แกรนด์วิเซียร์จับตัวพระมเหสีไปลงโทษจนสิ้นพระชนม์ แต่ก็มิทรงหายกริ้วจึงฆ่าข้าหลวงของพระมเหสีทั้งสิบคนตามไปด้วย

> "พอเสด็จเข้าพระราชวังก็มีคำสั่งให้มหาดเล็กมัดสุลตานาผู้อสัตย์ มอบตัวให้แกรนด์วิเซียร์นำไปสำเร็จโทษเสียทันที แกรนด์วิเซียร์รับราชโองการนำเอาเทวีอุบาทว์ไปทุบเสียทั้งเป็น โดยมิได้รู้ว่านางมีโทษทัณฑ์สถานไร เมื่อให้สำเร็จพระมเหสีแล้ว พระเจ้าชาห์เรียร์ก็ยังไม่คลายพิโรธ ตั้งแต่เสด็จกลับมาถึงเห็นหน้ามเหสีแล้วก็กริ้วโกรธ ทรงฟันข้าหลาวของเทวีเสียด้วยพระแสง นอนตายเกลื่อนอยู่ทั้งสิบนาง"
>
> **อาหรับราตรี (หน้า 25 ย่อหน้า 2)**

เห็นแก่ตัว

ตั้งแต่นั้นมาพระองค์ทรงประกาศว่าจะขอนอนร่วมกับชายาเพียงคืนเดียว พอรุ่งขึ้นก็จะทรงฆ่าทิ้งเสียแล้วหาพระชายาคนใหม่ดังนี้ทุกวันไป

> "...พระเจ้าชาห์เรียร์ทรงดำริว่าตั้งแต่บัดนี้ไป เวลาค่ำเราจะอยู่ร่วมกับชายา แต่พอรุ่งขึ้นจะให้ฆ่านางนั้นเสียแล้วจะเสกสมรสกับหญิงสาวพรหมจาริณีคนใหม่ในคืนวันรุ่งขึ้น แล้วให้ฆ่าเสียทำนองนี้ทุกวันไป ด้วยประการฉะนี้เราจะมีชายาที่เป็นผู้บริสุทธิ์ได้ พระองค์ดำริแล้วทรงสาบานว่าจะปฏิบัติการนี้ให้เป็นนิตย์ไป"
>
> **อาหรับราตรี (หน้า 25 ย่อหน้า 3)**

S 41356

นางเซเฮอร์ซาเด

ภูมิหลัง

นางเซเฮอร์ซาเดเป็นบุตรีของแกรนด์วิเซียร์ผู้หนึ่งที่รับราชการรับใช้กษัตริย์ชาห์เรียร์ วันหนึ่งนางขออนุญาตบิดาเข้าถวายตัวเป็นชายาของกษัตริย์ชาห์เรียร์ เพราะมั่นใจว่าอุบายของนางสามารถทำให้กษัตริย์ชาห์เรียร์ทรงละเว้นชีวิตนางได้

ลักษณะทางกายภาพ

มีสิริลักษณ์งามน่าพึงชม

ลักษณะนิสัย

กล้าหาญ

นางเซเฮอร์ซาเดยอมถวายตนเองเป็นบาทบริจาริกาของกษัตริย์ชาห์เรียร์ เพื่อแก้ปัญหาจากความโหดร้ายทารุณและช่วยเหลือหญิงสาวคนอื่นๆ ที่จะต้องตกเป็นเหยื่ออารมณ์ของกษัตริย์ชาห์เรียร์

"...ความคิดของลูกประสงค์จะตัดรากเหง้าของความทารุณโหดร้าย ซึ่งสุลต่านทำแก่ชาวประชาชนเสีย ความคิดอันนี้ลูกเห็นว่าเป็นสิ่งที่ชอบธรรมและควรอย่างยิ่ง..."

อาหรับราตรี (หน้า 27 ย่อหน้า 1)

"...ขอให้นำตัวลูกเข้าถวายเป็นบาทบริจาริกาของสุลต่านเถิด..."

อาหรับราตรี (หน้า 27 ย่อหน้า 2)

ดื้อรั้น

บิดาพยายามห้ามปรามนางเซเฮอร์ซาเด แต่นางไม่ยอมฟัง

"...ควรหรือเจ้าจะดื้อทำการฝ่าอันตรายถึงเพียงนี้ จงตริตรองใคร่ครวญดูเสียให้ดี"

อาหรับราตรี (หน้า 27 ย่อหน้า 3)

"...ลูกใคร่ครวญดูถ้วนถี่แล้ว แลเห็นภัยอันใหญ่หลวงจะเกิดแก่ลูกเหมือนกัน แต่เห็นว่าความกลัวภัยอันใหญ่หลวงนี้ไม่สามารถจะขัดขวางความคิดได้ ลูกจะต้องทำ ถ้าตายก็จะได้ชื่อว่าตายอย่างมีเกียรติยิ่ง ถ้าทำการสำเร็จก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ทำคุณอันใหญ่ยิ่งแด่ประเทศชาติของตน"

อาหรับราตรี (หน้า 27 ย่อหน้า 4)

เรื่องที่ 2 **ลา โค และชาวนา**

แก่นเรื่อง **รักษาตัวรอดเป็นยอดดี**

ความอยากรู้อยากเห็นนำมาซึ่งความเดือดร้อน

ตัวละคร

<u>โค</u>

ภูมิหลัง

โคเป็นสัตว์ของชาวนา ทำหน้าที่ไถนา ถูกคนงานใช้อาวุธเฆี่ยนตีทุกครั้งที่ทำงาน อาหารที่คนงานนำมาให้กินก็มีแต่หญ้าแห้งรสชาติฝืดคอและน้ำดื่มที่ไม่สะอาด ในคอกที่พักอาศัยคนงานก็ไม่เคยมาดูแล

ลักษณะทางกายภาพ

ลักษณะเหมือนโคทั่วไป

ลักษณะนิสัย

อิจฉาตามวิสัยของคนที่ด้อยกว่า

วันหนึ่งโคตัดพ้อเรื่องราวชีวิตของตนให้ลาตัวหนึ่งฟังว่า ตนเองนั้นน่าสงสาร ต้องทำงานหนักและต้องแบกคันไถที่มีน้ำหนักมากตลอดทั้งวัน จนขนที่คอเหี้ยนเตียนมีแต่หนังมิหนำซ้ำยังถูกคนงานเฆี่ยนตีอย่างโหดเหี้ยม

"ความเป็นไปในชีวิตของกันมีแต่ความทุกข์ยากลำบากแสนเข็ญอยู่เต็มเปี่ยม ชีวิตของเกลออุดมด้วยความสนุกสบาย กระนั้นยังมิทันสว่าง เขาก็เอาเข้าเทียมไถใช้งานเสียวันยังค่ำ มีความเหนื่อยยาก

ปางตาย เจ้าคนไถก็ดุร้ายกาจนัก ทุบตีไม่ปราณี เกลอจงดูหนังคอของกันเถอะว่าขนเหี้ยนเกรียนเพราะไถอันหนักมันขูดสี เหลือแต่หนังเปล่าใช่หรือไม่..."

อาหรับราตรี (หน้า 30 ย่อหน้า 1)

พอเสร็จงานกลับมาที่คอกอันแสนสกปรก ก็ต้องทนกินหญ้าแห้งรสชาติฝืดคอ และน้ำดื่มที่ไม่สะอาด แต่ถ้าไม่กินก็ต้องอดตาย

"ครั้นเสร็จการงานที่กรากกรำทำมาแต่เช้าตรู่จนตะวันชาย กันก็จำใจต้องอุตส่าห์กินตามมีตามเกิด ครั้นจะเลือกอยู่ก็เห็นท่าจะอดตายเป็นแน่แท้ น้ำที่จะดื่มกลั้วคอฝืดคอแก้กระหายก็แสนจะขุ่นข้นสกปรก ใช่แต่จำใจต้องกินอาหารอันเลวทรามเท่านั้นเมื่อไรมี เขายังให้นอนในคอกเลอะเทอะโสโครก ไม่มีความอุ่นสบายเลยสักเล็กน้อย..."

อาหรับราตรี (หน้า 30 ย่อหน้า 1)

โคเปรียบเทียบความเป็นอยู่ของตนเองกับของลานั้นต่างกันเหลือเกิน ลานั้นอยู่อย่างสุขสบาย อาหารที่กินล้วนมีแต่ของดีๆ คอกที่นอนก็สะอาด งานที่ทำก็ไม่หนักหนา ไม่ต้องถูกเฆี่ยนตี บางวันก็ไม่ต้องออกไปทำงาน

"กันเห็นเกลอมีความสุขน่าอิจฉามาก การงานสิ่งไรก็ไม่ต้องทำลำบาก มีหน้าที่ต้องทำเพียงแค่เวลานายมีธุระไปทางไหนก็ให้ขี่เท่านั้น ถึงเกลอจะมีงานเป็นบางวันนานๆครั้งเล็กน้อยเท่านั้นก็ทำเนา ยังมีคนคอยเลี้ยงดูระวังรักษาไม่ให้อดอยากเหมือนตัวข้า มีทาสคอยเฝ้าขัดถูชำระล้างร่างกายไม่ให้สกปรก อาหารที่เขาให้กินก็ล้วนแต่ของดีมีโอชารส ทั้งหญ้าสดและข้าวที่ผัดและเหลือเฟือทุกค่ำเช้า น้ำกินก็จืดสนิทและใสสะอาด คอกของเกลอหรือก็สะอาดแสนสบาย..."

อาหรับราตรี (หน้า 29 ย่อหน้า 2)

หูเบา

ลาแนะนำวิธีให้โคฟังว่า ให้โคแสดงอากัปกริยาว่าไม่อยากไปทำงาน ไม่อยากกินอาหารและน้ำที่รสชาติย่ำแย่แบบนั้น และถ้าคนงานยังดื้อรั้นที่จะดึงตัวโคไปทำงานอีก ก็ให้ใช้เขาของโคขู่พวกเขา ทำท่าทางว่าจะขวิด โคกล่าวขอบคุณลาและตกลงทำตาม

"โคเชื่อคำแนะนำของลาทุกประการ แล้วพูดว่า เกลอที่รักเอ๋ย กันชอบใจมาก จะทำตามอุบายตั้งแต่วันพรุ่งนี้ทีเดียว..."

อาหรับราตรี (หน้า 31 ย่อหน้า 2)

โง่เขลา

สิ่งที่ลาแนะนำให้โคทำนั้น นำมาซึ่งความเดือดร้อนแก่ตัวลาเอง ลาจึงออกอุบายหลอกโคว่า ได้ยินคนงานพูดกันถึงโค ถ้าพรุ่งนี้โคยังไม่ยอมกินอาหาร และไม่ยอมทำงาน แสดงทีท่าว่าไม่สบายอยู่ ก็ให้สังหารโคทิ้ง นำเนื้อไปแจกจ่าย

"...นายของเราสั่งคนงานว่า ถ้าเกลอไม่กินหญ้ากินน้ำยังมีอาการป่วยอยู่อีกแล้ว ก็ให้คนงานล้มเกลอเสียในวันพรุ่งนี้ แล้วเอาเนื้อแจกจ่ายให้เป็นทานแก่คนเข็ญใจ..."

อาหรับราตรี (หน้า 33 ย่อหน้า 2)

เมื่อโคได้ยินลาพูดดังนั้นด้วยความกลัวตายจึงหลงเชื่ออุบายของลาโดยไม่ไตร่ตรอง จึงจอร้องให้ลาช่วยแนะนำวิธีแก้ปัญหานี้ ลาจึงแนะนำให้โคกลับไปกินอาหารและกลับไปทำงานตามเดิม ในคืนนั้นโควิตกกังวลใจแต่ก็เบาใจที่ยังมีวิธีของลาที่จะทำให้โคไม่ต้องถูกฆ่าในวันพรุ่งนี้

"...โคไม่รู้ทีในอุบายของลาก็หลงเชื่อ ในคืนนั้นโคไม่สบายใจเลย มีแต่ความตระหนกใจกลัวความตายนอนคร่ำครวญครางอยู่ แต่ก็มีความเบาใจหน่อยที่พอมีเวลาทันกระทำตามคำแนะนำของเพื่อน ..."

อาหรับราตรี (หน้า 33 ย่อหน้า 4)

ลา

ภูมิหลัง

ลาเป็นสัตว์ของชาวนา เป็นพาหนะของชาวนาติดตามชาวนาไปในที่ต่างๆเมื่อชาวนามีธุระ บางวันก็ไม่มีงาน หลังเลิกงานในแต่ละวันจะมีคนงานมาคอยทำความสะอาดร่างกายให้สะอาดอยู่เสมอ อาหารที่ชาวนานำมาให้กินมีแต่อาหารดีๆ เช่น ข้าวที่เพิ่งฝัดใหม่ๆ น้ำดื่มที่ใสสะอาด คอกที่ลานอนก็มีคนงานมาทำความสะอาดให้อยู่ไม่ขาด

ลักษณะทางกายภาพ

เหมือนลาทั่วไป

ลักษณะนิสัย

ฉลาด

หลังจากที่ลาได้ฟังคำตัดพ้อของโคจึงเสนอแนะวิธีที่จะช่วยให้โคไม่ต้องไปทำงานหนัก โดยให้โคแสดงอาการก้าวร้าว ไม่ยอมทำตามคำสั่งของคนงาน และให้แสดงท่าทีว่าไม่อยากกินอาหารที่แย่ๆแบบนี้ ถ้าชาวนายังขืนบังคับอยู่อีกให้ใช้เขาขู่ว่าจะแทงคนงานเสีย

> "ถ้าประสงค์จะหาความสุขแล้ว จะต้องมีมานะให้เท่าเทียมกับกำลังกายนั้นแหละเห็นว่าจะได้ความสุขอยู่ นายคงจะไม่ทำเช่นเป็นอยู่ทุกวันนี้ เมื่อเขาเอามาเข้าคอกแล้วทอดหญ้าให้น้ำเกลอ ทำให้เขารู้สึกบ้างรึเปล่าว่า เขาทั้งคู่ของเกลอมีพิษ เคยแสดงความโกรธกระทืบปีงปังบ้างหรือเปล่า ทำไมไม่แผดเสียงให้เขาคร้ามบ้าง จงเชื่อกันเถอะ ถ้าเขาเอาอาหารไม่ดีมาให้กินก็อย่ากิน เพียงแต่เข้าไปดมกลิ่นแล้วเบือนหน้าไปเสีย แสดงว่าไม่พอใจกิน เมื่อเวลาเขาจะเอาเข้าเทียมไถก็คำรามให้ดัง และทำพยศประหนึ่งจะสังหารเขาด้วยเขาทั้งสองอันแหลม ถ้าเกลอดำเนินตามอุบายของกันได้ ไม่ช้าเขาจะให้อาหารที่ดีและเกลอก็จะได้รับความสุขขึ้น"
>
> **อาหรับราตรี (หน้า 30 ย่อหน้า 2)**

คำแนะนำที่ลาให้กับโคนั้นถือว่าประสบความสำเร็จและได้ผลดี ในวันรุ่งขึ้นเมื่อโคยอมทำตามคำแนะนำของลา โคก็ได้พักผ่อนทั้งวันและยังได้รับประทานอาหารดีๆที่คนงานนำมาให้ใหม่

> "ฝ่ายโคได้หยุดงานมีความสบายตลอดวัน ข้าวหญ้าอาหารที่ทอดไว้ในราง ก็เป็นอาหารอย่างดีซึ่งเคยเห็นลากินมาแต่ก่อน บัดนี้กลับมาเป็นอาหารของโคกินอยู่อย่างอิ่มหนำสำราญ..."
>
> **อาหรับราตรี (หน้า 31 ย่อหน้า 3)**

และลายังสามารถหาเล่ห์อุบายหลอกล่อให้โคกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมๆเพื่อไม่ให้ตัวเองเดือดร้อนได้ในภายหลังอีกด้วย

รู้เท่าไม่ถึงการณ์

ด้วยความที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ของลา นำมาซึ่งความเดือดร้อนแก่ลา เนื่องจากชาวนามาได้ยินอุบายที่ลาแนะนำโคให้พยศเพื่อหลีกหนีการงาน ทำให้ลานั้นต้องทำงานทุกอย่างแทนโค ลาต้องเข้าเทียมไถแทนโค ถูกคนงานใช้อาวุธเฆี่ยนตีอย่างสาสมใจ ลารู้สึกทรมานมาก เหน็ดเหนื่อยจนเดินกลับที่พักแทบไม่ไหว เมื่อกลับมาถึงที่คอกก็พบแต่อาหารหยาบๆไม่น่ากิน น้ำดื่มก็สกปรก ลาจึงยอมที่จะไม่กิน

"...คนงานก็ทำตามคำสั่งของนาย หันเข้าไปหาลาจูงออกมา แล้วเทียมไถใช้งานแทนโคเสียวันยังค่ำ ใช่แต่เท่านั้น คนงานเฆี่ยนตีเสียอย่างถึงใจ ลาต้องถูกกรากรำลำบากเหลือประมาณ เหน็ดเหนื่อยแทบจะพยุงตัวเดินกลับคอกไม่ไหว ครั้นมาถึงคอกแล้วก็ไม่เห็นมีฟางรองนอนตามเคย เหลียวไปดูรางอาหารซึ่งเคยมีข้าวอย่างดีอยู่เต็มเปี่ยม บัดนี้มีแต่ถั่วหยาบๆไม่ชะล้างให้สะอาดสักหยิบมือเดียว ถึงแม้ว่าลาหิวโหยมาซึ่งไม่น่าจะเลือกอาหาร แต่กระนั้นก็มิทำให้ลากินได้โดยง่าย"

อาหรับราตรี (หน้า 31 ย่อหน้า 2)

<u>ภรรยา</u>

ภูมิหลัง

ภรรยาของชาวนาอาศัยอยู่กับชาวนา วันหนึ่งออกไปเดินเล่นกับสามี สักครู่หนึ่งสามีก็หัวเราะขึ้น จึงสงสัยถึงสาเหตุที่ทำให้สามีหัวเราะ แต่ชาวนาอธิบายว่า มันเป็นความลับ ไม่สามารถบอกได้ มิเช่นนั้นชาวนาจะต้องตาย แต่ภรรยาก็ยังอยากรู้ถึงสาเหตุที่แท้จริง

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

ศรัทธาในพระเจ้า

ภรรยานั้นเชื่อว่า ชีวิตของแต่ละคนจะเป็นหรือจะตายนั้นขึ้นอยู่กับพระอ้าหล่าจะบันดาลให้

"...ถึงจะอยู่หรือจะตาย ก็สุดแต่พระอ้าหล่าผู้เป็นเจ้าเป็นประธานจะบันดาล"

อาหรับราตรี (หน้า 34 ย่อหน้า 4)

ดื้อรั้น เอาแต่ใจ

ค่ำวันหนึ่งชาวนาพาภรรยาออกไปเดินเล่นแถวคอกสัตว์ เมื่อชาวนาได้ฟังอุบายของลาที่หลอกล่อโคให้กลับไปทำงานอีกครั้งก็หัวเราะขึ้น เนื่องจากพึงพอใจในความเจ้าเล่ห์ของลา ภรรยาจึงเกิดความสงสัยว่าเหตุใดสามีจึงหัวเราะ จึงถามหาสาเหตุ

"ท่านหัวเราะอะไร จงบอกฉันบ้างสิ?"

อาหรับราตรี (หน้า 34 บรรทัด 4)

ชาวนาไม่สามารถบอกภรรยาได้เนื่องจากได้สาบานกับยักษ์ไว้จึงบอกกับภรรยาว่า หัวเราะโคกับลา แต่เพราะเหตุอันใดนั้นบอกไม่ได้ มิเช่นนั้นตนเองจะต้องตาย ภรรยาได้ยินดังนั้นก็ยิ่งเพิ่มความสงสัย รบเร้าหาความจริงจากสามี ถ้าสามีไม่บอกก็จะแยกทางกันอยู่ จากนั้นก็เข้าห้อง นอนร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ทั้งคืน

"ถ้าไม่บอกให้ทราบ ข้าพเจ้าขอสาบานต่อพระอ้าหล่าผู้เป็นเจ้าบัดนี้ว่าเราจะไม่อยู่กินด้วยกันยืดไป เพราะถ้าสามีภรรยาปกปิดความจริงจากกันและกันแล้ว ก็ไม่ควรอยู่กินด้วยกันต่อไป พูดแล้วลุกขึ้นเดินสะบัดขัดใจกลับบ้าน เข้าห้องผิดประตูลงกลอน นอนร้องไห้สะอึกสะอื้นตลอดคืน"

อาหรับราตรี (หน้า 34 ย่อหน้า 2)

สามีพยายามปลอบใจนาง แต่นางก็ไม่ยอมฟังและกลับยิ่งทำให้นางได้ใจมากขึ้น ถ้าสามีไม่ยอมบอกความจริงนางก็ไม่ยอมเช่นกัน

"ภรรยาเจ้าจริตแสนงอน เห็นสามีปลอบใจได้ใจหนักขึ้น กล่าวว่าถ้าไม่บอกเป็นไม่ยอม สามีปลอบว่า ได้บอกแล้วมิใช่หรือว่าถ้าบอกตัวฉันก็ต้องตาย"

อาหรับราตรี (หน้า 34 ย่อหน้า 3)

ชาวนา

ภูมิหลัง

ชาวนาเป็นคนฐานะดีเป็นเจ้าของบ้านเรือนและไร่นาหลายแห่ง นอกจากนี้ยังเลี้ยงเป็ด ไก่ โค และสัตว์อื่นๆอีกหลากหลายชนิด ชาวนาอาศัยอยู่กับภรรยาและลูกในที่ที่อยู่นอกเมือง ในอดีตเคยเป็นคนรับใช้ของยักษ์ และปฏิบัติตัวดีมาตลอด ยักษ์จึงสอนวิชาภาษาสัตว์ให้ แต่ชาวนาต้องสัญญาว่าจะไม่บอกภาษาพูดของสัตว์ให้ใครรู้เด็ดขาด มิเช่นนั้นจะต้องตาย

ลักษณะทางกายภาพ

ชาวนาอยู่ในฐานะมั่งมี

ลักษณะนิสัย

ฉลาด

ชาวนาได้ยินเรื่องราวที่โคเล่าให้ลาฟัง และคำแนะนำของลาที่ให้กับวัว จึงหาวิธีลงโทษลาที่แนะนำให้โคไม่ยอมไปทำงาน ชาวนาสั่งคนงานว่า ถ้าพรุ่งนี้โคไม่ยอมทำงาน ก็ให้นำลาเข้าเทียมคันไถแทนโค

"...ชาวนาผู้เป็นเจ้าของจำถ้อยคำไว้ได้สิ้นแต่ต้นชนปลาย จึงกลับไปสั่งแก่คนใช้ว่า ถ้าพรุ่งนี้โคพยศไม่เข้าเทียมไถโดยดีก็ให้เอาลาเข้าเทียมไถใช้งานแทน"

อาหรับราตรี (หน้า 31 ย่อหน้า 1)

รักตัวกลัวตาย

ชาวนาเป็นกังวลอย่างมาก ด้วยสาเหตุที่ว่าภรรยาของเขาต้องการที่จะรู้ความจริงถึงสาเหตุที่ตนหัวเราะขึ้นมาในค่ำวันนั้น ไม่รู้จะทำอย่างไร จึงนั่งตริตรองว่าควรจะบอกภรรยาหรือไม่ ถ้าบอกไปตัวเองก็ต้องตาย แต่ถ้าไม่บอกนางคงจะไม่หยุดเศร้าโศก

"ชาวนาออกไปนั่งอยู่ที่ประตูบ้าน ตรึกตรองการว่าจะควรบอกนางเพื่อช่วยให้หายเศร้าโศกหรือไม่ แต่ถ้าบอกความจริงแล้วตนก็จะถึงแก่ความตายโดยปฏิญาณ ครั้นจะไม่บอกนางอาจจะเศร้าโศกหนักจนถึงแก่ชีวิตก็เป็นได้"

อาหรับราตรี (หน้า 35 ย่อหน้า 3)

ระหว่างที่นั่งตริตรองอยู่ชาวนาได้ยินเสียงสุนัขพูดกับพ่อไก่ที่มีแม่ไก่เป็นเมียถึงห้าสิบตัวว่า วันๆเอาแต่เกี้ยวแม่ไก่ตัวเมียไม่สนใจเรื่องราวที่น่าสงสารของเจ้านาย ไก่จึงตอบว่า การที่เจ้านายมีความรักต่อเมียนั้นเป็นเรื่องที่ดี การที่จะยอมตายเพราะน้ำตาของเมียนั้นน่านับถือ การที่นายตามใจเมียนั้น หากมีเมียคนเดียวก็ทำได้ แต่ถ้ามีเมียสัก 50 เหมือนข้าก็มิสามารถตามใจได้ทุกตัวต้องรู้จักปกครองให้เชื่อฟัง สุนัขจึงถามว่าแล้วพ่อไก่คิดว่านายควรจะทำอย่างไรกับนายผู้หญิง ไก่ตอบว่า นายก็เอาไม้ตะพดอันหนึ่งหวดนางลงไป นางก็จะเกรงกลัวและเลิกรบเร้าหาคำตอบอีก

> "สุนัขซักว่า ความคิดของพี่ไก่จะให้นายทำอย่างไรกับนายผู้หญิงเล่า ไก่ตอบว่า ก็เอาไม้ตะพดอันเขื่องๆสักหน่อย หวดให้เต็มแรงรักเสียเท่านั้น รับประกันได้ว่า ภรรยาของท่านจะรู้ผิดและชอบมากขึ้นมากกว่าเก่า เท่านั้นก็ไม่กล้ารบเร้าให้ท่านไขความลับอีกต่อไป"
>
> **อาหรับราตรี (หน้า 36 ย่อหน้า 3)**

เมื่อชาวนาได้ฟังดังนั้นจากที่วิตกกังวลก็ได้สติขึ้นมา ลุกขึ้นไปหยิบไม้ตะพด เดินเข้าไปในบ้าน แล้วฟาดไม้ตะพดไปที่ภรรยา ภรรยาเมื่อได้รับความเจ็บปวดก็เอ่ยปากว่า พอแล้ว อย่าทำนางอีกเลย นางจะไม่ถามหาความจริงอีกแล้ว

> "ฝ่ายชาวนานั่งฟังได้สติขึ้นมา ลุกไปฉวยได้ไม้ตะพดใหญ่อันหนึ่งแล้วเดินเข้าไปหาภรรยาซึ่งกำลังร้องไห้สะอื้นอยู่ในห้องนอน พอใส่กลอนเสร็จแล้วก็เริ่มวางยาขนานไม้ตะพดอันศักดิ์สิทธ์นั้นทันที ภรรยาทนความเจ็บปวดไม่ไหว ร้องขอโทษเสียงขรมว่า พอทีเถิดพ่อทูนหัว ฉันจะไม่ซักไซ้ถามเอาความอีกแล้ว"
>
> **อาหรับราตรี (หน้า 36 ย่อหน้า 4)**

เรื่องที่ 3 **พาณิชกับผีป่า**

แก่นเรื่อง **การรักษาคำมั่นสัญญาเป็นสิ่งที่พึงกระทำ**

ตัวละคร

<u>พาณิช</u>

ภูมิหลัง

พาณิชเป็นชาวอาหรับ อาศัยอยู่กับครอบครัว ฐานะมั่งมี มีบ่าวไพร่บริวารมากมาย พาณิชทำการค้าขายใหญ่โต มีสาขาหลายที่ในหัวเมืองต่างๆทั้งใกล้และไกล พาณิชต้องออกเดินทางไปค้างแรมที่อื่นอยู่บ่อยๆเพราะต้องไปดูแลกิจการที่มีอยู่ให้ครบทุกที่และทำการติดต่อกับพ่อค้าต่างเมืองอยู่เสมอๆ

ครั้งหนึ่งขณะที่พาณิชเดินทางตามปกติ ด้วยอากาศที่ร้อนจัด พาณิชจึงหยุดพักในป่าแห่งหนึ่ง พาณิชนั่งกินผลอินทผลัมแล้วขว้างเมล็ดไปตามความพอใจ ทันใดนั้นผีป่าก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมทั้งพูดกับพาณิชว่า จงมาให้ข้าฆ่าเสีย เพราะเม็ดอินทผลัมที่พาณิชโยนเล่นนั้น กระเด็นไปโดนลูกตาของลูกชายของผีป่าตาย สุดท้ายแล้วพาณิชรอดชีวิตมาได้เพราะมีชายสองคนมาช่วยเอาไว้ ด้วยการเล่านิยายให้ผีป่าฟัง

ลักษณะทางกายภาพ

เป็นชาวอาหรับฐานะร่ำรวย อุดมด้วยทรัพย์สิน

ลักษณะนิสัย

รักษาคำมั่นสัญญา

พาณิชพยายามอ้อนวอนขอชีวิตกับผีป่า เพราะตนมิได้ตั้งใจที่จะฆ่าลูกของมัน แต่ผีป่าก็ไม่ยอม พาณิชจึงขอเวลากลับไปล่ำลาครอบครัว แล้วจะกลับมาให้ฆ่าในอีก 1 ปี

"ข้าพเจ้าขอสาบานต่อพระพักตร์พระอ้าหล่าว่าจะกลับมาให้ท่านฆ่าตามกำหนด ขอให้ท่านผู้มีอำนาจจงได้กรุณาผ่อนเวลาให้ด้วยเถิด"

อาหรับราตรี (หน้า 43 ย่อหน้า 1)

จากข้อความดังกล่าวการสาบานโดยเอ่ยนามของพระเจ้าแสดงให้เห็นว่าพาณิชมีความเชื่อ และความศรัทธาในอำนาจของพระเจ้าที่พาณิชนับถือ

"...พาณิชตอบว่าขอผัดเวลาสัก 1 ปีเท่านั้น พอวันครบกำหนด 1 ปีแล้ว จะมาที่ใต้ต้นไม้นี้นอนคอยให้ฆ่าโดยดี"

อาหรับราตรี (หน้า 43 ย่อหน้า 2)

มีเมตตา

ในคราวนั้นที่พาณิชกลับมาเพื่อล่ำลาครอบครัว เขาได้จัดการทรัพย์สินของเขาออกเป็นส่วนๆ เพื่อทำการชำระหนี้สิน แบ่งเป็นมรดกให้คนในครอบครัว และทำบุญให้กับคนจน นอกจากนี้แล้ว พาณิชยังให้อิสรภาพแก่ทาสรับใช้ทั้งชายและหญิง

"วันรุ่งขึ้น พาณิชตั้งต้นชำระสะสางหนี้สินแจกจ่ายให้ปันสิ่งของแก่บรรดาเพื่อนฝูงที่รักใคร่ และทำบุญให้ทานแก่คนยากจน ปล่อยผู้คนข้าทาสหญิงชายเสียเป็นอันมาก เหลือไว้แต่ที่พอจะใช้สอยไปชั่วเวลา 1 ปี ส่วนทรัพย์สมบัติที่เป็นปึกแผ่นก็จัดแบ่งปันยกให้แก่บุตรทั่วถึงกัน"

อาหรับราตรี (หน้า 43 ย่อหน้า 4)

ผีป่า

ภูมิหลัง

ผีป่า คือปีศาจที่อาศัยอยู่ในป่าที่พาณิชแวะพักระหว่างเดินทาง ต้องการสังหารชีวิตของพาณิชเพื่อแก้แค้นที่พาณิชฆ่าลูกชายของมันตาย

ลักษณะทางกายภาพ

แก่ชรา ขนและผมยาวไปทั้งตัว รูปร่างกำยำล่ำสัน ตัวใหญ่มหึมา มือถือดาบเล่มใหญ่ปลายงอง้าว

ลักษณะนิสัย

ดุร้าย

เมื่อผีป่าปรากฏกายขึ้น มันตวาดร้องเสียงดังอย่างน่ากลัวสั่งให้พาณิชลุกขึ้นยืน แล้วมาให้มันฆ่าเสีย เพราะพาณิชได้ฆ่าลูกชายของมันเสียชีวิตแล้ว

"...มันตวาดก้องร้องว่า เจ้าฆ่าลูกของเราตายเป็นโทษผิดหนัก จงยืนขึ้นให้ข้าฟันเสียด้วยดาบเดี๋ยวนี้ พูดพลางก็เงื้อดาบปากก็คำรามเสียงกระหึ่มดังอย่างน่ากลัว"

อาหรับราตรี(หน้า 42 ย่อหน้า 1)

พาณิชอ้อนวอนขอชีวิตแต่ผีป่าก็ไม่ยอมยกโทษให้ มันกระชากแขนของพาณิชขึ้นมาแล้วเหวี่ยงลงพื้น แล้วทำท่าจะฟันทิ้งเสีย

"ยักษ์หายอมยกโทษไม่ เข้าจับแขนพาณิชกระชากมาแล้วเหวี่ยงลงไปนอนราบอยู่กับพื้น มือเงื้อดาบขึ้นจะฟันคอให้ศีรษะขาดกระเด็นไป"

อาหรับราตรี (หน้า 42 ย่อหน้า 2)

พาณิชพยายามอ้อนวอนอีกเป็นครั้งที่ 2 ด้วยเสียงอันไพเราะ แต่ก็ไม่สำเร็จ ผีป่าตะคอกกลับไปว่าแม้จะร้องไห้เพียงไร ก็ไม่ยอมยกโทษให้ มันยังคงต้องการชีวิตของพาณิช เพื่อทดแทนการตายของลูกชายของมัน

"...ปีศาจร้ายกลับขู่ตะคอกว่า ถึงจะร้องไห้จนน้ำตาเป็นเลือดก็ไม่ยกโทษให้เป็นอันขาด อย่างไรเสียก็จะต้องฆ่าให้ตายตามลูกของมัน"

อาหรับราตรี (หน้า 42 ย่อหน้า 3)

ทะนงตน

หลังจากคำอ้อนวอนขอชีวิตของพาณิชถูกปฏิเสธ พาณิชจึงขอเวลาไปลำลาครอบครัว พร้อมทั้งกล่าวกับผีป่าว่าเป็นปีศาจผู้เก่งกาจ มีอำนาจมีอิทธิฤทธิ์มากมาย อีกทั้งยังสามารถสังหารชีวิตของพาณิชได้ทุกเวลา ทุกแห่งหน ถ้าหากพาณิชไม่ยอมทำตามสัญญา

"ท่านผู้มีอำนาจใหญ่ อันชีวิตของข้าพเจ้านี้อยู่ในเงื้อมมือและคมอาวุธของท่าน ท่านจะฆ่าเสียเมื่อไรนั้นก็ไม่เห็นว่าจะมีอำนาจอันใดมาทัดทานท่านได้ และบัดนี้ข้าพเจ้าก็ยอมตายแล้ว แต่ที่ขอความกรุณาท่านทั้งนี้ก็เพื่อจะขอผัดเวลาพอได้เห็นหน้าบุตร ภรรยาจะได้สั่งเสียกันเท่านั้น "

อาหรับราตรี (หน้า 43 ย่อหน้า 1)

ผีป่าได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกทะนงตนขึ้นมาว่าที่พาณิชพูดนั้นก็ถูกต้องแล้ว อิทธิฤทธิ์มากมายที่ผีป่ามีอยู่นั้นไม่มีใครที่สามารถทัดทานได้ หากจะไม่ยอมให้พาณิชตามที่ขอ ก็กลัวจะถูกมองว่าตนเองนั้นไม่มีฤทธิ์เดช จึงยอมให้พาณิชกลับไป

"ยักษ์เกิดความทะนงใจว่าเราก็มีอิทธิฤทธิ์ ใครเลยจะบังอาจช่วยเหลือพาณิชให้พ้นมือไปได้ ครั้นจะไม่ผ่อนเวลาให้ตามที่ขอร้องต่างก็จะพากันเข้าใจว่าเราไม่มีฤทธิ์เดช จำจะยอมผ่อนเวลาให้พาณิช"

อาหรับราตรี (หน้า 43 ย่อหน้า 2)

รักลูก

จากเหตุการณ์ทั้งหมดที่ได้เล่ามา สาเหตุสำคัญที่ทำให้ผีป่าโกรธแค้นพาณิชถึงเพียงนี้ คือ การสูญเสียลูกของมัน จึงทำให้รู้ลักษณะนิสัยที่แฝงอยู่ภายในว่า มันรักลูกของมัน คนที่ทำให้ลูกของมันตาย ต้องได้รับการลงโทษอย่างสาสมที่สุดเพื่อเป็นการแก้แค้น

หมายเหตุ เมื่อครบรอบหนึ่งปี ในวันที่พาณิชเดินทางกลับมาให้ผีป่าสังหารนั้น มีชายชราจูงเนื้อทรายผู้หนึ่งเดินเข้ามา สักพักหนึ่งก็มีชายผู้เฒ่าอีกคนหนึ่งเดินผ่านมาพร้อมด้วยสุนัขสีดำสองตัว พาณิชจึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ชายทั้งสองฟัง สักครู่หนึ่งผีป่าจึงปรากฏตัวขึ้น ชายชราจูงเนื้อทรายรวบรวมความกล้าแล้วคุกเข่าขอชีวิตพาณิชกับผีป่า แล้วจะขอเล่าเรื่องราวของเนื้อทรายตัวนี้ให้ฟัง ผีป่าจึงตอบว่าถ้าหากนิยายที่ชายชราเล่ามีความแปลกประหลาดและสนุกสนานกว่าเรื่องของพาณิชแล้ว ผีป่าจะยอมคืนชีวิตของพาณิชให้ หลังจากชายชราจูงเนื้อทรายเล่าเรื่องของตนจบ ชายผู้เฒ่าที่จูงสุนัขสีดำจึงเล่าเรื่องของตนแทรกขึ้นมาบ้าง เพราะมั่นใจว่าเรื่องราวของตนก็มีความสนุกสนานไม่แพ้กัน สุดท้ายแล้วผีป่ายอมปล่อยชีวิตของพาณิชไปตามที่พูดเอาไว้เพราะว่าเรื่องราวของชายทั้งสองมีความสนุกสนานและแปลกประหลาดมากทีเดียว

เรื่องที่ 4 ชายชรากับเนื้อทราย

แก่นเรื่อง ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว

ตัวละคร

<u>ชายชรา</u>

ภูมิหลัง

ชายชราแต่งงานกับหญิงสาวผู้หนึ่งที่มีอายุเพียง 12 ปี ชายชรามีความรักและเอ็นดูนางเป็นอย่างมาก ทั้งสองอยู่กินด้วยกันอย่างมีความสุขมาเป็นเวลาประมาณ 30 ปี แต่ไม่สามารถมีบุตรด้วยกันได้ ชายชราต้องการมีบุตรไว้สืบสกุล จึงขอให้ทาสีมาเป็นภรรยาอีกคนหนึ่ง ชายชราอยู่กินกับทาสีไม่นานก็มีบุตรชาย

ด้วยกัน วันหนึ่งชายชราต้องออกเดินทางไกลจึงฝากฝังภรรยาน้อยและบุตรชายไว้กับภรรยาหลวง ผ่านไปประมาณ 1 ปี เมื่อธุระเสร็จสิ้นชายชราจึงเดินทางกลับมาที่บ้าน เมื่อกลับมาถึงไม่พบหน้าภรรยาน้อยกับบุตรชายจึงถามหา แต่ภรรยาหลวงตอบว่าทั้งคู่ตายเสียแล้ว ชายชราเสียใจมากแต่ต้องอดกลั้นไว้ภายใน เนื่องจากช่วงนี้ใกล้เวลาจวนตรุษแล้ว จึงสั่งให้คนงานนำโคตัวอ้วนพีมาล้มเพื่อนำไปประกอบพิธี

ต่อมาชายชราทราบความจริงจากบุตรีของหัวหน้าคนใช้ว่าภรรยาหลวงได้สาปภรรยาน้อยและบุตรชายให้กลายเป็นโค ภรรยาหลวงยุยงให้ชายชราล้มโคแม่ลูกทั้งสองเพื่อนำไปประกอบพิธีตรุษ บุตรีของคนใช้จึงขออาสาเป็นคนช่วยเหลือ

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

รู้เท่าไม่ถึงการณ์

ชายชราฝากฝังภรรยาน้อยและบุตรชายไว้กับภรรยาหลวงก่อนออกเดินทางไปทำธุระ เพราะเห็นว่าภรรยาหลวงมีความรักใคร่เอ็นดูบุคคลทั้งสอง หารู้ไม่ว่าในจิตใจของนางนั้นเต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา

มีเมตตากรุณา

เมื่อคนใช้นำแม่โคตัวหนึ่งรูปร่างดูอ้วนพีมาให้ เมื่อแม่โคเห็นชายชราก็ส่งเสียงร้องน่าเวทนายิ่งนัก สักครู่ต่อมาน้ำตาก็ไหลออกมาจากดวงตาทั้งสองของแม่โค ชายชราเห็นดังนั้นก็เกิดความสงสารจึงสั่งให้คนใช้นำแม่โคตัวนี้กลับเข้าไปแล้วให้หาตัวอื่นมาแทน แต่ภรรยาเข้ามาขัดขวางไว้แล้วบอกว่าไม่มีแม่โคตัวไหนอ้วนพีเท่าตัวนี้อีกแล้ว ชายชรายอมเชื่อภรรยาแล้วสั่งให้คนใช้นำแม่โคกลับมา แม่โคก็แสดงกริยาดังเดิม ชายชราไม่อาจทนดูได้จึงสั่งให้คนใช้ล้มแม่วัวแทน จากนั้นจึงแล่หนังของแม่โคออกปรากฏว่ามีแต่หนังหุ้มกระดูก ชายชรารู้สึกแปลกใจมากที่ได้เห็นดังนั้นเพราะลักษณะภายนอกดูอ้วนพี เมื่อเนื้อของแม่โคไม่เพียงพอที่จะประกอบพิธีการ จึงสั่งให้คนใช้นำลูกโคตัวอ้วนพีมาให้อีกตัวหนึ่ง คนใช้นำลูกโคมาให้ชายชราตามที่สั่ง ลูกโคตัวนี้แตกต่างจากแม่โค เมื่อเห็นชายชราก็ดิ้นรนจะเข้ามาหาให้ได้ มันก็เข้ามานอนซบแทบเท้า เกลือกกลิ้งศีรษะไปมายู่ที่แทบเท้าของชายชรา ชายชราเกิดความสงสารไม่กล้าฆ่าลูกโคตัวนั้น จึงสั่ง

ให้คนใช้นำลูกโคกลับไป ภรรยาได้ฟังดังนั้นก็เข้ามาขัดขวางไว้อีก แต่คราวนี้ชายชราไม่ยอมเชื่อ ลูกโคจึงมีชีวิตรอดต่อไป

รักภรรยาแม้ว่าจะกระทำผิด

บุตรีของหัวหน้าคนใช้มีวิชาเวทมนตร์อยู่บ้างจึงอาสาที่จะช่วยเหลือแต่มีข้อแม้ว่าขอลงโทษผู้ที่กระทำผิดให้ควรแก่โทษ ชายชราตอบตกลงแต่ขออย่าได้คร่าชีวิตของภรรยาหลวง บุตรีจึงคลายคำสาปให้กับลูกชายของชายชราและสาปให้ภรรยาหลวงกลายเป็นเนื้อทรายตัวที่ชายชราจูงไปด้วยทุกหนแห่ง เนื่องจากเกรงว่านางจะไม่ได้การดูแลที่สะดวกสบายเพียงพอถ้าทิ้งนางเอาไว้ที่บ้านกับเหล่าคนใช้

ศรัทธาในพระเจ้า

หลังจากปัญหาทุกอย่างคลี่คลายลงแล้ว ลูกชายของชายชราก็กลับร่างจากโคมาเป็นมนุษย์ดังเดิมด้วยการช่วยเหลือของบุตรีของหัวหน้าคนใช้ ชายชราจึงบอกให้ลูกชายนั้นกล่าวขอบคุณพระอ้าหล่าพระผู้เป็นเจ้าในโลกหล้าที่ประทานคนดีๆให้มาช่วยเหลือตนเองให้พ้นภัยในครั้งนี้

<u>ภรรยา</u>

ภูมิหลัง

ภรรยาแต่งงานกับชายชราเมื่อมีอายุได้เพียง 12 ปีเท่านั้น ทั้งนี้เพราะมีความรักใคร่และเคารพนับถือในตัวชายชราเป็นอย่างมาก หลังจากที่ชายชราขอให้ทาสีมาเป็นภรรยาอีกคนหนึ่ง จนกระทั่งมีบุตรชายด้วยกันหนึ่งคน นางก็แสดงทีท่าว่าเป็นมิตรและมีความรักใคร่ต่อทาสีและบุตรชาย แต่ในจิตใจนั้นเต็มไปด้วยความอิจฉาริษยาและความหึงหวง

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

อิจฉาริษยา

ระหว่างที่ชายชราออกเดินทางไปทำธุระนางร่ำเรียนวิชาเวทมนตร์จากปีศาจตนหนึ่ง แล้วจึงสาปนางทาสีภรรยาน้อยของชายชราและบุตรชายให้กลายเป็นโค ทั้งนี้เพราะในจิตใจนั้นเต็มไปด้วยความหึงหวงและความริษยา เมื่อชายชรากลับมาถามหาแม่ลูกทั้งสอง ก็โกหกไปว่าเสียชีวิตแล้ว จากนั้นได้ยุยงให้ชายชราฆ่าโคแม่ลูกเพื่อนำไปประกอบพิธีตรุษ ภรรยายุยงให้สามีล้มแม่โคจนสำเร็จส่วนลูกโคนั้นชายชราเกิดความสงสารในท่าทีของมันมากจึงไม่ยอมฟังภรรยาแล้วไว้ชีวิตเอาไว้

เรื่องที่ 5 ชายชรากับสุนัขดำ

แก่นเรื่อง ความโลภทำให้เกิดความหายนะแก่ตนเอง

ตัวละคร

<u>ชายชรา</u>

ภูมิหลัง

ชายชรามีน้องชายอยู่สองคน หลังจากที่บิดาเสียชีวิตมีมรดกเหลืออยู่สักสามพันสิกวิน จึงนำมาแบ่งกับน้องชายคนละหนึ่งพันสิกวิน ภายหลังนำเงินทั้งหมดมารวมกันเพื่อทำการค้าขาย เมื่อเริ่มลงมือทำก็พอที่จะหาความเจริญก้าวหน้าได้อยู่บ้าง แต่ยังไม่เห็นหนทางที่นำพาไปสู่ความร่ำรวย

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

เป็นคนดีมีเมตตา

ชายชราอาสาช่วยพาณิชอีกคนหนึ่ง ด้วยการขอเล่าเรื่องของตนเองให้ผีป่าฟัง เพราะเชื่อมั่นมากว่าเรื่องราวของตนนั้นมีความสนุกสนานและมีความแปลกประหลาดเพียงพอที่จะสามารถช่วยเหลือพาณิชได้

ครั้งหนึ่งในเรื่องราวที่ชายชราเล่านั้น เขาบังเอิญเจอกับหญิงสาวคนหนึ่งอยู่ริมชายฝั่งทะเล รูปร่างงดงามแต่แต่งกายสกปรก เสื้อผ้าก็ขาดวิ่น นางอ้อนวอนขอให้ชายชราแต่งงานกับนาง ชายชราก็ตอบตกลงว่าจะรับเลี้ยงดูนางแล้วจึงพานางไปหาเสื้อผ้าใหม่ๆให้ใส่

รักพี่รักน้อง

การค้าขายของครอบครัวที่ไม่เห็นหนทางความร่ำรวยทำให้น้องชายทั้งสองของชายชราขอแบ่งทรัพย์สินของตัวเองเพื่อไปซื้อสินค้าและสร้างธุรกิจการค้าขายเป็นของตนเอง วันเรลาผ่านไปทั้งสองคนประสบชะตากรรมเดียวกันคือ ขาดทุนจนกลายเป็นยาจก ซมซานกลับมาที่บ้าน เมื่อชายชราพบเห็นดังนั้นจึงมอบเงินให้กับน้องชายอีกคนละหนึ่งพันสิกวินโดยที่ไม่คิดถามหาสาเหตุและไม่เคยดุด่าว่ากล่าวแล้วบอกว่าให้มาทำการค้าขายอยู่ด้วยกันในเมืองนี้

ไม่เอาเปรียบผู้อื่น

สาเหตุที่ทำให้การค้าขายของครอบครัวชายชราไม่ได้รับความร่ำรวยคือ เขาค้าขายเอากำไรเพียงเล็กๆน้อยๆ และไม่เคยคิดที่จะออกเดินทางไปค้าขายนอกเมืองเลย

รอบคอบ

ต่อมาหลายปีน้องชายทั้งสองของชายชราพยายามชวนเขาไปค้าขายที่ต่างเมืองด้วยกัน ชายชราพยายามปฏิเสธอยู่หลายครั้ง แต่สุดท้ายทนความรบเร้าไม่ไหวจึงตอบตกลง ชายชรารวมทุนกำไรที่หามาได้ด้วยตัวเองทั้งหมดหกพันสิกวิน แบ่งให้น้องชายคนละหนึ่งพันสิกวินและให้ตัวเองอีกหนึ่งพันสิกวิน ส่วนที่เหลือนั้นฝังเอาไว้ในที่ลับเผื่อว่าการค้าขายในดินแดนต่างถิ่นนั้นจะขาดทุน

ก่อนออกเดินทางในชายชราได้พบกับหญิงสาวนางหนึ่งตามที่กล่าวไว้แล้วในข้างต้น

<u>น้องชายทั้งสอง</u>

ภูมิหลัง

น้องชายทั้งสองคนนี้เป็นน้องชายร่วมท้องบิดาเดียวกันกับชายชรา ต่อมาถูกนางพรายสาปให้เป็นสุนัขสีดำเพื่อเป็นการลงโทษที่คิดคร่าชีวิตของพี่ชาย

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

โลภมาก

น้องชายทั้งสองคนในช่วงแรกทำงานค้าขายอยู่กับชายชราผู้เป็นพี่ เนื่องจากการค้าขายดังกล่าวไม่ทำให้ร่ำรวยจึงเกิดความโลภคิดจะค้าหากำไรให้ร่ำรวยโดยเร็ว ทั้งคู่จึงขอแบ่งทรัพย์สินของแต่ละคนเพื่อออกเดินทางไปค้าขายสินค้าตามหัวเมืองไกลๆ อยู่ต่อมาหนึ่งปีทั้งคู่ขาดทุนกลายไปเป็นยาจก แต่งกายด้วยเสื้อผ้าขาดวิ่นชมชานกลับมาที่บ้าน ชายชราจึงให้ความช่วยเหลือ

ต่อมาหลายปีชักจูงชายชราให้ออกไปค้าขายนอกเมืองด้วยกัน แล่นเรือไปประมาณ 1 เดือน สินค้าขายได้กำไรดีงาม น้องชายทั้งสองเกิดความริษยาที่ชายชรานั้นได้โชคลาภที่ดีกว่า จึงคิดฆ่าชายชราแล้วนำสมบัติไปแบ่งกัน คืนหนึ่งชายชราและภรรยานอนหลับอยู่ สองพี่น้องช่วยกันจับชายชราและภรรยาโยนทิ้งลงในทะเลไป แต่ชายชราก็รอดชีวิตมาได้

<u>นางพราย</u>

ภูมิหลัง

นางพรายคือหญิงสาวที่อ้อนวอนขอให้ชายชราแต่งงานกับนางในคราวที่เจอนางนั่งอยู่ริมชายฝั่งทะเลก่อนที่ชายชราจะออกเดินทาง แต่นางไม่ได้บอกใครว่านางไม่ใช่มนุษย์

ลักษณะทางกายภาพ

รูปร่างงดงาม

ลักษณะนิสัย

กตัญญูรู้คุณ

ทั้งคู่รอดพ้นภัยจากน้องชายทั้งสอง เพราะนางพรายได้ฉวยรับชายชราเอาไว้ก่อนที่ร่างกายจะสัมผัสผืนน้ำทะเล นางพาชายชราไปไว้ที่เกาะแห่งหนึ่ง พอเวลารุ่งเช้านางจึงเล่าความจริงให้ชายชราฟังว่าแท้ที่จริงนั้น นางคือนางพรายมาเที่ยวเล่นอยู่บนบก เมื่อแรกเห็นชายชราจึงก่อเกิดความรักใคร่เป็นอย่างมาก และ การที่ชายชราสนองตอบกลับมานั้น นางจึงรู้ว่าชายชราเป็นผู้มีบุญคุณกับนางมาก นางหาโอกาสที่จะตอบแทน

บุญคุณในครั้งนั้นอยู่ และการที่ได้ช่วยชีวิตของชายชราเอาไว้ในครั้งนี้นั้นถือเป็นโอกาสที่เหมาะสมแล้ว แต่เพียงเท่านั้นยังไม่พอ นางได้สาปน้องชายแนรคุณทั้งสองคนให้กลายเป็นสุนัขสีดำ และจะต้องอยู่ในสภาพนี้ไปอีก 10 ปี นางจึงจะมาแก้คำสาปให้

บัดนี้ครบกำหนด 10 ปีแล้ว ชายชราจึงนำน้องชายทั้งสองในร่างของสุนัขสีดำออกเดินทางตามหานางพรายเพื่อให้มาแก้คำสาปให้

เรื่องที่ 6 คนหาปลา

แก่นเรื่อง ทำดีได้ดี

ตัวละคร

<u>ชาวประมง</u>

ภูมิหลัง

ชาวประมงมีฐานะยากจน ทุกๆเช้าต้องออกจากบ้านไปทอดแห หาปลามาเลี้ยงบุตรและภรรยา สมัยยังหนุ่มเคยให้คำปฏิญาณด้วยความจำเป็นว่า ในวันหนึ่งๆนั้นจะทอดแห หาปลาได้ไม่เกิน 4 ครั้ง วันหนึ่งชาวประมงทอดแหลงไปเป็นครั้งที่ 4 มีหม้อทองแดงใบหนึ่งติดขึ้นมากับแห ชาวประมงจึงเปิดออกดู แต่กลับไม่พบสิ่งของมีค่าใดๆทั้งสิ้น ทันใดนั้นก็มีควันพุ่งออกมา กระจายไปถึงก้อนเมฆ แล้วรวมตัวกันเป็นร่างของปีศาจตนหนึ่ง

ลักษณะทางกายภาพ

ฐานะยากจน

ลักษณะนิสัย

รักษาสัญญา

ชาวประมงมีครอบครัวรวมบุตรชายและบุตรหญิงหลายคน วันหนึ่งๆหาปลาได้มาเพียงเล็กน้อยไม่พอเลี้ยงครอบครัว แต่ก็ไม่เคยที่จะละเมิดคำปฏิญาณที่เคยให้ไว้ในครั้งยังหนุ่มว่า ในวันหนึ่งจะทอดแหหาปลาได้ไม่เกินวันละสี่ครั้ง

ศรัทธาในพระเจ้า

วันหนึ่งชาวประมงทอดแหลงไปในบ่อน้ำถึงสามครั้งแล้ว แต่ไม่มีปลาหรือกุ้งติดแหมาเลยสักตัวเดียว เขาจึงวิงวอนกับพระอ้าหล่าว่า "วันนี้ข้าพเจ้าทอดแหลงไปสามครั้งแต่ยังไม่ได้ปลาหรือกุ้งแม้แต่ตัวเดียว ถ้าหากท่านไม่โปรดบันดาลผลให้บ้างแล้ว เห็นทีว่าทั้งครอบครัวและข้าพเจ้าจะอดยากเป็นแน่ เพราะฉะนั้นขอพระองค์จงโปรดสัตว์ผู้ยากด้วยเถิด"

ฉลาดหลักแหลม

เมื่อชาวประมงช่วยเหลือปีศาจออกมาจากหม้อทองแดง แต่กลับถูกปีศาจขู่เข็ญเอาชีวิต ชาวประมงจึงตั้งสติแล้วออกอุบายว่า ไม่มีทางเป็นไปได้ที่ปีศาจตัวใหญ่โตขนาดนี้จะลงไปอยู่ในหม้อใบเล็กนิดเดียวนี้ได้อย่างไรกัน เห็นทีว่าปีศาจผู้มีอำนาจถึงเพียงนี้จะกล่าวคำเท็จเสียแล้ว ปีศาจได้ฟังดังนั้นจึงกลับลงไปอยู่ในหม้อเช่นเดิมเพื่อพิสูจน์ความจริงแก่สายตาชาวประมง ชาวประมงเห็นดังนั้นจึงรีบไปหยิบฝาหม้อมาปิดไว้ดังเดิม

<u>ปีศาจ</u>

ภูมิหลัง

ปีศาจผู้ทรยศ คิดขบถต่อพระผู้เป็นเจ้าคือพระอ้าหล่า เฝ้าแต่ทำการขัดขืนพระศาสดาโซโลมอนผู้เป็นศาสดาของพระผู้เป็นเจ้า พระศาสดาโซโลมอนตรัสบังคับให้ปีศาจนั้นละทิ้งทางที่ชั่วเสีย หันเข้ามาอยู่ในทางสัมมาปฏิบัติตามวินัยของพระองค์ แต่ปีศาจก็ยังคงปฏิเสธและไม่ยอมอยู่ในบังคับของพระองค์ พระศาสดาโซโลมอนจึงจับตัวปีศาจใส่หม้อทองแดงใบนี้แล้วลงยันต์จารึกพระนามของพระผู้เป็นเจ้าและประทับตราของพระองค์ปิดปากหม้อเอาไว้ ทำให้ปีศาจไม่สามารถหนีออกมาจากหม้อได้ พระศาสดาโซโลมอนจึงสั่งให้ปีศาจบริวารนำหม้อมาถ่วงลงในทะเลสาบแห่งนี้

ลักษณะทางกายภาพ

ปีศาจตนนี้เกิดจากการรวมตัวกันของกลุ่มควันที่มีขนาดใหญ่มหึมา

ลักษณะนิสัย

เนรคุณ

ปีศาจออกมาจากหม้อทองแดงได้ด้วยความช่วยเหลือของชาวประมง แต่มันกลับขู่อาฆาตจะเอาชีวิตของบุคคลที่ช่วยให้มันออกมาพบกับอิสรภาพอีกครั้ง โดยให้เหตุผลว่าตนเองได้ให้คำปฏิญาณเอาไว้ว่า ด้วยความโกรธเคืองที่ไม่มีผู้ใดมาช่วยเหลือมันจนเวลาล่วงเลยมาเป็นกว่าพันปีแล้ว ถ้ามีผู้ใดมาช่วยมันออกจากหม้อทองแดงใบนี้มันจะขอฆ่าเสียแต่จะปราณีให้เลือกเอาว่าจะตายอย่างไร

โง่เขลา

ปีศาจหลงเชื่อคำอุบายของชาวประมงที่หลอกล่อให้มันกลับลงไปในหม้อทองแดงอีกครั้งเพราะไม่เชื่อว่าปีศาจตัวใหญ่โตจะสามารถอยู่ในนี้ได้ มันจึงพูดว่าถ้าไม่เชื่อก็ลองดู จากนั้นกลุ่มควันที่รวมตัวกันเป็นรูปร่างของปีศาจก็กระจายตัวออกแล้วค่อยๆหายลงไปในหม้อจากนั้นก็มีเสียงร้องออกมาว่าทีนี้เจ้าเชื่อหรือยังล่ะเจ้าเฒ่าชาวประมง

หมายเหตุ ปีศาจพยายามอ้อนวอนขอให้ชาวประมงช่วยเหลือมันออกมาอีกครั้งหนึ่ง แต่ชาวประมงก็ไม่ยอมเพราะกลัวว่ายักษ์จะขู่อาฆาตและจะสังหารตนอีก ชาวประมงจึงยกนิทานมาเล่าให้ยักษ์ฟังซึ่งมีเรื่องราวดังต่อไปนี้

เรื่องที่ 7 **กษัตริย์กรีกกับนายแพทย์ดูบัน** (เรื่องของชาวประมง)

แก่นเรื่อง **ทำคุณบูชาโทษ โปรดสัตว์ได้บาป**

ตัวละคร

<u>นายแพทย์ดูบัน</u>

ภูมิหลัง

นายแพทย์ดูบันเป็นหมอวิเศษ เรียนรู้คัมภีร์แพทย์ภาษาต่างๆ คือ กรีก ละติน อิหร่าน อาหรับ ตุรกี และยิว จึงมีความรู้ในทางแพทยศาสตร์อย่างวิเศษ นายแพทย์ดูบันทราบข่าวว่าพระราชาทรงพระประชวรหนัก แพทย์หลวงไม่สามารถรักษาให้หายได้จึงขออนุญาตเข้าเฝ้าเพื่ออาสาถวายการรักษา ต่อมาไม่นานพระอาการของพระราชาก็หายเป็นปลิดทิ้งด้วยการรักษาเพียงแค่ครั้งเดียว

<u>กษัตริย์กรีก</u>

ภูมิหลัง

กษัตริย์ชาวกรีกครองราชย์สมบัติในแคว้นซูมานแห่งประเทศอิหร่าน พระองค์มีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาล อำมาตย์ราชบริพารและทวยนาครล้นหลาม ล้วนแล้วแต่ชนชาติกรีก พระองค์มีโรคเรื้อนเบียดเบียนพระกายอยู่เป็นเวลานานหลายปี แพทย์หลวงพยายามรักษาเท่าใดอาการก็ไม่ทุเลา รวมถึงการใช้วิธีอาคมเสกเป่าก็มิเกิดประโยชน์ จนกระทั่งๆได้รับการรักษาจากนายแพทย์ดูบันพระอาการจึงหายเป็นปกติ พระองค์มีความปลื้มปีติเป็นอย่างมาก จึงเรียกตัวนายแพทย์ดูบันมาทำงานในพระราชวังและให้เงินทองทรัพย์สินเป็นสิ่งตอบแทนอย่างล้นเหลือ พระราชายังแสดงความเมตตาปราณีด้วยการเข้าสวมกอดด้วยความยินดีต่อหน้าพวกข้าราชการ ต่อจากนั้นมานายแพทย์ดูบันก็ได้เป็นอำมาตย์ที่โปรดปราณของกษัตริย์กรีก

<u>แกรนด์วิเซียร์</u>

ภูมิหลัง

แกรนด์วิเซียร์เป็นข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์กรีก เมื่อเห็นพระราชาทรงโปรดปรานนายแพทย์ดูบันเป็นอย่างมาก ทรงพระราชทานรางวัลให้อยู่ไม่ขาด จึงเกิดความอิจฉาริษยาและพยายามใส่ร้ายนายแพทย์ ดูบันให้กษัตริย์ฟัง ในครั้งแรกนั้นพระองค์ไม่ทรงเชื่อเรื่องที่แกรนด์วิเซียร์เล่าให้ร้ายนายแพทย์ดูบันต่างๆนานา ในระหว่างที่กษัตริย์กรีกและแกรนด์วิเซียร์สนทนากันอยู่นั้น ทั้งสองจึงชักนิยายมาเล่าเพื่อสนับสนุนเหตุผลของตนเอง ซึ่งจะกล่าวถึงในบทต่อไป

หมายเหตุ ลักษณะนิสัยของตัวละครในเรื่องนี้ขอยกนำไปวิเคราะห์ในเรื่องที่ 9 วิเซียร์ผู้ต้องโทษเพราะเรื่องราวต่างๆและบทสรุปของตัวละครในตอนนี้ได้ถูกนำไปเล่าอยู่ในตอนดังกล่าว แต่เรื่องราวต่อจากนี้คือนิทานที่กษัตริย์และแกรนด์วิเซียร์นำมาเล่าให้กันและกันฟัง

เรื่องที่ 8 สามีกับนกแก้ว (เรื่องของกษัตริย์กรีก)

แก่นเรื่อง ควรไตร่ตรองให้ดีเสียก่อนที่จะหลงเชื่อสิ่งใด

ตัวละคร

<u>ภรรยา</u>

ภูมิหลัง

ภรรยามีรูปโฉมงดงามทำให้สามีมีความรักใคร่เป็นอย่างมาก เมื่ออยู่ต่อหน้าสามีนางมักจะฉอเลาะเพื่อให้สามีเชื่อใจและมีความรักใคร่ แต่ครั้งหนึ่งเมื่อสามีต้องออกเดินทางไปทำธุระนางได้คบชู้กับชายอื่นทุกวันจนกระทั่งสามีกลับมา

ลักษณะทางกายภาพ

รูปโฉมงดงาม

ลักษณะนิสัย

เจ้าชู้

นางแอบคบชู้ทุกครั้งเมื่อสามีของนางไม่อยู่บ้าน

เจ้าเล่ห์

เมื่อนกแก้วรายงานสามีว่าภรรยาแอบคบชู้ ในขณะที่สามีไม่อยู่นางจึงสร้างสถานการณ์ให้เหมือนว่าฝนตก แต่ให้ตกที่เฉพาะกรงนกแก้วเท่านั้นแล้วปล่อยให้มันตากฝนอยู่อย่างนั้นตลอดคืน วันต่อมาเมื่อสามีกลับมาบ้านนกแก้วจึงรายว่าเมื่อคืนฝนตกตลอด ไม่มีใครมาเก็บกรงมันเข้าไปข้างในมันต้องตากฝนอยู่ข้างนอก ทำให้สามีคิดว่านกแก้วนั้นโกหก

<u>สามี</u>

ภูมิหลัง

สามีรักใคร่ในตัวภรรยามาก วันหนึ่งๆไม่อยากจะออกไปไหนเพื่อจะได้อยู่กับภรรยาที่รัก แต่ต่อมาสามีต้องออกไปทำธุระนอกบ้านใช้เวลาทั้งสิ้น 3 วัน สามีเลี้ยงนกแก้วเอาไว้ตัวหนึ่งและสอนมันให้เรียนรู้การพูดภาษามนุษย์ได้ชัดเจน สามีรักและหวงแหนนกแก้วตัวนี้มาก

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

เห็นผิดเป็นชอบ

เมื่อสามีเดินทางกลับมาถึงหลังจากออกจากบ้านไปทำธุระเป็นเวลา 3 วัน เช้าวันต่อมานกแก้วรายงานสามีให้ฟังว่าภรรยาของเขาคบชู้ สามีจึงตัดพ้อว่ากล่าวภรรยาต่างๆนานา แต่ภรรยาก็ปฏิเสธ วันหนึ่งสามีต้องออกไปทำธุระอีกครั้งเมื่อกลับมาถึงบ้าน นกแก้วจึงรายงานว่าที่บ้านฝนตกหนักตลอดทั้งวันแต่ไม่มีใครมาเก็บกรงของมันเข้าไปข้างในเลย สามีรู้อยู่แล้วว่าก่อนหน้านี้ไม่มีฝนตกที่ไหนจึงคิดว่านกแก้วตัวนี้พูดเท็จไม่สามารถเชื่อถือได้ แต่หารู้ไม่ว่าเรื่องที่ฝนตกนั้นเป็นแผนการของภรรยา ด้วยความโกรธแค้นที่นกแก้วพูดเท็จใส่ร้ายภรรยาว่าคบชู้จึงเปิดกรงหยิบนกแก้วออกมาแล้วฟาดลงไปบนพื้นจนนกแก้วถึงแก่ชีวิต

ต่อมาภรรยาคบชู้อยู่เรื่อยๆจนสามีแน่ใจแล้วว่าสิ่งที่นกแก้วพูดนั้นเป็นความจริงจึงสำนึกผิดกับสิ่งที่ได้ลงไป นึกโทษตัวเองที่โง่เขลาและหุนหันพลันแล่น

เรื่องที่ 9 **วิเชียร์ผู้ต้องโทษ (เรื่องของแกรนด์วิเชียร์)**

แก่นเรื่อง **ไม่ควรละเลยหน้าที่ของตนเอง**

ตัวละคร

<u>พระโอรส</u>

ภูมิหลัง

พระโอรสเป็นบุตรของพระราชาองค์หนึ่งชื่อเสียงเลื่องลือ ทรงชอบการประพาสป่าล่าเนื้อ วันหนึ่งทรงขี่ม้าไล่ตามเนื้อทรายไปด้วยความเร็ว ทรงดำริว่ากองทหารและแกรนด์วิเชียร์ติดตามมาด้วย จนกระทั่งหลงเข้าไปหยุดอยู่ในป่าจึงทรงทราบว่าไม่มีผู้ใดติดตามพระองค์มา ขณะที่เจ้าชายทรงชักม้าวนไปเวียนมาก็พบกับหญิงสาวคนหนึ่ง นางเล่าว่าเป็นธิดาของกษัตริย์ขี่ม้าเล่นอยู่ แต่ม้าเกิดพยศตกใจนางจึงพลัดตกจากม้า สุดท้ายทรงทราบความจริงว่านางเป็นภรรยาของยักษ์มาล่อลวงพระองค์เพื่อเป็นอาหารให้แก่ลูกๆ แต่พระองค์ก็ทรงหนีกลับมาพระนครได้อย่างปลอดภัย แม้กระนั้นพระราชบิดาก็ไม่ยอมยกโทษให้กับแกรนด์วิเชียร์ผู้ติดตามจึงสั่งให้นำตัวแกรนด์วิเชียร์ไปประหารชีวิต

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

ทรงมีเมตตากรุณา

เมื่อพระองค์ได้พบกับนางผู้นั้น พระองค์จึงเกิดความสงสารและอาสาช่วยเหลือให้นางขึ้นม้าไปด้วยกัน

ศรัทธาในพระเจ้า

หลังจากพระองค์รู้ความจริงว่าโดนล่อลวงมาเป็นอาหารของยักษ์จึงวิงวอนขอความช่วยเหลือจากพระอัลลอฮ์ว่า

"ข้าแต่พระอ้าหล่าผู้ทรงอานุภาพเลิศล้ำเหนือสัตว์ทั้งปวงในพิภพ ขอพระองค์จงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของอีผีร้ายด้วยเถิด"

อาหรับราตรี (หน้า 73 ย่อหน้า 2)

หลังจากวิงวอนเสร็จพระองค์ทรงควบม้าออกไปจากป่าจนกระทั่งพบเส้นทาง จึงดีพระทัยรีบควบม้ากลับมายังพระนคร

<u>นายแพทย์ดูบัน(จากเรื่องที่ 7)</u>

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

บริสุทธิ์ใจ

นายแพทย์ดูบันอาสาเข้ามาให้การรักษาแก่กษัตริย์โดยที่ไม่ได้มีเจตนาร้ายใดๆแอบแฝงอยู่ในใจ แต่กลับถูกใส่ร้ายป้ายสีจนถึงแก่ชีวิต

ศรัทธาในพระเจ้า

เมื่อพระราชารับสั่งให้ประหารชีวิต ดูบันจึงวิงวอนขอชีวิตกับกษัตริย์และกล่าวว่า "**จงได้ไว้ชีวิตข้าพเจ้าเถิด พระอ้าหล่าเป็นเจ้าก็จะไว้ชีวิตพระองค์ให้ทรงเจริญยืนยาว ขอพระองค์จงอย่าให้ประหารข้าพเจ้าเสียเลยพระเจ้าข้า เกลือกว่าพระอ้าหล่าจะทรงกระทำแก่พระองค์เช่นเดียวกัน**"

ฉลาดหลักแหลม

นายแพทย์ดูบันอ้อนวอนขอชีวิตด้วยประการต่างๆ แต่ไม่เห็นหนทางที่จะทำให้รอดจากการประหาร นายแพทย์ดูบันได้มอบตำราเล่มหนึ่งไว้กับกษัตริย์ก่อนที่จะมีการประหารชีวิตแล้วออกอุบายว่าเมื่อประหารตนแล้วให้นำศีรษะของตนมาวางไว้บนตำราเล่มนั้นเลือดที่ศีรษะจะหยุดไหลทันที จากนั้นให้พระมหากษัตริย์ทรงพลิกอ่านตำราไปที่หน้าที่ 6 ให้อ่านตามนั้นแล้วศีรษะของตนเองจะตอบคำถามของกษัตริย์ได้ทุกประการ

กษัตริย์ก็หลงเชื่อในขณะที่พลิกตำราพระองค์ทรงใช้ปลายนิ้วแตะพระเขพะเพื่อแยกหน้ากระดาษที่ติดกัน หารู้ไม่ว่าดูบันได้ใส่ยาพิษลงไปในแต่ละหน้ากระดาษการกระทำเช่นนั้นทำให้พิศเข้าไปสู่ภายในของกษัตริย์กรีกจนทำให้สิ้นพระชนม์

<u>แกรนด์วิเซียร์</u> (จากเรื่องที่ 7)

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

อิจฉาริษยา

แกรนด์วิเซียร์เห็นว่าพระมหากษัตริย์ทรงรักใคร่เอ็นดูในตัวนายแพทย์ดูบันมาก ทรงให้ทรัพย์สินตอบแทนเป็นรางวัลอยู่ไม่ขาด จึงเกิดความอิจฉาริษยาและคิดที่จะกำจัดดูบัน

ยุยง ใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น

แกรนด์วิเซียร์จึงยุยงให้กษัตริย์กรีกกำจัดนายแพทย์ดูบันโดยให้การใส่ร้ายว่า นายแพทย์ดูบันไม่น่าไว้ใจ อาจจะเป็นคนที่ฝ่ายศัตรูส่งมาล้มล้างอำนาจของอาณาจักรแห่งนี้ เพราะดูบันเป็นผู้มีวิชาวิเศษเก่งกล้าสามารถเหนือมนุษย์ธรรมดา เขาอาจจะลอบปลงพระชนม์ของพระมหากษัตริย์ได้โดยง่าย

<u>กษัตรย์กรีก (จากเรื่องที่ 7)</u>

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

หย่อนในปัญญา

เมื่อทรงรับฟังเรื่องเล่าของแกรนด์วิเซียร์จบก็หันเหเรรวนเชื่อฟังคำยุยงของแกรนด์วิเซียร์โดยง่าย จึงคิดได้ว่าดูบันมีวิชาวิเศษกว่าคนธรรมดาอาจจะกิดฆ่าเอาชีวิตของตนเองได้โดยง่าย จึงรับสั่งให้นายแพทย์ดูบันมาเข้าเฝ้าแล้วสั่งให้ประหารชีวิต

ก่อนการประหารชีวิตนายแพทย์ดูบันได้บอกวิธีที่จะทำให้ศีรษะของตนเองเมื่อถูกตัดออกมาแล้วสามารถตอบคำถามของพระองค์ได้ พระองค์ก็ทรงเชื่อและทำตามโดยไม่ได้ไตร่ตรองให้ถี่ถ้วน จากนั้นพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ตามนายแพทย์ดูบันไป

หมายเหตุ เมื่อชาวประมงเล่านิทานให้ปีศาจฟังจบแล้ว ปีศาจจึงบอกว่าจะขอเล่านิทานให้ชาวประมงฟังบ้างแต่ชาวประมงตอบว่าไม่อยากฟัง ปีศาจไม่รู้ว่าจะหาหนทางใดเพื่อให้ตนเองออกมาจากหม้อได้จึงสาบานต่อหน้าพระอัลลอฮ์ว่ายังไงก็จะไม่ทำร้ายชาวประมง เมื่อชาวประมงได้ยินคำสาบานจึงเปิดฝาหม้อออกให้ ปีศาจจึงพาชาวไปประมงไปทอดแหแห่งหนึ่งเพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณ เมื่อได้ปลาแล้วให้นำไปให้พระราชาในเมืองของตนเอง แล้วพระองค์จะประทานทรัพย์สินให้ แต่ชาวประมงต้องรักษาคำสาบานว่าจะทอดแหที่นี่ได้ไม่เกินวันละหนึ่งครั้งเท่านั้น ชาวประมงทอดแหลงไปในบ่อดังกล่าวปรากฏว่าปลาที่ติดมานั้นมีจำนวนสี่ตัว มีทั้งหมดสี่สี ตัวละสี คือ สีขาว สีแดง สีเขียวครามและสีเหลือง ชาวประมงจึงรับนำไปให้พระราชา เมื่อสุลต่านทรงเห็นปลาก็เกิดความประหลาดใจได้รับสั่งให้พ่อครัวนำไปประกอบอาหารและให้เงินกับชาวประมงจำนวน 400 เหรียญ

ขณะที่พ่อครัวกำลังจะพลิกกลับด้านปลาที่ทอดอยู่ทันใดนั้นกำแพงของห้องครัวก็แยกออก มีนางงามถือคทาเดินมาที่กระทะแล้วพูดว่า

"ปลาเอ๋ยปลา เจ้าทำกิจในหน้าที่ของเจ้าหรือ ปลาทั้งสี่ชูหัวขึ้นพร้อมกัน แล้วตอบอย่างชัดถ้อยชัดคำว่า ถูกแล้ว ถ้าท่านนับ เราก็นับ ถ้าท่านชำระหนี้ของท่าน เราก็ชำระหนี้ของเรา ถ้าท่านหนีเราชนะ และเรามีความพอใจ"

อาหรับราตรี (หน้า 80 ย่อหน้า 3)

จากนั้นนางงามผู้ถือคทาก็ดำกระทะแล้วกลับเข้าไปในกำแพง กำแพงก็กลับมาแนบสนิทกันเหมือนเดิม พ่อครัวได้นำสิ่งที่เห็นดังกล่าวไปเล่าให้สุลต่านฟัง สุลต่านจึงรับสั่งให้ชาวประมงพาไปที่สระน้ำที่จับปลาทั้งสี่นี้มาได้ เพื่อตามหาความเป็นมาของเรื่องราวดังกล่าว ซึ่งมีดังต่อไปนี้

เรื่องที่ 10 กษัตริย์หนุ่มแห่งประเทศเกาะดำ

แก่นเรื่อง สตรีที่ไม่ซื่อตรงนำมาซึ่งความหายนะ

ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว

ตัวละคร

<u>สุลต่าน</u>

ภูมิหลัง

สุลต่านเป็นพระราชาปกครองเมืองที่ชาวประมงอาศัยอยู่ เรื่องราวประหลาดที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับปลาทั้ง4 และการปรากฏตัวของนางงามถือคทาทำให้พระองค์ต้องการความเป็นมาเป็นไปของเรื่องราวที่เกิด พระองค์จึงนำกองทัพทหารและเหล่าผู้ติดตามออกประพาสที่สระน้ำแห่งนั้น จนกระทั่งไปพบกับกษัตริย์หนุ่มคนหนึ่งผู้ซึ่งเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน พระองค์จึงขออาสาช่วยเหลือเขาและบ้านเมืองของเขาให้กลับมาดังเดิม

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

ดื้อรั้น

เมื่อเจอเหตุการณ์ประหลาดตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว พระองค์พร้อมด้วยขบวนเสด็จออกประพาสไปยังสระน้ำนั้นทันที เมื่อไปถึงพบว่าสระน้ำอยู่ท่ามกลางเนินเขาสี่เขา ครั้นตกเวลาค่ำพระองค์รับสั่งกับแกรนด์วิเซียร์ว่าจะออกจากที่ประทับเพียงลำพังเพื่อไปสืบเรื่องราวในคืนนี้เพียงลำพัง พรุ่งนี้เช้าถ้าคนอื่นมาถามหาให้บอกไปว่าพระองค์ป่วยจะขออยู่ตามลำพัง แกรนด์วิเซียร์พยายามพูดขัดด้วยประการต่างๆเพราะเกรงว่าจะมีภัยเกิดขึ้นแก่พระองค์ แต่สุลต่านมิทรงฟังและเตรียมออกเดินทางทันทีพร้อมด้วยเครื่องประพาสไพรและพระแสงดาบปลายงอนอาวุธคู่ใจ

ทรงมีเมตตากรุณา

พระองค์เดินตรงไปยังเนินเขาลูกหนึ่งและทรงเดินข้ามลงไป จนเวลารุ่งเช้าพระองค์ทอดพระเนตรเห็นตึกใหญ่หลังหนึ่งจึงเดินเข้าไปข้างใน พระองค์พยายามตะโกนถามหาเผื่อว่าจะมีใครอยู่ข้างในบ้างแต่ก็มิมีเสียงตอบรับใดๆ สุลต่านเดินเข้าห้องนั้นออกห้องนี้ก็ยังมิพบใครสักคน ครู่หนึ่งได้ยินเสียงคนคร่ำครวญจึงเดินตามเสียงนั้นไปและได้พบกับชายหนุ่มผู้หนุ่มสีหน้ามีแต่ความทุกข์ ทั้งสองทักทายกันตามประเพณีแต่ชายหนุ่มไม่สามารถลุกขึ้นทำความเคารพได้

สุลต่านทรงรับสั่งถามชายผู้นั้นว่ามีความเป็นมาอย่างไรเหตุใดจึงมาร้องคร่ำครวญ ชายผู้นั้นจึงเปิดเสื้อผ้าท่อนล่างออกทำให้เห็นว่าร่างกายท่อนล่างนั้นเป็นหินอ่อน สุลต่านเห็นดังนั้นจึงเกิดความประหลาดใจหนักขึ้นไปอีกจึงไต่ถามถึงเรื่องราวความเป็นจริงทั้งหมด ชายหนุ่มผู้นั้นแท้จริงแล้วคือกษัตริย์แต่ภรรยาได้คบชู้พระองค์จึงฟันคอของชายชู้เสียชีวิต แต่นางกลับชุบชีวิตของชายชู้นั้นขึ้นมาอีกแต่ก็ฟื้นขึ้นมาได้เป็นเพียงเจ้าชายนิทราไม่สามารถพูดหรือทำกริยาเหมือนมนุษย์ได้อีก เมื่อนางรู้ความจริงว่าพระองค์เป็นคนฟันคอชายชู้จึงเกิดโทสะและสาปให้พระองค์กลายเป็นเช่นนี้และสาปเมืองทั้งเมืองให้กลายเป็นเมืองร้างอย่างที่เห็น ส่วนปลาทั้งสี่ตัว คือ ประชากรในเมืองแต่แบ่งแยกกันออกไปตามแต่ละศาสนา พระราชินีจะนำแส้ที่เป็นหนังมาฟาดที่พระองค์จนครบร้อยทีแล้วจะเข้าไปเยี่ยมชายชู้ สุลต่านได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดก็เกิดความสงสารเพราะกษัตริย์หนุ่มนั้นมิได้ทำความผิดประใดที่จะต้องมารับโทษเช่นนี้และขออาสาช่วยเหลือกษัตริย์หนุ่มผู้นี้และจะขอนำความยุติธรรมคืนมาให้บ้านเมืองแห่งนี้

มากด้วยปัญญา

สุลต่านทรงคิดแผนกำจัดบุคคลที่สาปกษัตริย์หนุ่มให้มีท่อนล่างเป็นหินอ่อน แผนการมีอยู่ว่าพระองค์จะทรงฆ่าชายชู้ที่มีเพียงลมหายใจให้ตายสนิทและนำไปโยนทิ้ง พระองค์จะไปนอนแทนที่ร่างของชายชู้ เมื่อนางมาเยี่ยมก็แสร้งว่าชายชู้ดีขึ้นแล้วสามารถพูดกับนางได้ แต่จะหายเป็นปรกติกว่านี้ถ้านางบันดาลให้กษัตริย์หนุ่มคืนร่างและทำให้เมืองนี้กลับมาเป็นเหมือนเดิม สุดท้ายให้นางก้มลงมาเพื่อฉุดดึงให้พระองค์ลุกขึ้นเมื่อนางเข้ามาใกล้พระองค์ก็ทรงแทงเสียด้วยพระแสงดาบคู่ใจ สุดท้ายแล้วแผนการทุกอย่างก็ลุล่วงไปได้ด้วยดีบ้านเมืองก็กลับมามีชีวิตชีวาดังเดิมกษัตริย์หนุ่มก็กลับร่างเป็นมนุษย์ปรกติ

กล้าหาญ

ดังที่กล่าวไปแล้วว่าแผนการของสุลต่านนั้นมีความเสี่ยงอันตรายเป็นอย่างมาก เพราะนางที่จะไปสังหารนั้นมีวิชาอาคมเหนือมนุษย์แต่พระองค์ก็ไม่ทรงเปลี่ยนพระทัยที่จะให้ความช่วยเหลือ

<u>กษัตริย์หนุ่ม</u>

ภูมิหลัง

พระราชบิดาของกษัตริย์หนุ่มผู้นี้มีนามว่ามหนุท เป็นพระราชาปกครองประเทศที่มีชื่อว่าเกาะดำ หลังจากพระราชบิดาสิ้นพระชนม์ กษัตริย์หนุ่มขึ้นเสวยราชย์แทนและทำการอภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้อง นางรักใคร่ปฏิบัติพระองค์จนเป็นที่พอใจทุกอย่าง ต่อมา5ปีก็เริ่มมีความรู้สึกว่าความรักของนางนั้นจืดจางลงไป วันหนึ่งหลังจากรับประทานอาหารเสร็จก็ทรงทอดตัวลงบนเก้าอี้แล้วหลับตา ได้ยินนางข้าหลวงพูดกันว่า พระราชินีหนีออกไปเที่ยวข้างนอกทุกคืน สาเหตุที่ทำให้พระองค์ไม่รู้คือ พระราชินีทรงใส่ยางไม้ชนิดหนึ่งลงไปในเครื่องดื่มและให้พระองค์เสวย ทำให้พระองค์บรรทมสนิทตลอดคืน พอรุ่งสางพระราชินีก็เอายาชนิดหนึ่งมาไว้ใต้พระนาสิกเพื่อปลุกบรรทม

ลักษณะทางกายภาพ

รูปร่างหมดจดงดงาม แต่งกายด้วยเครื่องมีค่า แต่ในขณะที่ถูกสาปร่างกายช่วงล่างกลายเป็นหินอ่อน

ลักษณะนิสัย

ฉลาด

เมื่อถึงเวลาอาหารว่าง พระราชินีนำน้ำมาให้ดื่มแต่คราวนี้พระองค์มิทรงดื่ม เลี่ยงเดินไปทางริมหน้าต่างแล้วเททิ้งเสียโดยมิให้นางเห็น แล้วส่งแก้วเปล่าส่งคืนให้แสร้งว่าดื่มหมดแล้ว จากนั้นทรงเข้าบรรทมตามปรกติทำให้นางเข้าใจว่าหลับไปแล้ว จึงแต่งตัวและออกไปข้างนอก

เด็ดเดี่ยว

พระองค์ตัดสินใจตามพระราชินีออกไปก็พบว่านางไปคบชู้กับชายอื่นจึงเดินอ้อมไปอีกทางหนึ่งและซ่อนตัวไว้ เมื่อนางและชายชู้เดินมาถึงบริเวณที่พระองค์ซ่อนตัวอยู่พระองค์จึงชักดาบขึ้นคอชายชู้และคาดว่าคงเสียชีวิตแน่แล้วจึงกลับออกมา

<u>พระราชินี</u>

ภูมิหลัง

พระราชินีเป็นภรรยาของกษัตริย์หนุ่ม มีวิชาคาถาต่างๆมากมายเหนือมนุษย์ธรรมดา นางคบชู้อยู่กับชาวอินเดียผิวสีดำและรักชายหนุ่มคนนี้มาก เมื่อชายชู้ของนางถูกทำร้าย นางจึงโศกเศร้าเสียใจเป็นอย่างมาก นางพยายามชุบชีวิตให้เขากลับมาเหมือนเดิมแต่ก็ทำให้เขามีเพียงแค่ลมหายใจไม่สามารถทำอากัปกิริยาอื่นได้ นางแกล้งบอกสามีว่านางมีความทุกข์อย่างมากเพราะมารดา บิดาและน้องสาวเสียชีวิต จึงขออนุญาตสามีสร้างอาคารหนึ่งไว้ในบริเวณพระราชวังเพื่อนำร่างชายชู้ไปเก็บไว้ที่นั่น และตั้งชื่อว่าวังน้ำตา

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

รักมั่นในชายชู้

แม้ว่าชายชู้ของนางจะกลายเป็นเจ้าชายนิทรา แต่นางยังคงปฏิบัติดูแลและคอยมาเยี่ยมเยียนทุกวันโดยมิขาดมาเป็นเวลากว่าสามปี แม้จะไม่รู้ว่าวันใดชายชู้ของนางจะกลับมาเป็นปรกติอีก

ละทิ้งหน้าที่

นางหลงในชายชู้มาก จนลืมหน้าที่การเป็นพระราชินีให้กับกษัตริย์หนุ่ม แม้ว่าพระองค์จะทรงทราบความจริงแล้วว่านางคบชู้และได้พาชายชู้มาอยู่ที่นี่ พระองค์มิทรงกริ้วกับสิ่งที่นางทำลงไปและพยายามเกลี้ยกล่อมให้นางกลับมาทำหน้าที่ดังเดิม แต่นางก็มิสามารถทำได้

ร้ายกาจ

เมื่อนางรู้ความจริงว่าสามีของนางเป็นผู้ฟันคอของชายชู้จึงเกิดบันดาลโทสะและสาปให้พระองค์มีท่อนล่างกลายเป็นหินอ่อนจากนั้นก็ปฏิญาณว่าจะขอเฆี่ยนตีพระองค์ทุกวันด้วยแส้หนังจนครบวันละร้อยทีและสาปให้เมืองทั้งเมืองกลายเป็นเมืองร้าง

หมายเหตุ เมื่อเรื่องราวต่างๆจบลงด้วยดีสุลต่านจึงมอบทรัพย์สินให้กับชาวประมงผู้เป็นต้นเหตุที่ทำให้พระองค์ได้ทำการช่วยเหลือกษัตริย์หนุ่มจนพ้นภัย และทรงอุปถัมภ์ครอบครัวของชาวประมงให้ได้รับความสุขความเจริญตลอดชีพทั้งวงศ์ตระกูล

เรื่องที่ 11 นักพรตทั้งสามกับนางทั้งห้า

แก่นเรื่อง ความอยากรู้อยากเห็นเป็นชนวนของปัญหา

ตัวละคร

<u>ชายรับจ้าง</u>

ภูมิหลัง

ชายรับจ้างขนของอาศัยอยู่ในพระนครแบกแดด วันหนึ่งเวลาเช้าชายรับจ้างยืนถือกระบุงใหญ่คอยณ ที่ที่รับจ้างขนของ มีหญิงสาวคนหนึ่งเดินตรงเข้ามาหาบอกให้ชายรับจ้างถือกระบุงตามไป นางแวะซื้อผลไม้ เหล้าองุ่น และอาหารอีกมากมายจนชายรับจ้างรู้สึกหนักเต็มทีจนเกรงว่าจะถือไม่ไหว แต่นางก็สั่งให้เดินตามมาเรื่อยๆจนถึงหน้าบ้านหลังใหญ่หลังหนึ่ง นางเคาะประตูบ้าน สักครู่ต่อมาหญิงสาวอีกนางหนึ่งมาเปิดประตูให้ ทั้งสาวจึงเดินเข้าไปข้างใน ชายรับจ้างพบหญิงสาวอีกนางหนึ่งนั่งอยู่บนแท่นอำพันกลางห้อง นางจ่ายค่าจ้างให้กับชายรับจ้างด้วยจำนวนเงินที่มากกว่าธรรมดา ชายรับจ้างพอใจที่ได้ค่าจ้างจำนวนมาก แต่ก็ยังมิยอมกลับออกไปจากบ้านของนางทั้งสาม

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

อยากรู้อยากเห็น

นางโชบิเดเห็นว่าชายรับจ้างยังไม่ออกไปจากบ้านจึงถามว่าต้องการอะไรอีก ชายรับจ้างจึงตอบกลับไปด้วยคำถามว่า สาเหตุที่ยังไม่กลับนั้นเพราะสงสัยว่าทำไมสตรีทั้งสามจึงอยู่กันตามลำพังโดยที่ไม่มีบุรุษอยู่ด้วยเลยสักคน

อารมณ์ขัน

ชายรับจ้างจึงพูดต่อไปว่า กลุ่มสตรีที่ไร้บุรุษอยู่เคียงข้างย่อมเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวเสมือนกลุ่มชายที่ไร้สตรีอยู่ร่วมด้วย แล้วจึงยกภาษิตติดปากของชาวพระนครแบกแดดกล่าวให้สตรีทั้งสามฟังว่า

"ที่ประชุมเลี้ยงอาหารสำราญจิต ต้องมีมิตรนั่งถ้วนจำนวนสี่"

แล้วชายรับจ้างแต่งเติมขึ้นใหม่ว่า

"เมื่อบ้านนี้มีแต่สามนารี คงต้องการคนที่สี่เป็นแน่นอน"

อาหรับราตรี (หน้า 105)

มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด

แม้ว่าชายรับจ้างพยายามพูดสักเท่าใดนางโชบิเดก็ไม่ยอมอนุญาตให้อยู่ร่วมรับประทานอาหารด้วย เพราะเกรงว่าคนแปลกหน้าจะนำความลับของคนในบ้านออกไปพูด ชายรับจ้างได้ฟังดังนั้นจึงขอกล่าวคำปราชญ์ที่เคยอ่านมาจากตำราภาษิตให้นางฟังว่า

"จงปกปิดความลับของตนไว้ อย่าให้คนโง่และคนที่ไม่ควรไว้วางใจล่วงรู้เป็นอันขาด แต่อย่าปิดบังคนมีสติปัญญาและคนที่วางใจได้เลย บุคคลชนิดนี้รู้จักรักษาความลับไว้ได้"

อาหรับราตรี (หน้า 105 ย่อหน้าที่ 1)

ชายรับจ้างจึงกล่าวต่อไปว่า ดังนั้นมิต้องกลัวว่าตนจะนำความลับไปบอก เพราะตนนั้นเปรียบได้เหมือนคนมีสติปัญญาดี ความลับที่ตนล่วงรู้จะเสมือนอยู่ในห้องที่ลั่นกุญแจเอาไว้ และลูกกุญแจของห้องนั้นได้หายไป

ปากพล่อย

ในที่สุดชายรับจ้างก็ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมวงด้วย แต่มีกฎข้อบังคับที่จารึกเอาไว้บนบานประตูว่า ไม่ว่าจะเห็นอะไรต้องนิ่งไว้ ไม่รู้ไม่เข้าใจสิ่งใดก็ห้ามถาม และห้ามพูดในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับตนเอง มิเช่นนั้นจะต้องประสบกับสิ่งที่ทำให้ตนเองเดือดร้อน ชายรับจ้างจึงสาบานว่าจะทำตาม

ทั้งสี่คนร้องเพลงและหัวเราะเฮฮากันอย่างมีความสุข ขณะนั้นมีเสียงเคาะประตูบ้าน นางสาฟีจึงออกไปดูตามหน้าที่ ก็พบกับนักพรตทั้ง 3 คนตาบอดข้างขวาเหมือนกันทั้งหมด พวกเขาขอนอนค้างที่นี่ 1 คืน นางโซบิเดจึงอนุญาตแต่บังคับให้อ่านกฎที่ประตูเสียก่อน นักพรตทั้ง 3 ตอบแทนน้ำใจด้วยการสังคีตให้นางฟัง ต่อมามีเสียงเคาะประตูดังขึ้นอีก นางสาฟีจึงออกไปดู ก็พบพ่อค้าทั้ง 3 คน แต่อันที่จริงแล้วคือกาหลิบปลอมพระองค์มาดูทุกข์สุขของชาวบ้าน พร้อมด้วยแกรนด์วิเซียร์ และเมสเรอ โดยที่ไม่มีใครรู้ ทั้ง 3 มาขอพักอยู่ด้วย 1 คืน นางโซบิเดก็อนุญาตและให้อ่านกฎข้อบังคับเช่นเดียวกับแขกคนอื่นๆ ผู้คนทั้งหมดพากันร้องรำทำเพลงและรับประทานอาหารกันอย่างสนุกสนาน เมื่อนักพรตทั้ง 3 หยุดทำการสังคีต นางโซบิเดลุกขึ้นยืนแล้วเก็บเครื่องสังคีตทั้งหมดจากนั้นนางก็พูดว่า เรามาทำกิจของเรากันเถอะ นางทั้ง 3 จึงช่วยกันเก็บกวาดทุกอย่างหมดสิ้น และสั่งให้แขกไปนั่งร่วมกันอยู่ริมห้อง นางอมินาจูงสุนัขสีดำที่มีรอยถูกโบยตีไปทั้งตัวออกมา นางโซบิเดเดนเข้าไปรับแส้ที่นางสาฟีแล้วฟาดไปที่สุนัขตัวแรกมันร้องเสียงดังลั่นทั่วไปทั้งบ้าน เมื่อนางเหนื่อยแล้วก็โยนแส้ทิ้ง ทั้งสุนัขและนางโซบิเดต่างมองหน้ากันแล้วร้องไห้อยู่ครู่หนึ่ง นางโซบิเดจึงเอาผ้าเช็ดหน้าเช็ดตาให้สุนัขและจูบสุนัข ต่อมานางก็ทำอย่างเดียวกันทุกประการกับสุนัขตัวที่ 2

ต่อมานางสาฟีก็ขึ้นไปนั่งบนแท่นเก้าอี้กลางห้อง นางอมินาก็เดินเข้าไปในห้องน้อยแล้วหยิบหีบซึ่งบรรจุพิณเอาไว้ข้างในออกมาแล้วส่งพิณให้นางสาฟี นางสาฟีดีดพิณพร้อมกับขับร้องเพลงประสานเสียงพิณไปด้วย บทเพลงมีท่วงทำนองไพเราะและวังเวงใจเป็นอย่างมาก ครู่หนึ่งนางสาฟีพูดกับนางอมินาว่า เสียงพี่เครือเสียงแล้ว น้องจงมาร้องให้พี่ฟังบ้าง นางอมินาร้องอยู่ได้ไม่นานก็เป็นลมล้มลงไป นางสาฟีเข้ามาแก้ไขด้วยการขยายเสื้อช่วงหน้าอกออก คนทั้งหลายก็เห็นว่านางมีรอยถูกเฆี่ยนตีลายไปทั้งตัว นางโซบิเดจึงเร่งเข้าไปช่วยนางอีกคนหนึ่ง

แขกทั้งหลายพากันสงสัยกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น กาหลิบนั้นมีความสงสัยมากกว่าใครจึงพยายามถามเรื่องราวจากแขกรอบข้าง แต่ก็ไม่มีใครรู้ความเป็นไปเป็นมาและพยายามสั่งให้คนนั้นคนนี้ถามจนสุดท้ายได้อ้อนวอนให้ชายรับจ้างเป็นผู้ถาม ขณะนั้นนางโซบิเดสังเกตเห็นว่าแขกทั้งหลายนั่งโต้เถียงกันไปมาจึงเข้ามาถามว่าโต้เถียงกันเรื่องอะไร ชายรับจ้างจึงตอบไปอย่างยั้งคิดว่า คนพวกนี้กำลังรบเร้าให้ตนถามว่าเหตุใดนางจึงต้องเฆี่ยนสุนัขแล้วไปจูบมัน และเหตุใดนางอมินาจึงมีรอยเฆี่ยนไปทั้งตัว นางโซบิเดได้ฟังนั้นก็โมโหเป็นอย่างมากที่คนพวกนี้ไม่รู้จักระงับความอยากรู้อยากเห็นตามที่ให้สาบานเอาไว้ นางจึงกระทืบเท้า 3 ครั้ง ทันใดนั้นทาสผิวดำร่างยักษ์ทั้ง 7 คนก็เข้ามาในห้องเงื้อดาบพร้อมสังหารแขกทุกคน

ทาสคนหนึ่งจึงถามนางว่า ที่จะให้ฆ่าคนพวกนี้นั้นต้องทำการไต่สวนก่อนหรือไม่ นางโซบิเดจึงสั่งว่าให้เล่าเรื่องราวความเป็นมาของแต่ละคนให้นางฟัง เพราะสงสัยว่าคนพวกนี้คงจะเป็นคนเสเพลไม่ใช่คนดีอย่างที่ตนคิด ชายรับจ้างเล่าเป็นคนแรก ซึ่งเรื่องราวของชายรับจ้างนั้นก็มีดังที่กล่าวไว้แล้วในภูมิหลัง

<u>กาหลิบฮารูนอัลราสจิด</u>

ภูมิหลัง

พ่อค้าทั้ง 3 คน แท้ที่จริงแล้วคือองค์กาหลิบฮารูนอัลราสจิด กษัตริย์องค์ที่ 7 ในวงศ์อาบบาสผู้ครองราชย์แทนนาบี ปลอมพระองค์มาเพื่อสอดส่องเหตุการณ์และทุกข์สุขของนาครราษฎร์ ดังที่เคยทำอยู่บ่อยๆ พระองค์เสด็จพร้อมด้วยกัยฟาร์ แกรนด์วิเซียร์และเมสเรอ เมื่อเสด็จผ่านบ้านนางทั้ง 3 ได้ยินเสียงสังคีต เสียงเพลงขับและเสียงหัวเราะกันสนุกสนานจึงทรงอยากทราบว่ามีงานรื่นเริงอะไรกัน พระองค์ทรงรับสั่งให้ผู้ติดตามไปเคาะประตูบ้าน

เมื่อนางสาฟีมาเปิดประตู กัยฟาร์บอกกับนางไปว่า พวกเขาทั้ง 3 คนเป็นพ่อค้า มาสังสรรค์กับเพื่อนพ่อค้าด้วยกัน ต่อมามียามผู้หนึ่งมาตรวจตราดูแล้วจับพวกเราไปได้ 3 คนเพราะทำเสียงดังในยามค่ำคืน ส่วนพวกเขาทั้ง 3 คนหนีออกมาได้ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะค้างที่ไหนเพราะดึกมากแล้วและก็มีอาการมึนเมาสุรา พอได้ยินเสียงสังคีตและกลุ่มคนสังสรรค์กันมาจากบ้านหลังนี้จึงมาเคาะขอความช่วยเหลือ

<u>ลักษณะทางกายภาพ</u>

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

อยากรู้อยากเห็นเกินควร

เมื่อกาหลิบเห็นเหตุการณ์แปลกประหลาดเกี่ยวกับนางทั้ง 3 จึงเกิดความสงสัยและอยากรู้ความจริง จึงบอกกับแขกทั้งหมดว่า เราต่างเป็นผู้ชาย จำนวนก็มากกว่านางทั้ง 3 หากเราต้องการรู้ความจริงก็ถามนางไปเลยตรงๆ แต่ถ้านางไม่ยอมตอบเสียโดยดี พวกเราก็ควรใช้กำลังบังคับเสีย แต่ไม่มีแขกคนใดเห็นด้วยกับความคิดของพระองค์

ดื้อรั้น

แกรนด์วิเซียร์ทูลกาหลิบว่า ตอนนี้เป็นเวลาที่ไม่เหมาะสมที่จะถามเพราะเราได้สาบานไปแล้วกับคำจารึกที่บานประตู ขอให้พระองค์รอจนถึงพรุ่งนี้เช้าแล้วค่อยเรียกตัวนางทั้ง 3 ไปเข้าเฝ้า เวลานั้นจะทรงซักถามอย่างไรก็ได้ แต่พระองค์มิทรงฟังยังคงดื้อรั้นอยากรู้ความจริง จึงเกิดการโต้เถียงกันว่าจะให้ใครไปถามนาง

เรื่องที่ 12 นักพรตองค์แรก

แก่นเรื่อง กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นคืนสนอง

ตัวละคร

นักพรต

ภูมิหลัง

นักพรตเป็นราชโอรสของกษัตริย์ พระราชบิดามีพระอนุชาองค์หนึ่ง นับว่าเป็นพระเจ้าอาของนักพรต พระเจ้าอามีโอรส 1 คน ธิดา 1 คน เมื่อนักพรตศึกษาศิลปศาสตร์สำหรับกษัตริย์จบแล้ว พระราชบิดาทรงอนุญาตให้ไปเที่ยวนอกราชอาณาจักรได้ นักพรตจึงเดินทางไปเยี่ยมพระเจ้าอาปีละครั้ง

นักพรตพบกับโอรสของพระเจ้าอาอยู่บ่อยครั้งจนสนิทสนมกันมากขึ้น แต่ไม่เคยได้พบหน้าน้องหญิงเลย โอรสของพระเจ้าอาขอเล่าความลับให้ฟังแต่ต้องสัญญาว่าจะไม่นำไปบอกใครเป็นอันขาด นักพรตตอบตกลง เขาจึงเล่าให้ฟังว่า เขาแอบสร้างตึกไว้หลังหนึ่งเพิ่งเสร็จ เพื่อเอาไว้หลบหนีพระราชบิดา

ต่อมาน้องชายคนนี้บอกให้นักพรตรออยู่ที่นี่ สักครู่หนึ่งเขากลับมาพร้อมหญิงสาวคนหนึ่งแล้วขอร้องให้นักพรตพานางไปที่มณฑปที่เพิ่งสร้างใหม่ในยามราตรี เขาจะไปรอรับนางอยู่ที่นั่น นักพรตตกลงทำตามคำขอร้องของน้องชาย ภายหลังพระราชบิดาของนักพรตสิ้นพระชนม์ แกรนด์วิเซียร์จึงใช้อำนาจยึดครองบ้านเมืองมาเป็นของตนในขณะที่นักพรตอยู่นอกเมือง ต่อมากองกำลังทหารของแกรนด์วิเซียร์บุกมาตีเมืองของพระเจ้าอาจนแตก นักพรตหมดหนทางต่อสู้จึงโกนผมโกนคิ้วปลอมเป็นนักบวชแล้วหนีออกมาจนกระทั่งมาพบนักพรตทั้ง 2 คน พวกเขาพบว่าต่างคนต่างมีจิตใจแน่วแน่ไปในทางเดียวกันจึงสาบานว่าจะเป็นพี่น้องกันและจะไม่ทิ้งกันตลอดไป

ลักษณะทางกายภาพ

โกนผม โกนคิ้ว สูญเสียตาข้างขวา

ลักษณะนิสัย

มีเมตตากรุณา

เมื่อน้องชายขอร้องให้ช่วย นักพรตก็ตอบตกลงทันที เขาพานางไปที่มณฑปที่นัดน้องชายเอาไว้ ข้างในมณฑปนั้นว่างเปล่าไม่มีสิ่งของอะไรสักชิ้น น้องชายงัดแงะกระเบื้องออกมากองไว้หลายแผ่นทำให้เห็นทางเดินเชื่อมต่อลงไปทางใต้ดิน

ต่อมาพระเจ้าอาหาพระโอรสของพระองค์ไม่เจอ พระองค์ทรงโศกเศร้าเสียใจเป็นอย่างมาก **นักพรต**เห็นดังนั้นจึงอาสาช่วยพระเจ้าอาแม้ว่าจะต้องผิดคำสัญญาที่ให้ไว้กับน้องชายก็ตาม เขาจึงพาพระเจ้าอาไปที่มณฑปแล้วชี้ทางไปห้องใต้ดิน

ทำผิดยอมรับผิด

ครั้งหนึ่งนักพรตออกไปยิงนก แต่ยิงพลาดไปโดนลูกตาของแกรนด์วิเซียร์ เขาจึงตามไปขอโทษแกรนด์วิเซียร์ที่บ้านอยู่หลายคราว

<u>แกรนด์วิเซียร์</u>

ภูมิหลัง

แกรนด์วิเซียร์ทำงานรับใช้พระราชบิดาของนักพรตอยู่ในวัง ต่อมาคิดคดทรยศยึดบ้านเมืองมาเป็นของตนเอง

ลักษณะทางกายภาพ

สูญเสียลูกตาไปข้างหนึ่ง

ลักษณะนิสัย

คดโกง

เมื่อพระราชบิดาของนักพรตสิ้นพระชนม์ แกรนด์วิเซียร์ใช้อำนาจบังคับผู้คนให้มารับใช้ฝ่ายตนเอง แล้วสถาปนาตนเองขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

อาฆาตพยาบาท

แม้ว่านักพรตพยายามขอโทษสักเท่าใดในเหตุการณ์ที่ทำให้แกรนด์วิเซียร์ต้องสูญเสียลูกตาไป แต่แกรนด์วิเซียร์ไม่เคยยกโทษให้นักพรตยังคงเก็บเป็นความแค้นเรื่อยมา วันหนึ่งนักพรตกลับมาที่บ้านเมืองของตนหลังจากไปเยี่ยมพระเจ้าอาโดยที่ไม่รู้ว่าความเป็นไปของบ้านเมืองตนเองนั้นเป็นเช่นไร แกรนด์วิเซียร์จึงจับตัวนักพรตเอาไว้พร้อมทั้งควักลูกตาขวาออกเพื่อเป็นการแก้แค้น สุดท้ายนักพรตหนีออกมาได้จึงกลับไปหาพระเจ้าอาแล้วเล่าเรื่องทุกอย่างให้ฟัง

<u>พระเจ้าอา</u>

ภูมิหลัง

พระอนุชาของพระราชบิดาของนักพรตมีพระโอรสพระธิดาอย่างละหนึ่ง ต่อมาทราบว่าพระโอรสและพระธิดาแอบรักใคร่กันเชิงชู้สาวจึงแยกพระธิดาออกไปอยู่อีกเมืองหนึ่ง

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

อารมณ์ฉุนเฉียว

นักพรตพาพระเจ้าอาลงไปยังห้องลับใต้ดินที่พระโอรสสร้างเอาไว้ก็พบว่าพระโอรสและหญิงสาวคนนั้นถูกเผาไหม้เกรียมจนเสียชีวิต พระเจ้าอาพบลูกชายก็ทรงถ่มพระเขฬะรดไปที่พระพักตร์ของพระโอรสจากนั้นทรงถอดรองพระบาทตบไปที่พระพักตร์ของศพพระโอรสจนนับไม่ถ้วน นักพรตเกิดความสงสัยกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงทูลถามพระเจ้าอา ได้ความว่าชายหนุ่มและหญิงสาวสองคนนี้คือพระโอรสและพระธิดาแท้ๆของพระองค์เอง ทั้งสองคงพากันมาอยู่ในนี้หวังว่าจะได้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขแต่การทำผิดประเวณีเยี่ยงนี้จึงทำให้พระอัลลอฮ์โกรธจึงลงโทษคนทั้งสอง

เรื่องที่ 13 **นักพรตองค์ที่สอง**

แก่นเรื่อง **ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด**

ความอยากได้ใคร่ดีทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน

ตัวละคร

นักพรต

ภูมิหลัง

นักพรตเป็นพระโอรสของกษัตริย์ พระราชบิดาเห็นว่ามีสติปัญญาเฉลียวฉลาดว่องไวจึงทรงให้เรียนศิลปวิทยาหลายแขนงอย่างกวดขัน นักพรตชื่นชอบการหัดคัดลายมือเป็นที่สุดจนเขียนหนังสือได้งดงามไม่มีใครจะมาเทียบเทียมได้ในบ้านเมือง เมื่อเติบโตขึ้นชื่อเสียงของนักพรตก็เลื่องลือไปทั่วอาณาจักรกระทั่งสุลต่านประเทศอินเดียทรงส่งราชทูตมาเชิญตัวไปพบ ระหว่างการเดินทางไปประเทศอินเดียขบวนของนักพรตปะทะกับกลุ่มโจรจำนวนกว่าห้าสิบคน ทำให้ไม่สามารถต้านไว้ได้ นักพรตจึงขี่ม้าหลีกหนีออกมา เดินทางไปอีกประมาณเดือนหนึ่งก็พบพระนครใหญ่ สภาพของนักพรตตอนนี้ไม่ต่างจากคนจรเร่ร่อน ช่างเย็บคนหนึ่งในเมืองมาพบเห็นนักพรตเข้าจึงให้ความช่วยเหลือ

วันหนึ่งนักพรตออกไปตัดฟืนก็ได้พบกับหญิงสาวนางหนึ่งก็เกิดความรักใคร่ในตัวนางเป็นอย่างมาก แต่นางมีสามีเป็นยักษ์อยู่ก่อนแล้ว เมื่อยักษ์รู้ว่านักพรตเป็นชายชู้ของภรรยาจึงสาปให้กลายเป็นลิงและนำไปทิ้งไว้ที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง นักพรตในร่างลิงหาหนทางกลับเข้าไปในเมือง จนกระทั่งพบเรือลำหนึ่งจึงสร้างแพตามไป กัปตันเรือพบเห็นเข้าจึงเก็บไปเลี้ยง ต่อมาทหารในพระราชวังแห่งหนึ่งออกตามหาผู้ที่จะมาทำหน้าที่แกรนด์วิเซียร์คนใหม่แต่ต้องมีคุณสมบัติในการเขียนหนังสือให้สวยเทียบเท่ากับแกรนด์วิเซียร์คนก่อนที่เสียชีวิตไป นักพรตในร่างลิงจึงหยิบกระดาษมาจากมือทหารและลงมือเขียนตัวหนังสือลงไป กษัตริย์ทรงสะดุดพระเนตรลายมือของนักพรตจึงสั่งให้ทหารไปนำตัวมาเข้าเฝ้า ทหารจึงบอกไปว่าผู้ที่เขียนแผ่นนี้คือลิง พระองค์ทรงประหลาดใจมากยิ่งขึ้น เมื่อทหารนำลิงมาเข้าเฝ้า ด้วยความแปลกพระทัย พระองค์จึงตรัสให้พระธิดามาดูลิงตัวที่เขียนหนังสือได้ พระธิดาทรงร่ำเรียนวิชาคาถาอาคมจากคนใช้ชราคนหนึ่งนางก็ทราบได้ทันทีว่าลิงตัวนี้แท้จริงแล้วเป็นชายที่โดนสาปเอาไว้ พระราชบิดาทรงอ้อนวอนขอให้พระธิดาแก้คำสาปให้ชายผู้นี้และจะให้อภิเษกสมรสกันในภายหลัง ในขณะที่พระธิดาทรงต่อสู้กับยักษ์ตนที่สาปนักพรตไว้ก็เกิดไฟลุกลามในท้องพระโรงและโดนตาของนักพรตทำให้ลูกตาข้างขวาบอดสนิท

ลักษณะทางกายภาพ

โดนสาปให้กลายเป็นลิงครั้งหนึ่ง หลังจากคืนร่างจึงโกนผม โกนคิ้ว สูญเสียตาข้างขวา

ลักษณะนิสัย

ขี้ขลาดตาขาว

วันหนึ่งนักพรตเข้าไปตัดฟืนในป่าตามปรกติ เขาล้มต้นไม้ต้นหนึ่งลงและสังเกตเห็นว่าใต้ต้นไม้นั้นมีประตูอยู่จึงเปิดประตูออกแล้วเดินเข้าไปตามทางใต้ดิน เขาพบว่าที่ที่เขาพบนั้นคงเป็นพระนครที่อยู่ใต้ดินเป็นแน่ เขาเดินไปยังห้องโถงและได้พบกับหญิงสาวนางหนึ่งผู้เป็นพระธิดาของพระเจ้าเอปิติมารุส นักพรตตกหลุมรักในรูปโฉมของนาง นางก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกันกับนักพรต สามีของนางเป็นยักษ์และได้มอบลูกแก้วลูกหนึ่งไว้ให้เพียงแค่นางสัมผัสที่ลูกแก้วยักษ์ตนนั้นจะปรากฏตัวขึ้นมาทันที

วันเวลาผ่านไปหลายวันแล้วที่ทั้งสองอยู่ร่วมหลับนอนด้วยกัน วันหนึ่งนักพรตเกิดคึกคะนองด้วยฤทธิ์ของสุราจึงเหยียบลูกแก้วของยักษ์แตก ทันใดนั้นพระนครใต้ดินก็สั่นสะเทือน ท้องฟ้าก็พลันมืดมนลง นางจึงบอกให้นักพรตหนีไปมิเช่นนั้นคงจะต้องตายเป็นแน่ ด้วยความตกใจกลัวความตายที่กำลังจะมาเยือน

นักพรตจึงลนลานวิ่งหนีเอาตัวรอดกลับไปที่บ้านของตนทำให้ลืมขวานและเชือกไว้ในพระราชวัง ปล่อยให้พระธิดาเผชิญชะตากรรมที่ไม่มีใครล่วงรู้ได้เพียงลำพัง

มานะอดทน

นักพรตไม่อาจหนีรอดพ้นน้ำมือของยักษ์ได้ ยักษ์พานักพรตไปไว้บนยอดเขาที่สูงชันจากนั้นก็สาปให้กลายเป็นลิงและปล่อยทิ้งนักพรตไว้อย่างเดียวดาย นักพรตพยายามหาหนทางกลับมายังพระนครของตน เขาเดินทางไปเรื่อยๆจนกระทั่งพบเห็นเรือลำหนึ่งแล่นอยู่ในมหาสมุทร เขาจึงรวบรวมไม้นำมาต่อเป็นแพและพายตามเรือนั้นไป ต่อมากัปตันเรือลำนั้นเห็นจึงเก็บมาเลี้ยงเอาไว้

<u>ช่างเย็บ</u>

ภูมิหลัง

ช่างเย็บอาศัยอยู่ในประเทศหนึ่งที่ซึ่งพระราชาผู้ปกครองประเทศนั้นเป็นอริกับพระราชบิดาของนักพรต ช่างเย็บพบนักพรตอยู่ในสภาพน่าสังเวชจึงให้ความช่วยเหลือ

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

มีเมตตากรุณา

นักพรตซมซานหนีออกมาจากกลุ่มโจรที่ปะทะกับขบวนของนักพรตในระหว่างการเดินทางไปพบสุลต่านประเทศอินเดีย จนเวลาผ่านไป 1 เดือน นักพรตก็มาถึงพระนครแห่งหนึ่งซึ่งช่างเย็บอาศัยอยู่ ช่างเย็บพบเห็นนักพรตในสภาพน่าเวทนาจึงให้ความช่วยเหลือ ช่างเย็บเอื้อเฟื้อปัจจัย 4 ให้แก่นักพรตทุกประการ แม้รู้ว่านักพรตเป็นโอรสของกษัตริย์ผู้ทรงเป็นศัตรูของประเทศนี้ ช่างเย็บสอนวิธีการดำรงชีวิตให้อยู่รอดในประเทศนี้เพราะวิชาที่นักพรตมีติดตัวอยู่นั้นไม่เป็นที่ต้องการในประเทศนี้และไม่จำเป็นต้องใช้ ช่างเย็บเห็นว่านักพรตยังหนุ่มแน่นอยู่จึงแนะนำให้ยึดอาชีพตัดฟืน นักพรตจึงทำตามและใช้ชีวิตเป็นคนตัดฟืนสืบมาจนร่ำรวย ต่อมาจึงได้พบกับพระธิดาของพระเจ้าเอปิติมารุสดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

เจ้าหญิงเอบอนี

ภูมิหลัง

เจ้าหญิงเป็นพระธิดาของพระเจ้าเอปิติมารุสผู้เป็นกษัตริย์ปกครองประเทศเอบอนี นางกำลังเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับเจ้าชายผู้เป็นลูกพี่ลูกน้อง ในวันนั้นยักษ์ตนหนึ่งเข้าไปลักพาตัวนางมาไว้ในพระราชวังใต้ดินแห่งนี้ นางจำใจอยู่เป็นคู่ครองของปีศาจตนนี้จนเวลาล่วงมากว่า 25 ปีแล้ว ยักษ์จะมาร่วมหลับนอนกับนาง 10 วันต่อครั้ง อีก 9 วัน นางใช้ชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยว ยักษ์มอบลูกแก้วลูกหนึ่งเอาไว้ให้หากนางต้องการให้ยักษ์ปรากฏตัว นางเพียงแค่สัมผัสที่ลูกแก้วเบาๆยักษ์จะมาทันที

ต่อมานางได้พบกับนักพรตจึงเกิดความรักใคร่ขึ้นและขอให้นักพรตอยู่เป็นเพื่อนนางในระหว่าง 9 วันที่ยักษ์ไม่อยู่ และวันที่ 10 นั้นขออยู่กับยักษ์เพียงหนึ่งวัน ถ้านักพรตตกลงทำตามที่นางบอกทั้งสองก็สามารถอยู่ครองรักกันได้อย่างมีความสุข แต่วันหนึ่งนักพรตเกิดเมาสุราและทำลูกแก้วแตกทำให้ภัยมาถึงตัวเจ้าหญิงเอบอนีและทำให้นางเสียชีวิต

ลักษณะทางกายภาพ

รูปร่างแน่งน้อย ท่าทางสง่าผ่าเผย งามล้ำสตรีเมืองมนุษย์

ลักษณะนิสัย

เสียสละเพื่อคนรัก

หลังจากลูกแก้วแตกไม่นาน ยักษ์ก็ปรากฏตัวแล้วถามเจ้าหญิงว่าเกิดอะไรขึ้น นางจึงตอบไปว่านางมีอาการปวดท้องมาก ขณะควานหายามือพลั้งไปโดนลูกแก้วแตก ยักษ์หันไปเห็นขวานและเชือกวางอยู่จึงไม่เชื่อในสิ่งที่เจ้าหญิงพูด ยักษ์ถามเจ้าหญิงว่าขวานและเชือกนี้เป็นของผู้ใด นางตอบไปว่าไม่รู้ไม่เคยเห็นมาก่อนบางทีของเหล่านี้อาจติดตัวยักษ์มาในขณะที่เดินทางมาที่นี่ ยักษ์ได้ฟังดังนั้นจึงเกิดบันดาลโทสะจึงโบยตีนางจนเจ็บสาหัสและออกไปตามหาเจ้าของขวานและเชือก

ต่อมาไม่นานยักษ์ตามมาที่บ้านพักของนักพรต ยักษ์พาตัวนักพรตไปอยู่ต่อหน้าเจ้าหญิงเอบอนีและถามว่าคนนี้คือชายชู้ใช่หรือไม่ เจ้าหญิงตอบไปว่าไม่เคยรู้จักชายผู้นี้มาก่อน ยักษ์จึงยื่นดาบให้นางและสั่งให้ฟันชายผู้นี้เสียถ้านางไม่รู้จักชายคนนี้จริง นางปฏิเสธและบอกปัดไปว่านางบาดเจ็บเพียงนี้ไม่มีแรงยกดาบ

ได้ ยักษ์จึงหันไปสั่งให้นักพรตทำเช่นเดียวกับที่สั่งเจ้าหญิง นักพรตรับดาบจากยักษ์และเดินไปตรงหน้านาง แม้ว่านางบาดเจ็บสักเพียงแต่เมื่อได้เห็นหน้าของนักพรต นางแสดงสีว่าพร้อมยอมตายด้วยคมดาบของเขา เพื่อทำให้เขามีชีวิตรอดต่อไป สุดท้ายแล้วนักพรตก็ทิ้งดาบลงเพราะไม่ได้ตั้งใจเข้าไปฆ่านางตั้งแต่แรก แค่เพียงอยากไปอยู่ใกล้กับนางอีกสักครั้ง นักพรตหันไปบอกกับยักษ์ว่าที่จะให้ตนฆ่าคนที่ไม่เคยรู้จักและไม่มีความผิดใดๆนั้นตนทำไม่ได้ ยักษ์เห็นว่าทั้งคู่มีพิรุธจึงฟันแขนเจ้าหญิงทิ้ง นางเสียเลือดมากในเวลาต่อมาจึงเสียชีวิต

เรื่องที่ 14 นักพรตองค์ที่สาม

แก่นเรื่อง ความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องของผู้อื่น นำมาซึ่งความเดือดร้อนแก่ตนเอง

ตัวละคร

<u>นักพรต</u>

ภูมิหลัง

นักพรตองค์ที่สามชื่อว่า อายิบ เป็นโอรสของกษัตริย์คาสสิบ ครั้นพระราชบิดาสวรรคต อายิบได้ครองราชสมบัติสืบสันตติวงศ์ต่อมา อายิบรักความสนุกสนานชอบการผจญภัย จึงจัดเรือรบสิบลำออกจากนครหลวงไป เมื่อเดินทางออกไปได้สี่สิบเอ็ดวัน เกิดพายุโหมกระหน่ำ นายเรือพาหลงทางไปติดที่เกาะแห่งหนึ่ง เรือเกิดอับปางลงแต่อายิบรอดชีวิตมาได้จึงพักอยู่ที่เกาะร้างแห่งนั้น วันเวลาผ่านไปน้ำทะเลลดระดับลงทำให้เห็นว่าเกาะนั้นมีบริเวณกว้างกว่าเดิม อายิบจึงเดินสำรวจเผื่อว่าจะเจอหนทางที่จะทำให้หลุดพ้นจากเกาะนี้ อายิบเดินข้ามร่องน้ำแคบๆ ที่คั่นแผ่นดินสองฝั่งไว้ เขาสังเกตเห็นแสงไฟลุกโพลงอยู่หย่อมหนึ่ง เขาเดินเข้าไปใกล้เรื่อยๆ จนเห็นว่านั่นคือมหาสถานทำด้วยทองแดง

เขาลงนั่งริมมหาสถานเพื่อชมความงามและพักให้หายเหนื่อย สักครู่ต่อมาเขาเห็นชายหนุ่มสิบคนทั้งหมดเสียลูกตาข้างขวาไป ชายชราหนึ่งคน เดินออกมาจากมหาสถาน ด้วยความสงสัยอายิบจึงเข้าไปถามถึงสาเหตุที่ทำให้ชายหนุ่มทั้งสิบตาบอด ทำให้เขาสูญเสียตาข้างขวาไปเช่นเดียวกัน พวกเขาไม่สามารถรับอายิบเข้ากลุ่มได้จึงแนะนำให้ออกเดินทางไปหาองค์กาหลิบ เพราะพระองค์สามารถเลี้ยงดูอายิบได้ ระหว่างการเดินทางอายิบเกรงว่าจะมีคนทำร้ายจึงโกนหนวดโกนคิ้วโกนผมแต่งกายเป็นนักพรต

ลักษณะทางกายภาพ

ตาข้างขวาบอด

ลักษณะนิสัย

อยากรู้อยากเห็น

อายิบได้พบกับชายหนุ่มสูญเสียตาขวาสิบคนและชายชราหนึ่งคน อายิบสงสัยสาเหตุที่ทำให้เขาสูญเสียลูกตาไป จึงไปสอบถาม ชายหนุ่มทั้งสิบปฏิเสธที่จะตอบคำถามเพราะเห็นว่าเป็นคนแปลกหน้าและเตือนว่ารู้ไปก็ไม่มีประโยชน์อันใด มิหนำซ้ำจะทำให้สูญเสียลูกตาเช่นเดียวกับพวกเขา เมื่ออายิบได้ฟังดังนั้นความอยากรู้อยากเห็นก็เพิ่มขึ้นไปอีก เขาบอกกับชายหนุ่มทั้งสิบว่ายังไงก็จะขอรู้คำตอบให้ได้ไม่ว่าตนจะได้รับผลอย่างไรก็ตาม ชายผู้หนึ่งจากสิบคนจึงออกไปจับแกะมาฆ่าชำแหละหนังออก จากนั้นก็ส่งมีดให้นักพรตแล้วอุ้มนักพรตไปวางไว้กลางแจ้ง ครู่ต่อมานกรอคก็บินมาคาบนักพรตไปเพราะคิดว่าแกะ เมื่อนกรอคพาไปวางลงบนยอดเขาแล้ว เขาก็เอามีดตัดขนแกะออกเมื่อนกรอคเห็นว่าเป็นคนก็ตกใจบินหนีไป

นักพรตเดินไปยังมหาสถานแห่งหนึ่งตามที่ชายหนุ่มทั้งสิบบอก เมื่อเขาพบแล้วเขาก็เดินเข้าไปข้างใน เขาเห็นหญิงสาวสี่สิบคน นั่งเรียงรายกันอยู่ เมื่อพวกนางเห็นนักพรตก็เข้ามาต้อนรับ นักพรตใช้ชีวิตอยู่อย่างสำราญเพียงพร้อมด้วยอาหารและหญิงสาวที่คอยปรนนิบัติดูแลอย่างดีอีกสี่สิบคน จนเวลาล่วงมาได้หนึ่งปี นางทั้งสี่สิบคนจะต้องออกไปทำธุระซึ่งจะใช้เวลาทั้งหมดสี่สิบวัน นางจึงมอบกุญแจห้องทุกห้องในมหาสถานที่มีทั้งหมดหนึ่งร้อยห้องไว้ให้นักพรต เพื่อจะได้ให้นักพรตเยี่ยมชมคลายความเบื่อหน่ายในระหว่างที่นางไม่อยู่แต่มีข้อแม้ว่าห้ามเข้าไปในห้องประตูทองเด็ดขาด

นักพรตเดินสำรวจเกือบครบทุกห้องแล้ว และวันนี้เป็นวันครบกำหนดสี่สิบวันที่พวกหล่อนคงจะกลับมา แต่นักพรตห้ามความอยากรู้อยากเห็นไว้ไม่ได้จึงเปิดเข้าไปในห้องประตูทองเขาเห็นม้าสีดำท่าทางสง่าตัวหนึ่งยืนอยู่ เขาจึงลองขึ้นขี่ดู ทันใดนั้นม้าก็กางปีกออกแล้วพานักพรตบินไปหยุดอยู่ที่หลังคาเรือนแห่งหนึ่ง ม้าสะบัดเขาลงจากตัวบังเอิญหางม้าตวัดไปโดนลูกตาขวาของเขาหลุดออกแล้วม้าก็บินหายไป นักพรตเดินลงมายังห้องโถงแห่งหนึ่ง เมื่อมองดูให้ถี่ถ้วนก็จำได้ว่าตนเองกลับมาที่มหาสถานทองแดงที่ได้พบชายตาบอดทั้งสิบคนและชายชราหนึ่งคน แล้วเรื่องก็เป็นไปดังที่กล่าวมาแล้วในภูมิหลัง

เรื่องที่ 15 **นางโซบิเด**

แก่นเรื่อง **ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว**

กรรมใดใครก่อกรรมนั้นคืนสนอง

ตัวละคร

นางโซบิเด

ภูมิหลัง

นางโซบิเดเป็นบุตรีของพ่อค้าผู้หนึ่งซึ่งมีฐานะดี บิดามีภรรยาสองคนและมีบุตรีด้วยกันห้าคน โดยเป็นพี่น้องร่วมมารดากับนางโซบิเดสองคน และพี่น้องต่างมารดาอีกสองคน คือ นางอมินา ผู้ที่ทำหน้าที่จ่ายตลาดและนางสาฟีผู้ทำหน้าที่เปิดประตูเมื่อวานนี้ หลังจากบิดาถึงแก่กรรมลง นางโซบิเดและพี่สาวร่วมมารดาอีกสองก็ย้ายออกไปอยู่กันเอง แต่นางอมินากับนางสาฟียังเด็กอยู่จึงอยู่กับมารดา

ต่อมาพี่สาวทั้งสองของนางโซบิเดก็มีสามีจึงย้ายไปอยู่กับสามี นางโซบิเดต้องอยู่ตามลำพังนางทำอาชีพเลี้ยงตัวไหม กิจการดำเนินไปด้วยดีจนมีกำไรมากขึ้น อยู่มาไม่ถึงปีพี่สาวสองคนของนางโซบิเดก็กลับมาในสภาพน่าเวทนา พี่สาวทั้งสองเล่าว่าถูกสามีผลาญทรัพย์จนเกลี้ยงแล้วขับไล่ออกจากบ้าน นางโซบิเดสงสารมากจึงให้พี่ทั้งสองอยู่ด้วย

ทั้งสามคนพี่น้องเปลี่ยนอาชีพมาทำการค้าขายสินค้ายังเมืองอื่น เรือแล่นไปได้ยี่สิบวันก็มาถึงเมืองท่าแห่งหนึ่งในอินเดีย นางโซบิเดอาสาขึ้นไปสำรวจบนบกและให้พี่สาวเฝ้าเรือไว้ นางโซบิเดเห็นว่าคนในเมืองถูกสาปเป็นหินไปหมด นางเดินลึกเข้าไปเรื่อยๆ จนดวงอาทิตย์ตกดินจึงเข้าไปพักในราชวังแห่งหนึ่ง นางเดินสำรวจพระราชวังจนทั่วทำให้พบกับเจ้าชาย เจ้าชายจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้นางฟัง เมื่อนางโซบิเดได้ฟังแล้วก็มีความสงสารจึงพาเจ้าชายกลับขึ้นเรือไปด้วยพร้อมกับทรัพย์สมบัติของเจ้าชายที่พอขนได้

นางโซบิเดกับเจ้าชายสนิทสนมกันมากขึ้น ทำให้พี่สาวทั้งสองคนอิจฉาจึงจับนางโซบิเดและเจ้าชายโยนลงทะเลตอนที่หลับอยู่ เจ้าชายสิ้นพระชนม์ทันทีแต่นางโซบิเดตื่นขึ้นมาพอดีตอนที่ร่างกายสัมผัสน้ำจึงรอดมาได้ นางโซบิเดว่ายน้ำไปพักที่เกาะแห่งหนึ่งที่อยู่บริเวณใกล้เคียง นางเห็นงูตัวหนึ่งกำลังถูกงูที่ตัว

ใหญ่กว่าไล่ทำร้ายนางช่วยเหลืองูตัวเล็กไว้ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วงูตัวเล็กนั้นคือนางพราย เมื่อนางพรายได้รับความช่วยเหลือจากนางโซบิเดก็กลับมาตอบแทนบุญคุณ โดยสาปให้พี่สาวทั้งสองของนางโซบิเดกลายเป็นสุนัขสีดำและสั่งให้นางโซบิเดเฝ้ายามดีสุนัขทั้งสองตัวนี้ทุกวัน เพื่อลงโทษในสิ่งที่ทำลงไป หากนางโซบิเดไม่ทำตามนางพรายก็จะสาปนางโซบิเดให้เป็นเช่นเดียวกับพี่สาวทั้งสองคน

ลักษณะทางกายภาพ

กล่าวไปแล้วในเรื่องที่ 11 นักพรตทั้งสามกับนางทั้งห้า

ลักษณะนิสัย

รักพี่สาว

วันที่พี่สาวทั้งสองคนชมชานกลับมาหานางเพราะถูกสามีผลาญทรัพย์ นางโซบิเดก็ให้ความช่วยเหลือให้ที่อยู่อาศัยและแบ่งทรัพย์สินให้คนละเท่าๆ กัน ทั้งที่ก่อนหน้านี้พี่สาวทั้งสองคนทิ้งนางโซบิเดให้อยู่เพียงลำพัง

รักนวลสงวนตัว

เมื่อนางโซบิเดได้พบเจ้าชายในนครที่ทุกคนถูกสาปให้เป็นหิน นางก็ไตร่ตรองถี่ถ้วนแล้วว่านางเป็นผู้หญิงไม่ควรเข้าไปทักผู้ชายก่อน นางจึงแสร้งทำเป็นไม่เห็นเจ้าชายแล้วเข้าไปนั่งคุกเข่าพูดอ้อนวอนพระเจ้า เมื่อเจ้าชายทอดพระเนตรนางโซบิเดจึงตรัสทักทายขึ้นก่อน

มีเมตตากรุณา

นางโซบิเดเห็นว่าเจ้าชายทรงน่าสงสารจึงช่วยเหลือรับขึ้นเรือมาด้วย อีกทั้งเจ้าชายทรงมีรูปโฉมงดงามและมารยาทดีนางโซบิเดจึงช่วยด้วยความเต็มใจ

นางโซบิเดถูกพี่สาวทั้งสองคนโยนลงทะเลในขณะที่หลับอยู่นางจึงว่ายน้ำไปพักอยู่ที่เกาะแห่งหนึ่ง ขณะที่นั่งพักก็สังเกตเห็นงูที่เล็กตัวหนึ่งท่าทางบาดเจ็บถูกงูที่ตัวใหญ่กว่าไล่ทำร้าย นางจึงหยิบก้อนหินขว้างไปที่งูตัวใหญ่มันก็เลื้อยหนีไป ส่วนงูตัวเล็กก็บินลับตาไป

<u>พี่สาวทั้งสอง</u>

ภูมิหลัง

นางทั้งสองเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันกับนางโซบิเด สามีของนางทั้งสองผลาญทรัพย์สินจนหมดจึงกลับมาหานางโซบิเด ต่อมาเกิดความอิจฉาริษยาในตัวน้องสาวจึงจับโยนลงทะเล ภายหลังนางพรายจึงสาปให้กลายเป็นสุนัขสีดำทั้งสองคน และสั่งให้นางโซบิเดเฆี่ยนตีทุกวันวันละร้อยครั้ง

ลักษณะทางกายภาพ

ขณะโดนสาปร่างเป็นสุนัขสีดำมีรอยถูกโบยตีทั้งตัว

ลักษณะนิสัย

อิจฉาริษยา

ครั้นนางโซบิเดพาเจ้าชายกลับขึ้นเรือมาด้วย นางทั้งสองก็เกิดความริษยาในความสนิทสนมของเจ้าชายและนางโซบิเด ยิ่งทราบว่าเจ้าชายต้องการให้นางโซบิเดมาเป็นภรรยาของพระองค์ก็ทนไม่ได้ นางทั้งสองจึงช่วยกันโยนร่างของนางโซบิเดและเจ้าชายทิ้งลงทะเลไปในขณะที่หลับอยู่

<u>เจ้าชาย</u>

ภูมิหลัง

เจ้าชายเป็นพระโอรสของกษัตริย์ผู้ปกครองพระนครแห่งหนึ่งในประเทศอินเดีย พระนครแห่งนี้คับคั่งด้วยทวยนาคร อุดมไปด้วยทรัพย์สมบัติและไพร่พล แต่พระราชบิดาและไพร่ฟ้าต่างพากันบูชากูณฑ์ตามลัทธิของมายีและนาร์ทูน ผู้คิดคดต่อพระอ้าหล่า พระองค์จึงลงโทษทุกคนที่บิดเบือนหลงเชื่อในสิ่งที่ผิดให้กลายเป็นหิน ยกเว้นเจ้าชายพระองค์เดียวที่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพี่เลี้ยงนางหนึ่งว่าให้แน่วแน่ศรัทธาในพระอ้าหล่าองค์เดียว พระองค์สิ้นพระชนม์ลงเพราะพี่สาวทั้งสองของนางโซบิเดจับโยนลงทะเล

ลักษณะทางกายภาพ

รูปร่างหมดจดงดงาม มารยาทเรียบร้อยและพูดจาไพเราะ

ลักษณะนิสัย

แน่วแน่ศรัทธาในพระอัลลอฮ์องค์เดียว

แม้ว่านางพี่เลี้ยงที่ได้เคยสั่งสอนให้เคารพนับถือพระอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวจะเสียชีวิตไปแล้ว เจ้าชายก็ยังคงยึดมั่นในคำสอนนั้นและไม่บิดเบือนตามผู้คนรอบข้างที่หันไปนับถือกูณฑ์กันหมด และสิ่งนี้ทำให้พระองค์รอดพ้นจากคำสาปของพระอัลลอฮ์มาได้

สำนึกบุญคุณ

พระองค์ได้รับความช่วยเหลือจากนางโซบิเด เมื่อนางพูดว่าจะขอเป็นทาสรับใช้ของพระองค์ พระองค์ก็มิทรงเห็นด้วยและตรัสกลับไปว่านางต้องเป็นภรรยาของพระองค์นั่นถึงจะเหมาะสมที่สุดกับการที่นางได้ให้ความช่วยเหลือในครั้งนี้

นางพราย

ภูมิหลัง

งูมีปีกตัวที่นางโซบิเดช่วยเหลือเอาไว้ แท้จริงแล้วคือนางพรายกลายร่างมา

ลักษณะทางกายภาพ

ขณะกลายร่างมีรูปเป็นงูตัวเล็กมีปีก ขณะคืนร่างมีรูปร่างเป็นผู้หญิงผิวคล้ำ

ลักษณะนิสัย

สำนึกบุญคุณ

นางพรายกลายร่างเป็นงูตัวเล็กมีปีก แต่โดนงูที่ตัวใหญ่กว่าตามทำร้ายจนบาดเจ็บ นางโซบิเดบังเอิญหันไปเห็นจึงช่วยเหลือไว้ นางพรายกลับมาที่เกาะที่นางโซบิเดพักอยู่ในร่างของหญิงสาวและจูงสุนัขสีดำสองตัวมาด้วย นางพรายบอกนางโซบิเดว่าสุนัขทั้งสองคือพี่สาวของนางที่ตนได้สาปไว้เพื่อเป็นการลงโทษที่คิดสังหารน้องสาวและทำให้เจ้าชายสิ้นพระชนม์

เรื่องที่ 16 เรื่องนางอมินา

แก่นเรื่อง อย่าหูเบา ควรมีความหนักแน่นในตัวเอง

ตัวละคร

นางอมินา

ภูมิหลัง

นางอมินาเป็นน้องสาวต่างมารดากับนางโชบิเด นางแต่งงานกับเศรษฐีมีอายุ ต่อมาสามีเสียชีวิต นางได้รับมรดกมากมาย อยู่มาวันหนึ่งมีหญิงชราเดินเข้ามาขอร้องให้นางอมินาช่วยเป็นเพื่อนเจ้าสาวให้หลานสาวของหญิงชรา นางอมินาก็ตอบตกลง เมื่อนางไปถึงสถานที่จัดงานสมรส หญิงสาวคนหนึ่งบอกกับนางว่าแท้ที่จริงแล้วจะขอให้นางมาเป็นเจ้าสาวให้กับพี่ชายของตน เพราะพี่ชายหลงรักนางอมินามากไม่เป็นอันกินอันนอน นางอมินาเห็นว่าไม่รู้จะหลีกเลี่ยงด้วยประการใดจึงยินยอม เจ้าบ่าวปรากฏตัวขึ้นหลังจากที่นางตอบตกลง นางอมินาได้ยลโฉมของชายผู้ที่จะมาเป็นสามีของตนก็นึกในใจว่าตนตัดสินใจถูกแล้วที่ตอบตกลง พิธีสมรสผ่านไปด้วยดี ชายผู้เป็นสามีพานางเดินไปอยู่ต่อหน้าคัมภีร์กุรอานและขอให้นางสาบานต่อหน้าคุมภีร์ว่าจะไม่ยินยอมและมีจิตใจรักใคร่ชายอื่นนอกจากสามี นางก็สาบานตามที่สามีต้องการ

วันหนึ่งนางออกไปซื้อของที่ตลาดพร้อมด้วยหญิงชราคนหนึ่ง นางพอใจผ้าแพรผืนหนึ่งจึงเดินเข้าไปซื้อกับพ่อค้า พ่อค้าไม่ยอมรับเงินของนางแต่จะขอเป็นการจูบที่แก้มแลกกับผ้าแพรผืนนั้นแทน นางยื่นแก้มให้พ่อค้าแต่พ่อค้ากลับกัดลงไปที่แก้มของนาง นางกลับบ้านมาพร้อมกับรอยแผล สามีทราบความว่านางไม่สบายจึงเข้ามาดูอาการแล้วถามว่าได้แผลนี้มาอย่างไร นางอมินาตอบบิดเบือนไปด้วยประการต่างๆ จนสุดท้ายสามีจับพิรุธได้ จึงสั่งให้คนใช้โบยตีนางจนสลบไป และให้นำร่างของนางกลับไปไว้ที่บ้านที่นางเคยอยู่มาแต่แรก

ลักษณะทางกายภาพ

รูปโฉมงดงาม หลังถูกโบยตีในคราวนั้นทำให้มีรอยถูกเฆี่ยนทั่วทั้งร่างกาย

ลักษณะนิสัย

เมตตากรุณา

เมื่อหญิงชราท่าทางน่าสงสารมาอ้อนวอนขอร้องให้นางช่วยไปเป็นเพื่อนเจ้าสาวให้หลาน นางก็ตกลงทำตามทั้งๆที่ไม่ได้รู้จักมักคุ้นมาก่อน

หูเบา

หลังจากแต่งงานกับสามีรูปงาม นางขออนุญาตสามีออกไปตลาดพร้อมด้วยหญิงชรา นางชอบผ้าแพรผืนหนึ่งจึงเข้าไปขอซื้อกับพ่อค้า หญิงชราผู้ติดตามได้บรรยายประวัติชีวิตของพ่อค้าเจ้าของผ้าแพรให้นางฟังอยู่ตลอดว่า บิดาของเขาเสียชีวิตไปเมื่อเร็วๆนี้ เขาได้รับมรดกมากมาย นับว่าเป็นเศรษฐีคนหนึ่ง หญิงชราพูดยกย่องสรรเสริญพ่อค้าอีกหลายประการจนทำให้นางอมินาเกิดความรำคาญและหันไปบอกกับหญิงชราว่าให้หยุดพูดเรื่องที่ไม่ใช่ธุระของนางเสีย พ่อค้ายื่นผ้าแพรให้ นางอมินาก็จัดเตรียมเงิน แต่พ่อค้าบอกปฏิเสธไม่ขอรับเป็นเงินแต่จะขอจูบที่แก้มแทน หญิงชราบอกให้นางอมินาตกลงใจทำตามเพื่อว่านางจะได้ผ้าแพรมาโดยไม่ต้องเสียเงิน นางอมินาตอบปฏิเสธและบอกหญิงชราว่านางสาบานกับสามีไว้แล้วว่าจะไม่มีใจยินยอมให้แก่ชายอื่นและสั่งให้หญิงชราส่งผ้าแพรคืนพ่อค้าไป หญิงชรายังไม่หยุดเกลี้ยกล่อมให้นางอมินายื่นแก้มให้พ่อค้าจูบ สุดท้ายแล้วนางอมินาก็ยื่นแก้มให้พ่อค้าจูบแต่พ่อค้ากลับอ้าปากกัดลงไปที่แก้ม นางรู้สึกเจ็บปวดมากระหว่างทางกลับบ้านจึงนอนสลบอยู่บนตักของหญิงชรา

สามี

ภูมิหลัง

สามีของนางอมินาคือ เจ้าชายเอมินพระโอรสของกาหลิบฮารูนอัลราสจิดแต่นางอมินาไม่รู้มาก่อน พระองค์ตกหลุมรักนางอมินาตั้งแต่แรกพบที่งานหลวงในเมือง ตั้งแต่นั้นมาจิตใจของพระองค์ก็รุ่มร้อนมีความรักใคร่แต่นางอมินาเพียงผู้เดียวจนไม่เป็นอันกินอันนอนเฝ้าแต่ละเมอเพ้อถึง จึงได้จ้างหญิงชราเป็นสื่อไปชักนำนางอมินาให้มาเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับพระองค์ จนกระทั่งวันหนึ่งจับได้ว่านางอมินาผิดคำสาบานยินยอมพร้อมใจกับชายอื่นที่ไม่ใช่พระองค์จึงสั่งให้คนใช้รวบตัวนางไว้มีประสงค์จะฆ่าให้ตายเสีย แต่พระมารดาเข้ามาขวางไว้และขอร้องไม่ให้พระองค์สังหารชีวิตผู้อื่นเพราะจะทำให้เป็นบาปติดตัวไป พระองค์ทรงเห็นแก่พระมารดาจึงลงโทษนางอมินาด้วยการเฆี่ยนตีแทน

ลักษณะทางกายภาพ

รูปร่างและรูปโฉมงดงามกว่าชายอื่นทั้งหมด

ลักษณะนิสัย

อารมณ์ร้อน ฉุนเฉียว

พระองค์ทราบว่านางอมินาไม่สบายก็ทรงเข้ามาดูแล พระองค์ทอดพระเนตรเห็นแผลที่แก้มของนาง จึงถามถึงสาเหตุ ครั้งแรกนางตอบว่ามีอูฐตัวหนึ่งบรรทุกฟืนอยู่เต็มหลังวิ่งฝ่าฝูงชนเข้ามากระแทกนางอมินาล้มลง ฟืนบนหลังอูฐจึงขีดไปโดนแก้ม พระองค์ได้ฟังดังนั้นทรงร้องเสียงดังด้วยความโกรธมากและตรัสว่า พรุ่งนี้เช้าพระองค์จะไปหาท่านเจ้าเมืองยื่นคำร้องให้แขวนคอพ่อค้าขายฟืนให้หมดทุกคนด้วยโทษที่ทำให้ภรรยาของพระองค์บาดเจ็บ นางอมินาได้ฟังดังนั้นจึงตอบบิดเบือนไปอีกว่าแม้แท้จริงแล้วเป็นความผิดของนางที่ไม่ระวังเอง ขณะที่นางขี่ลาเดินทางไปตลาด ลาเกิดตื่นตกใจขึ้นทำให้นางพลัดตกจากหลังของลาจึงเกิดแผลที่แก้ม พระองค์ก็ทรงตรัสตอบว่าถ้าเป็นเช่นนั้นพระองค์จะรับสั่งให้แกรนด์วิเซียร์กัยฟาร์ จับตัวพวกขับลาไปฆ่าให้หมด นางอมินาไม่รู้จะทำประการไรจึงพูดกลับไปว่าเหตุที่เกิดขึ้นกับนางนั้นเป็นเพราะอัลลอฮ์ทรงบันดาลให้เป็นไปเช่นนี้ พระองค์ไม่ควรไปเอาผิดกับผู้อื่น เจ้าชายเอมินจับได้ว่านางมีพิรุธจึงสั่งให้ทาส 7 คนจับนางนอนราบบนพื้นและรับสั่งให้ทาสผู้หนึ่งฟันนางให้ขาดเป็น 2 ท่อน

เชื่อฟังมารดา

พระมารดาเข้ามาขัดขวางการสังหารชีวิตนางอมินาไว้แล้วทรงตรัสกับพระโอรสว่า นางขอเอาบุญคุณที่เคยได้เลี้ยงดูพระองค์มาจนเติบใหญ่เป็นข้อต่อรองให้พระองค์ยกโทษให้กับนางอมินา เพราะนางไม่ได้มีจิตใจคิดร้ายนอกใจพระองค์ถึงกับจะต้องรับโทษทัณฑ์ใหญ่หลวงเพียงนี้ และเกรงว่าวิญญาณของนางอมินาจะไปร้องอุทธรณ์พระผู้เป็นเจ้าให้ลงโทษพระองค์ เจ้าชายเอมินทรงเห็นแก่พระมารดาก็ทรงเปลี่ยนพระทัยไม่ฆ่านางอมินาและรับสั่งให้ทาสเฆี่ยนตีจนกระทั่งนางสลบไปแล้วให้นำตัวนางกลับไปที่บ้านของนาง

<u>กาหลิบฮารูนอัลราสจิด</u>

ภูมิหลัง

ได้กล่าวไปแล้วในเรื่องที่ 11 (นักพรตทั้งสามกับนางทั้งห้า)

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

มีความยุติธรรม

เมื่อพระองค์ทรงฟังเรื่องราวของนางทั้งสองจบลงทรงตรัสกับนางโซบิเดว่าพระองค์จะพบนางพรายที่สาปพี่สาวทั้งสองของนางได้อย่างไร นางโซบิเดทูลว่านางพรายนั้นให้มวยผมไว้แก่นาง ถ้าต้องการให้นางปรากฏตัวขึ้นเมื่อไร ให้เอาเส้นผมสัก 2-3 เส้นเผาไฟ นางพรายจะปรากฏตัวขึ้นทันที กาหลิบทรงรับสั่งให้นำผมนางพรายไปเผาไฟเดี๋ยวนี้ทันใดนั้นนางพรายก็ปรากฏตัวขึ้น กาหลิบรับสั่งให้นางพรายแก้คำสาปให้นางทั้งสองเสีย เพราะพระองค์เชื่อว่านางทั้งสองนั้นสำนึกผิดแล้ว นางพรายเทน้ำมนต์ลงไปที่สุนัขทั้ง 2 ตัว พร้อมทั้งร่ายคาถา ครู่หนึ่งสุนัขก็กลายร่างเป็นหญิงสาวตามเดิม จากนั้นพระองค์ทรงตรัสขึ้นว่าหากเรื่องที่นางอมินาเล่านั้นเป็นความจริง พระองค์ก็มีประสงค์จะสืบสวนผู้ที่โบยตีนางด้วยความทารุณจนเป็นบาดแผลไปทั่วตัว นางพรายไปฟังดังนั้นก็พูดแทรกขึ้นว่าผู้ที่ทรมานนางอมินานั้นไม่ใช่ใครอื่นไกล คือเจ้าชายเอมินเชื้อพระวงศ์ของพระองค์เอง พระองค์ทราบดังนั้นแล้วจึงสั่งให้เจ้าชายเอมินเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับนางอมินาอีกครั้งหนึ่งและให้รับนางเป็นชายาตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นไป

เรื่องที่ 17 สินบัทผู้เดินเรือ

แก่นเรื่อง เมื่อมีสติจะเกิดปัญญา

รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี

ตัวละคร

<u>สินบัท</u>

ภูมิหลัง

สินบัททำอาชีพรับจ้างหาบหาม อาศัยอยู่ในแคว้นแบทบัท ชายพระนครแบก์แดด สินบัทต้องหาบของหนักไปยังชายเมืองอีกด้านหนึ่ง ขณะเดินทางได้กลิ่นกำยานและควันไม้หอมส่งกลิ่นฟุ้งออกมาจากบ้านหลังใหญ่ ด้วยความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจึงลดหาบลงจากบ่านั่งพักอยู่หน้าบ้านหลังนั้น ต่อมาได้ยินเสียงดนตรีประสานกับเสียงนักร้องก็เผลอนั่งฟังเพลินจนถึงเวลาค่ำ แม้กระทั่งยามดึกดื่นเสียงดนตรีก็ยังไม่สงบลง เขามองเข้าไปในบ้านก็เห็นแต่แสงไฟสว่างไสว สินบัทสงสัยว่าเจ้าของบ้านหลังนี้เป็นใครจึงไปถามคนเฝ้าประตูและได้คำตอบมาว่านี่คือบ้านของสินบัท สินบัทบ่นพึมพำเปรียบเทียบฐานะตนเองกับสินบัท บังเอิญสินบัทผ่านมาได้ยินเข้าก็สั่งให้คนเฝ้าประตูพาสินบัทเข้าไปพบ

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

อิจฉาตามฐานะของผู้ที่ด้อยกว่า

เมื่อสินบัทรู้ว่าบ้านหลังที่เขานั่งพักอยู่นั้นเป็นบ้านของสินบัทก็อดไม่ได้ที่จะนำฐานะของตนเองเปรียบเทียบกับสินบัท เขาบ่นรำพึงว่าสินบัทฐานะร่ำรวยอุดมไปด้วยทรัพย์สินเสมือนอยู่ในสรวงสวรรค์ ส่วนเขานั้นมีฐานะน่าสงสารยากจนข้นแค้นต้องลำบากหาเช้ากินค่ำ ทั้งที่ชื่อของเขาและชื่อของสินบัทนั้นต่างกันเพียงนิดเดียวแต่ทำไมฐานะความเป็นอยู่ถึงต่างกันมากมาย สินบัทเกิดน้อยใจในโชคชะตา แหงนหน้าขึ้นมองฟ้าแล้วพูดกับอัลลอฮ์ว่า สินบัทบำเพ็ญบุญวาสนาประการใดมาพระองค์ถึงบันดาลให้เขามีความเป็นอยู่ที่น่าอิจฉาเพียงนี้ ฝ่ายเขานั้นเคยไปทำสิ่งใดให้พระองค์โกรธเคืองหนักหนาถึงบันดาลให้ตนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่น่าเวทนาเช่นนี้

ตีตนไปก่อนไข้

บังเอิญสินบัทยืนอยู่ที่หน้าต่างบานเดียวกันกับที่สินบัทนั่งพักอยู่ข้างล่างก็ได้ยินคำตัดพ้อของสินบัท จึงสั่งให้คนรับใช้นำตัวสินบัทเข้ามาพบ คนรับใช้ออกไปบอกสินบัทว่าสินบัทต้องการจะพูดด้วยขอให้เดินตามเข้ามาข้างใน สินบัทได้ฟังดังนั้นก็ตกใจกลัว เกรงว่าสินบัทจะติเตียน สินบัทจึงพูดเลี่ยงไปว่าเขาจะทิ้งหาบไว้ข้างนอกบ้านไม่ได้ คนใช้จึงรับรองว่าจะให้คนเฝ้าประตูดูแลแล้วพูดจาบังคับให้สินบัทเข้าไปข้างในบ้าน

เมื่อทั้งสองได้พบกัน สินบัทสั่งให้ฮินบัทพูดคำรำพันที่ได้พูดไปตอนที่อยู่ข้างนอกบ้านอีกครั้งหนึ่ง ด้วยความตกใจกลัวว่าจะมีความผิด ฮินบัทจึงบอกแก่สินบัทว่า ถ้อยคำที่เขากล่าวไปนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง ทั้งนี้ทำไปเพราะความหิวโหยและความเมื่อยล้าจึงไม่ทันได้คิด ขอให้สินบัทอย่าถือโทษโกรธเคืองเลย

สินบัท

ภูมิหลัง

สินบัทได้รับมรดกจากบิดาเป็นทรัพย์สินจำนวนมาก เขากินอยู่ใช้สอยอย่างสุรุ่ยสุร่ายจนภายหลังเงินเหลืออยู่น้อยทำให้ฉุกคิดขึ้นมาได้ว่า ควรจะหาหนทางทำให้เงินนั้นเพิ่มขึ้นมาบ้าง ไม่ใช่ใช้สอยให้หมดไปอย่างเดียว เขาจึงตัดสินใจออกเดินเรือค้าขายสินค้าตามหัวเมืองต่างๆ กว่าเขาจะดำรงอยู่ในฐานะร่ำรวยเช่นนี้เขาได้รับความลำบากแสนสาหัสจากการออกเดินทางแต่ละครั้ง เมื่อได้ยินคำรำพันของฮินบัทจึงชวนเข้ามาในบ้านและเล่าเรื่องราวการเดินเรือทั้งเจ็ดเที่ยวให้แก่ฮินบัทและแขกคนอื่นๆผู้ที่สนใจฟัง

ลักษณะทางกายภาพ

ขณะนี้อยู่ในวัยชรา รูปร่างเป็นสง่า ท่าทางมีอำนาจน่านับถือ มีหนวดยาวห้อยมาถึงหน้าอก ชื่อเสียงเลื่องลือ

ลักษณะนิสัย

ใจดีมีเมตตา

สินบัทชวนฮินบัทเข้ามาในบ้าน เขาให้ฮินบัทนั่งร่วมโต๊ะรับประทานอาหารด้วย หลังจากอิ่มหนำสำราญกันถ้วนหน้าแล้ว เขาก็ขอให้ฮินบัทกล่าวคำพูดที่ได้พูดไปอีกครั้งหนึ่งเพราะเขาได้ยินไม่ถนัด เมื่อสินบัทได้ฟังสมใจแล้ว เขาก็พูดกับฮินบัทว่า ก่อนที่เขาจะมีฐานะน่าอิจฉาเยี่ยงนี้ เขาได้ฝ่าฟันความลำบากมานักหนาเป็นเวลาหลายปี และคาดว่าเป็นความทุกข์ทรมานมากกว่าที่ฮินบัทเคยได้รับมา สินบัทจึงเล่าเรื่องการเดินเรือทั้งเจ็ดเที่ยวให้แขกทุกคนฟัง กว่าจะจบหนึ่งเรื่องเวลาก็ผ่านไปจนพลบค่ำสินบัทจึงขอให้แขกกลับบ้านไปก่อนแล้วพรุ่งนี้ค่อยมาฟังใหม่ ทุกๆวันที่ฮินบัทมาที่บ้าน เขาจะมองเงินจำนวน 100 เหรียญให้

เรื่องที่ 18 การเดินเรือเที่ยวที่หนึ่งของสินบัท

แก่นเรื่อง เมื่อมีสติจะเกิดปัญญา

รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี

ตัวละคร

สินบัท

ภูมิหลัง

สินบัทรวบรวมทรัพย์ที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดขายทอดตลาด ได้เงินมาแล้วก็ออกจากบ้านไปทำการค้าขายติดต่อกับพวกพ่อค้า ต่อมาก็มีผู้ร่วมหุ้นหลายคนพากันซื้อสินค้าบรรจุลงเรือไปค้าขายยังเมืองไกลกับสินบัท พวกเขามุ่งหน้าไปยังเกาะต่างๆแถบอินเดียตะวันตกและแวะขายสินค้าและเปลี่ยนจากเกาะโน้นไปเกาะนี้

เรือแล่นไปสู่เกาะน้อยๆแห่งหนึ่ง นายเรือขอพักเรือที่เกาะนี้สักพัก สินบัทกับเพื่อนหลายคนพากันขึ้นไปเดินเล่น บางคนก็หุงหาอาหารกิน สักพักเกิดแผ่นดินไหวใครที่อยู่ใกล้เรือก็กลับเรือทัน ใครที่อยู่ไกลเรือก็กระโจนลงทะเลว่ายน้ำไปหาเรือ ฝ่ายสินบัทยังติดอยู่บนเกาะ พวกในเรือเข้าใจว่าไม่มีใครเหลืออยู่แล้วจึงออกเรือไป ภายหลังสินบัททราบว่าเกาะน้อยๆนี้คือหลังของปลาวาฬมันพลิกตัวจึงทำให้เข้าใจไปว่าแผ่นดินไหว สินบัทกระโจนลงทะเลเกาะฟืนเอาไว้ท่อนหนึ่ง ลอยคออยู่อย่างนั้นตลอดวันทำให้สลบไปคลื่นซัดสินบัทไปติดอยู่ที่ชายเกาะแห่งหนึ่ง เขาลุกขึ้นเดินหาผลไม้กิน เมื่อมีแรงก็เดินลึกเข้าไปในเกาะ พบม้าตัวหนึ่งกินหญ้าอยู่ ขณะที่สินบัทยืนดูม้าอยู่ ชายผู้หนึ่งเดินเข้ามาหาสินบัทถามว่าสินบัทชื่ออะไรแล้วมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร สินบัทเล่าเรื่องทั้งหมดให้ชายคนนั้นฟัง ชายคนนั้นพาสินบัทไปหลบอยู่ในถ้ำในนั้นมีผู้ชายอยู่อีกหลายคน กลุ่มชายเหล่านั้นเล่าเรื่องราวของเขาให้สินบัทฟังว่า พวกเขาเป็นคนเลี้ยงม้าของกษัตริย์มิราเยผู้ปกครองเกาะนี้ กษัตริย์มิราเยรับสั่งให้นำม้าตัวเมียไปผสมกับม้าทะเล ทุกๆฤดูกาลนี้พวกเขาจึงนำม้าทะเลมากินหญ้าที่นี่ ม้าทะเลเมื่อเห็นม้าตัวเมียก็จะขึ้นมาสมพาสหลังจากมันสมพาสเสร็จต้องรีบไล่มันไปมิเช่นนั้นมันจะกินม้าตัวเมีย พวกเขาจึงต้องหลบอยู่ในถ้ำเฝ้าม้าตัวเมียไว้ไม่ให้คลาดสายตา เมื่อม้าตัวเมียตกลูกเป็นตัวผู้ก็นำไปถวายเป็นม้าทรงของกษัตริย์เรียกว่าม้าทะเล ตอนนี้เหลือม้าตัวเมียอีกเพียงตัวเดียวที่ยังไม่ได้ผสม หลังจากผสมเสร็จทุกตัวแล้วก็จะเดินทางกลับพระนคร ครู่หนึ่งม้าทะเลก็ขึ้นมาสมพาสม้าตัวเมีย

วันต่อมาคนเลี้ยงม้าพาสินบัทกลับมาที่พระนครด้วย พวกเขานำสินบัทไปเข้าเฝ้ากษัตริย์มิราเย เมื่อพระองค์ทรงทราบเรื่องราวความเป็นมาของสินบัทก็มีพระทัยกรุณาสงสารจึงรับสั่งให้ข้ารับใช้ดูแลสินบัทอย่างดี

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

รู้คุณผู้อื่น

สินบัทอยู่ที่เกาะนั้นเป็นเวลานาน เขาทำความคุ้นเคยกับพวกพ่อค้าต่างเมืองและคอยฟังข่าวคราวของชาวเรือที่มาจากพระนครแบกแดดอยู่เสมอ วันหนึ่งเห็นเรือใหญ่ลำหนึ่งแล่นเข้ามาที่เกาะ พ่อค้าในเมืองขนถ่ายสินค้าลงจากเรือ สินบัทยืนดูการขนถ่ายสินค้าอยู่ด้วยบังเอิญเหลือบไปเห็นหีบสินค้าที่มีชื่อของเขาเขียนอยู่ เขาจึงขึ้นไปบนเรือและได้พบกับนายเรือที่มาจากกรุงแบกแดดด้วยกันตั้งแต่แรก นายเรือจำสินบัทได้จึงคืนสินค้าของสินบัทให้ สินบัทก็จัดหาสิ่งที่ประหลาดและมีค่ามากที่สุดนำเข้าถวายกษัตริย์มิราเยตอบแทนที่พระองค์ทรงให้ความดูแลช่วยเหลือเป็นอย่างดี เมื่อพระองค์ได้รับสิ่งของดังกล่าวก็พอพระทัยและประทานสิ่งของที่มีค่ามากกว่าสินค้าทั้งหีบของสินบัทเป็นหลายเท่าเพื่อแลกเปลี่ยนความมีน้ำใจของสินบัท ระหว่างการเดินทางกลับกรุงแบกแดดสินบัทจัดแจงจำหน่ายและแลกเปลี่ยนสินค้าพื้นเมืองจากเกาะนั้นไปเกาะนี้ ทำให้สินบัทได้รับกำไรจากการเดินเรือเที่ยวแรกประมาณแสนสิกวิน เขาจัดซื้อที่ดินทำบ้านเรือนอยู่อย่างใหญ่โตมโหฬาร

เรื่องที่ 19 การเดินเรือเที่ยวที่สองของสินบัท

แก่นเรื่อง เมื่อมีสติจะเกิดปัญญา

รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี

ตัวละคร

<u>สินบัท</u>

ภูมิหลัง

สินบัทชักชวนพ่อค้าแห่งนครแบกแดดที่เชื่อใจได้หลายคนออกเดินทางค้าขายอีกครั้ง อยู่มาวันหนึ่งเรือแล่นไปถึงเกาะใหญ่ห่างไปไกลจากหมู่เกาะอื่นๆ เกาะนี้มีผลไม้สารพัดชนิดเต็มไปทั้งเกาะ แต่ไม่มีบ้านเรือนหรือผู้คนอาศัยอยู่เลย พวกคนเรือพากันขึ้นไปพักที่เกาะเก็บผลไม้กินและเดินลึกเข้าไปในเกาะเรื่อยๆ สินบัทนั่งพักใต้ร่มไม้แล้วเผลอหลับไป เมื่อตื่นขึ้นมาก็ไม่พบเพื่อนฝูง เขามองออกไปไกลกลางทะเลก็เห็นว่าเรือกางใบแล่นออกไปแล้ว สินบัทรู้ว่าตนเองต้องอยู่บนเกาะนั้นอย่างโดดเดี่ยวทำให้เริ่มหวาดกลัวและนึกโทษตัวเองที่ไม่หลาบจำจากเหตุการณ์ที่ได้รับจากการเดินเรือครั้งที่หนึ่งทำให้เขาต้องรับทุกข์เช่นนี้

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

ไม่สิ้นหวัง

สินบัทฉุกคิดขึ้นมาได้ว่าตัดพ้อตนเองไปก็ไม่ทำให้สถานการณ์ดีขึ้นจึงลุกขึ้นเดินเข้าไปที่ต้นไม้ใหญ่ปีนขึ้นไปบนยอดและเหลียวดูรอบๆเผื่อว่าจะเจอหนทางที่ทำให้เขารอดพ้นจากเกาะนี้ได้ เขามองเห็นสิ่งหนึ่งลักษณะเป็นวงกลมสีขาวอยู่ห่างออกไปข้างหน้า เขารีบลงจากต้นไม้มุ่งหน้ายังสิ่งนั้นทันที มันมีขนาดใหญ่กว่าตัวสินบัทหลายเท่าทีเดียวเมื่อเขาเข้าไปใกล้ เขาสำรวจดูมันอย่างละเอียดก็ไม่พบประตูหรือช่องทางที่แสดงว่ามันเปิดออกได้ ครู่หนึ่งท้องฟ้าก็มืดลงราวกับว่ามีเมฆมาบดบังพระอาทิตย์ เขาแหงนหน้าขึ้นมองพบว่ามีนกรอคตัวหนึ่งกำลังบินตรงมาในตำแหน่งที่เขายืนอยู่ ทำให้เขานึกขึ้นมาได้ว่าลูกกลมๆสีขาวนี้คงจะเป็นไข่ของมัน นกรอคมีขนาดใหญ่เท่าภูเขามันบินมาที่ไข่แล้วกางปีกคลุมไว้ทำท่าทีเหมือนฟักไข่ สินบัทยืนอยู่ใต้ปีกของมันด้วย สินบัทบังเกิดความคิดที่จะทำให้เขาออกจากเกาะแห่งนี้ได้ เขาขยายผ้าพันศีรษะออก เอาชายข้างหนึ่งมัดรอบตัวไว้ อีกข้างหนึ่งผูกไว้กับเล็บของนกรอค เผื่อว่ารุ่งเช้ามันจะบินออกไปที่อื่น

รุ่งเช้าความคิดของสินบัทก็กลายเป็นจริง นกรอคบินออกมาจากเกาะนั้น เมื่อมันถลาลงพื้นสินบัทก็รีบแก้ผ้าที่ผูกไว้ออกจากเล็บของมัน สินบัทมาอยู่ที่หุบเขาที่มีภูเขาสูงชันล้อมรอบไม่มีท่าทีว่าจะสามารถปีนขึ้นไปได้ เขาเดินเข้าไปใกล้ตีนเขาอีกด้านหนึ่งพบเห็นเพชรสีต่างๆเม็ดเล็กเม็ดใหญ่เกลื่อนอยู่

เต็มไปหมด เขาเดินสำรวจชื่นชมเพชรเหล่านั้นจนเวลาพลบค่ำ เมื่อมองออกไปไกลก็เห็นฝูงงูพิษ บางตัวเลื้อยอยู่ บางตัวก็นอนเหยียดอยู่บ้าง เมื่อสินบัทตั้งสติได้แล้วก็แฝงตัวเข้าไปในซอกเชิงเขา กลิ้งเอาก้อนหินใหญ่มาปิดปากซ่องไว้ป้องกันไม่ให้งูเข้ามาทำร้ายได้ พอสว่างงูก็กลับไปซ่อนตัวหมดสินบัทจึงออกชมเพชรอีกครั้งแล้วเผลอหลับไป แต่ยังมิทันหลับสนิทก็ได้ยินเสียงสิ่งของตกลงมาข้างๆ ปรากฏว่าเป็นชิ้นเนื้อสดก้อนใหญ่ตกลงมาและเพิ่มจำนวนมากขึ้น สินบัทระลึกได้ว่านี่คงเป็นวิธีที่พ่อค้าเพชรแถวเกาะอินเดียตะวันตกเอาเพชรจากหุบเขานี้ออกไปขาย ตามที่เขารู้มาว่า เมื่อถึงฤดูนกอินทรีฟักไข่กกลูกอ่อน พ่อค้าก็พากันมาที่เทือกเขาที่ล้อมรอบหุบเขาเพชรแห่งนี้ ตัดเนื้อสดเป็นก้อนใหญ่และทิ้งลงไปในหุบเขา เมื่อก้อนเนื้อกลิ้งลงมาถูกเพชรเข้าก็ติดกันแน่น นกอินทรีจะบินมาหาเหยื่อไปเลี้ยงลูกพอได้พบก้อนเนื้อก็จะคาบกลับไปที่รัง เหล่าพ่อค้าจะคอยเก็บเพชรที่ติดมาอยู่ที่รังนก สินบัทก็บังเกิดความหวังว่าจะมีชีวิตรอดออกไปได้จึงรีบไปเลือกเก็บเพชรเม็ดใหญ่ๆเลือกเอาแต่ที่มีน้ำงามๆใส่ย่ามที่พกติดตัวมาตลอดจนเต็มแล้วก็เอาชายผ้าข้างหนึ่งผูกเข้ากับก้อนเนื้อ อกด้านหนึ่งก็ม้วนเข้ากับตัวจนแน่น ไม่ช้านกอินทรีจำนวนมากบินร่อนลงมาในหุบเขา ตัวที่ใหญ่กว่าเพื่อนบินมาจิกก้อนเนื้อที่สินบัทแล้วบินกลับไปที่รังของมัน พ่อค้าผู้เป็นเจ้าของรังนี้พบสินบัทเข้าก็เกิดความประหลาดใจ

มีน้ำใจ

สินบัทเล่าเรื่องราวความเป็นมาของเขาให้พ่อค้าเพชรทั้งหมดฟัง พวกเขาสงสารในความโชคร้ายของสินบัท สินบัทบอกกับพ่อค้าเจ้าของรังนกตัวที่พาเขาขึ้นมาจากหุบเขาว่าให้เลือกเพชรที่มีอยู่ในย่ามเขาได้ตามความพอใจ เพราะทั้งเพชรทั้งสินบัทก็ติดก้อนเนื้อมา เพชรที่สินบัทมีอยู่ก็ควรจะเป็นสมบัติของพ่อค้าคนนี้ด้วย พ่อค้าเพชรเลือกเอาเพชรเม็ดที่เล็กที่สุดในบรรดาเพชรทั้งหมด เขาให้เหตุผลว่าเพียงเม็ดนี้เม็ดเดียวก็ทำให้เขารวยกว่าการออกเดินเรืออีกหลายเที่ยวแล้วจึงพอใจที่จะขอเอาเพียงเม็ดเดียว

เหล่าพ่อค้าเมื่อได้เพชรเพียงพอแล้วก็พาสินบัทออกเดินทางกลับขึ้นเรือ สินบัทนำเพชรเม็ดหนึ่งออกแลกสินค้าที่มีราคาได้อีกเป็นจำนวนมาก ระหว่างการเดินทางกลับนครแบกแดดเขาแลกเปลี่ยนจำหน่ายสินค้าได้กำไรอีกมากมายมากกว่าการเดินเรือคราวก่อน เมื่อมาถึงนครแบกแดดสิ่งแรกที่สินบัททำคือ แบ่งทรัพย์สินออกให้ทานแก่คนจนคนอนาถาเป็นจำนวนหลายพันสิกวิน

เรื่องที่ 20 การเดินเรือเที่ยวที่สามของสินบัท

แก่นเรื่อง เมื่อมีสติจะเกิดปัญญา

รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี

ตัวละคร

สินบัท

ภูมิหลัง

สินบัทจัดเตรียมสินค้าพื้นเมืองขนขึ้นเรือแล้วออกจากนครแบกแดดไปยังเมืองท่าบัสโสระพร้อมด้วยพ่อค้าคนอื่นๆ การเดินเรือเที่ยวนี้ไปไกลกว่าเที่ยวก่อนๆ อยู่มาวันหนึ่งเกิดพายุหนักคลื่นซัดเรือหลงทางเข้าไปใกล้เกาะแห่งหนึ่ง พวกคนป่าตัวสูงประมาณแขน มีขนสีแดงไปทั้งตัวขึ้นมาบนเรือแล้วต้อนคนในเรือให้ขึ้นไปบนเกาะ สินบัทและเพื่อนๆเดินลึกเข้าไปในเกาะแห่งนั้นจนพบเรือนขนาดใหญ่มหึมาหลังหนึ่งก็พากันเดินเข้าไป ข้างในนั้นมีกะโหลกและกระดูกมนุษย์กองอยู่เกลื่อนกลาดทำให้ทุกคนหวาดกลัวมากขึ้นกว่าเดิม ตกเย็นยักษ์ตนหนึ่งรูปร่างใหญ่โตมีตาข้างเดียวเป็นแสงไฟลุกโชนอยู่กลางหน้าผาก มีฟันแหลมคม ปากล่างห้อยย้อยลงมาถึงหน้าอกเดินเข้ามาในเรือน มันจับเพื่อนพ่อค้าของสินบัทเสียบเหล็กแล้วย่างไฟกินไปคนหนึ่งจากนั้นมันก็หลับไป รุ่งขึ้นมันเดินออกจากเรือนไป สินบัทและเพื่อนๆจึงมีอิสระเดินไปไหนมาไหนได้ตามใจชอบแต่หาหนทางออกจากเกาะไม่ได้ทั้งกลัวภัยอันตรายต่างๆจึงกลับเข้าเรือนไป ตกเย็นยักษ์ก็กลับเข้ามาในเรือน มันจับพ่อค้าอีกคนหนึ่งกินเหมือนวันก่อนแล้วหลับไป

กระทั่งวันหนึ่งสินบัทพาเพื่อนๆออกมาได้เหลือชีวิตรอดอยู่เพียงสามคนเท่านั้น พวกเขาหนีออกมาอยู่ที่เกาะอีกแห่งหนึ่งแต่ก็ยังไม่พ้นภัย งูยักษ์ตัวหนึ่งที่อาศัยอยู่บนเกาะนั้นเขมือบเพื่อนทั้งสองคนของสินบัทวันละคนเหลือเพียงสินบัทรอดชีวิตอยู่คนเดียว วันต่อมางูกลับเข้าไปจำศีล สินบัทวิ่งออกไปริมทะเลสาบเห็นเรือลำหนึ่งแล่นผ่านจึงแสดงสัญลักษณ์ขอความช่วยเหลือ นายเรือที่ให้ความช่วยเหลือสินบัทคือคนเดียวกันกับนายเรือที่ออกเดินเรือด้วยกันในเที่ยวที่สองของสินบัท เขายังคงเก็บรักษาสินค้าของสินบัทในครั้งนั้นไว้จึงคืนให้ ระหว่างทางกลับนครแบกแดดสินบัทจำหน่ายแลกเปลี่ยนสินค้าไปตลอดทางทำให้ได้กำไรมากมาย

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

มีความเป็นผู้นำ

สินบัทกระตุ้นเพื่อนอีกเก้าที่เหลืออยู่ให้ลุกขึ้นต่อสู้กับยักษ์ ดีกว่ายอมให้ยักษ์จับกินจนหมด คนอื่นๆได้ฟังดังนั้นก็เกิดความกล้าหาญและตกลงเข้าร่วมกับสินบัท สินบัทบอกให้ทุกคนช่วยกันรวบรวมไม้ในเกาะแห่งนี้ต่อแพเตรียมเอาไว้ เมื่อถึงตอนเย็นทุกคนพากันกลับเข้าเรือนยักษ์ไปเพราะกลัวภัยอันตรายที่อยู่ในป่า ยักษ์กลับเข้ามาแล้วจับคนกินไปอีกคนหนึ่งจากนั้นมันก็หลับไป ระหว่างที่ยักษ์หลับสินบัทและเพื่อนคว้าเหล็กแหลมที่ยักษ์ใช้เสียบคนย่างไฟกินได้คนละอันและเอาไปเผาไป พอได้จังหวะเหมาะทุกคนก็ช่วยกันเอาเหล็กทิ่มเข้าไปในลูกตาของยักษ์ เมื่อยักษ์ได้รับความเจ็บปวดก็วิ่งออกจากเรือนไป สินบัทและเพื่อนๆจึงรีบวิ่งออกไปที่แพที่เตรียมไว้ ขณะที่ทุกคนกำลังช่วยกันพายแพหนีออกจากเกาะยักษ์ตนนั้นกลับมาพร้อมพรรคพวกของมัน พวกมันช่วยกันปาก้อนหินใส่แพของสินบัททำให้เหลือผู้หนีรอดชีวิตมาได้เพียงสามคนรวมทั้งสินบัทด้วย

สู้ชีวิต

คลื่นซัดแพของสินบัทมาติดที่เกาะอีกแห่งหนึ่ง พวกเขาพากันขึ้นไปบนเกาะนั้นแล้วก็หลับไปเพราะความเหน็ดเหนื่อย สินบัทตื่นขึ้นมาเห็นงูยักษ์ตัวหนึ่งกำลังกลืนกินเพื่อนของเขาอยู่ เขาจึงปลุกเพื่อนอีกคนหนึ่งแล้วพาวิ่งหนีขึ้นไปนอนบนต้นไม่สูงใหญ่ต้นหนึ่ง คืนต่อมางูตามมาจนพบที่ซ่อนของสินบัทมันเลื้อยขึ้นมาฉกเพื่อนของสินบัทไปกิน สินบัทตกใจกลัวไม่รู้จะทำเช่นไรเมื่อเรียกสติกลับคืนมาได้เขาจึงรวบรวมไม้มาสร้างเป็นเกราะพอกันไม่ให้งูเข้ามาถึงตัวเขาได้ ตกกลางคืนงูยักษ์เลื้อยขึ้นมาที่ต้นไม้อีกครั้งมันพยายามพังเกราะไม้ของสินบัทแต่ก็ไม่สำเร็จมันจึงเลื้อยกลับลงไปนอนเฝ้าสินบัทอยู่ที่โคนต้น รุ่งเช้างูยักษ์กลับเข้าไปจำศีลสินบัทจึงรีบลงจากต้นไม้แล้ววิ่งไปที่ริมทะเล บังเอิญมีเรือลำหนึ่งแล่นผ่านมาสินบัทจึงทำสัญลักษณ์ขอความช่วยเหลือ

เรื่องที่ 21 การเดินเรือเที่ยวที่สี่ของสินบัท

แก่นเรื่อง เมื่อมีสติจะเกิดปัญญา

รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี

ตัวละคร

<u>สินบัท</u>

ภูมิหลัง

ความสุขสำราญในทรัพย์สมบัติที่สินบัทมีอยู่ไม่อาจเหนี่ยวรั้งให้สินบัทหยุดการออกเดินทางท่องเที่ยวไปในท้องทะเลได้ เขาจึงจัดเตรียมสินค้าให้เพียงพอแล้วเดินทางออกจากนครแบกแดดไปยังประเทศอิหร่านพร้อมด้วยเพื่อนพ่อค้าอีกหลายคน

วันหนึ่งเกิดพายุโหมกระหน่ำพัดพาเรือเข้าไปเกยหาดทรายจนแตกละเอียด พ่อค้าและคนเรือจมหายไปหลายชีวิต คนที่รอดอยู่ได้ก็คว้าแผ่นไม้กระดานเรือคนละแผ่นเกาะลอยคออยู่กลางทะเลรอให้คลื่นซัดไป สินบัทก็เป็นหนึ่งในกลุ่มคนที่รอดชีวิตมาได้ กระแสน้ำพัดพวกเขาไปติดอยู่ที่เกาะแห่งหนึ่ง สินบัทและเพื่อนๆขึ้นไปบนเพื่อเกาะหาผลไม้และน้ำกินแล้วก็เดินลึกเข้าไปเรื่อยๆ พวกเขาเห็นบ้านเรือนเรียงรายอยู่เป็นหย่อมๆก็พากันเดินตรงเข้าไป ครู่หนึ่งคนดำก็เดินออกมากันเป็นจำนวนมากแล้วพากันล้อมหน้าล้อมหลังพวกของสินบัท พวกคนป่าผิวดำจัดแจงแบ่งปันส่วนเชลยให้เท่าๆกันและพากลับไปที่พักของแต่ละกลุ่ม สินบัทและเพื่อนอีกห้าคนถูกพาไปอยู่ในบ้านเดียวกัน ต่อมามันจะเลือกคนที่อ้วนท้วนที่สุดไปฆ่าและแบ่งเนื้อฉีกแบ่งกันกินวันละคน สินบัทหนีรอดมาได้ เขาวิ่งหนีออกมาจนถึงชายฝั่งทะเลก็พบกับคนผิวขาวกลุ่มหนึ่งกำลังเก็บพริกอยู่ สินบัทจึงเข้าไปหาพวกเขาแล้วเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง คนผิวขาวพาสินบัทกลับไปเข้าเฝ้าพระราชาที่เกาะอีกแห่งหนึ่งที่พวกเขาอาศัยอยู่ เมื่อพระราชาได้สดับเรื่องราวของสินบัทก็มีพระทัยสงสารจึงทรงรับสั่งให้ข้ารับใช้จัดที่พักให้สินบัทและคอยดูแลสินบัทเป็นอย่างดี สินบัทแต่งงานกับบุตรีของขุนนางผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ต่อมาภรรยาเสียชีวิตผู้คนจึงช่วยกันจัดการพิธีศพให้ บรรดาเครือญาติของศพก็แต่งศพด้วยเครื่องแต่งกายดูดีมีราคาอีกทั้งยังประดับประดาเพชรพลอยที่เป็นสมบัติของผู้ตายราวกับเป็นงานประกวดเครื่องเพชร หลังจากนั้นก็ตั้งขบวนเตรียมแห่ศพไปทิ้งในเหว เกาะนี้มีประเพณีประหลาดอยู่ว่าให้ฝังคู่ครองของศพตามลงไปด้วยทั้งเป็น สินบัทจึงถูกจับใส่หีบอีกใบหนึ่งที่มีขนมปังเจ็ดชิ้นและน้ำหนึ่งเหยือกบรรจุอยู่ในนั้น ต่อมาเจ้าหน้าที่ก็โยนหีบของสินบัทลงไปยังก้นเหวตามภรรยาไป ขณะที่อยู่ก้นเหวสินบัทเห็นสัตว์ทะเลตัวหนึ่งวิ่งเข้ามาในถ้ำสินบัทจึงวิ่งตามมันออกไปจึงได้พบทางออกในที่สุด

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

ระแวดระวัง รอบคอบ

สินบัทและเพื่อนอีกห้าคนถูกคนป่าผิวดำจับตัวไปอยู่ในบ้านเดียวกัน คนป่านำผักชนิดหนึ่งออกมากองไว้ตรงหน้าแล้วทำท่าทางว่าให้กินเข้าไป เพื่อนๆของสินบัทไม่ทันคิดจึงหยิบกินด้วยความหิวโหย ส่วนสินบัทนั้นสังหรณ์ใจว่าเป็นผลร้ายจึงไม่แตะต้องลิ้มลอง ครู่หนึ่งคนทั้งห้าก็มึนเมาไร้สติ พูดจาฟังไม่รู้เรื่อง คนป่าเห็นดังนั้นก็ชอบใจ ครู่ต่อมาพวกมันยกข้าวคลุกน้ำมันมะพร้าวออกมาตั้งไว้ตรงหน้าอีก เพื่อนของสินบัทก็ตรงเข้าไปกินอย่างตะกละตะกลาม ส่วนสินบัทแบ่งเอามารับประทานเพียงเล็กน้อยพอบรรเทาความหิว ต่อมาไม่นานนักเพื่อนของสินบัททั้งห้าคนก็อ้วนพีมีเนื้อหนังมาก พวกคนป่าก็นำไปฆ่าวันละคนแล้วฉีกเนื้อแบ่งกันกิน สินบัทผอมลงทุกวันๆจนซูบซีดเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก คนป่าจึงปล่อยตัวสินบัทให้ออกไปเดินเล่นในป่าเพื่อให้เขาหาของกินตามความพอใจ เมื่อสบโอกาสดีสินบัทจึงวิ่งหนีออกไปโดยไม่หยุดพักผ่อนเป็นเวลาเจ็ดวันเจ็ดคืนกระทั่งได้พบกลุ่มคนขาว

รู้คุณผู้อื่น

คนขาวพาสินบัทไปเข้าเฝ้าพระราชา พระองค์มีพระทัยสงสารสินบัทที่ต้องเผชิญกับสิ่งเลวร้ายจึงรับสั่งให้ข้ารับใช้ดูแลปรนนิบัติเป็นอย่างดี สินบัทอยู่ที่เกาะนี้เป็นเวลานานก็สังเกตเห็นว่าคนที่เกาะนี้ขี่ม้ากันตัวเปล่าๆไม่มีอานไม่มีบังเหียน เขาจึงไปพบช่างไม้และขอให้ช่วยเขาทำอานและบังเหียนขึ้นถวายพระราชาและขุนนางที่รับราชการแผ่นดิน เพื่อตอบแทนในความเมตตากรุณาของพระองค์ที่ทรงมีให้

สินบัทเข้าเฝ้าพระราชาอยู่เป็นเนืองนิตย์ วันหนึ่งพระองค์ขอให้สินบัทแต่งงานกับหญิงสาวพื้นเมืองที่เกาะนี้เพื่อเป็นเครื่องผูกมัดให้สินบัทอยู่ประเทศเกาะนี้ต่อไป แม้ว่าสินบัทจะไม่ค่อยเต็มใจทำตามพระประสงค์ของพระองค์เพราะว่าเขามีครอบครัวอยู่แล้วที่นครแบกแดด แต่เขายินยอมตอบตกลงไปเพราะสำนึกในพระกรุณาธิคุณที่พระองค์ทรงมีให้

เห็นแก่ตัว

สินบัทไม่รู้มาก่อนว่าที่เกาะแห่งนี้มีประเพณีให้ฝังคู่รักของผู้เสียชีวิตทั้งเป็น ภายหลังภรรยาของสินบัทก็เสียชีวิต สินบัทพยายามอ้อนวอนขอให้พระราชายกเว้นชีวิตของสินบัทไว้ เพราะเขาไม่เห็นด้วยกับประเพณีนี้อีกทั้งเขาก็ไม่ใช่คนพื้นเมืองของประเทศเกาะนี้มาแต่เดิม พระราชาปฏิเสธคำขอร้องของสินบัทและตรัสให้สินบัททำตามประเพณีเพราะพระองค์เองก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

สินบัทถูกถ่วงลงในหีบใบหนึ่งตามหลังภรรยาไปในถ้ำเหวลึก เหวนั้นเต็มไปด้วยศพที่ส่งกลิ่นเน่าเหม็นตลบอบอวล สินบัทไม่อยากตายอยู่ในที่แห่งนี้จึงเดินสำรวจภายในถ้ำเพื่อหาทางออก เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า เสบียงอาหารที่ติดมากับหีบก็เริ่มหมดลง ต่อมาเมื่อมีศพถูกทิ้งลงมาข้างล่างเขาจึงตัดสินใจสังหารคนเป็นที่ถูกทิ้งตามศพลงมาแล้วยึดอาหารมาเป็นของตัวเอง

โลภมาก

วันหนึ่งมีสัตว์ทะเลเข้ากินศพในถ้ำ พอมันเห็นสินบัทเข้าก็ตกใจวิ่งหนีไป สินบัทเห็นว่ามันไม่ทำร้ายคนจึงวิ่งตามมันออกไปจนพบทางออก เมื่อสินบัทพบหนทางรอดชีวิตจึงคิดหาอุบายทำประโยชน์ให้แก่ตนเองได้อีกอย่างหนึ่ง เขากลับเข้าไปในถ้ำอีกครั้งแล้วปลดเครื่องประดับของศพทั้งเพชรนิลจินดาห่อใส่ผ้าติดตัวออกมาด้วย เขาออกมายืนที่ริมฝั่งทะเลเฝ้ารอเรือที่อาจจะแล่นผ่านมาทางนี้บ้าง ถัดไปอีกสามวันเรือลำหนึ่งก็แล่นมาทางเกาะที่สินบัทอยู่ เขาจึงส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ สินบัทแต่งเรื่องโกหกเล่าให้คนในเรือฟังว่า เรือขนสินค้าของเขาอับปางลงที่นี่ทำให้พ่อค้าและสินค้าจมหายลงไปหมด พอเหลืออยู่แต่เครื่องประดับที่เอากลับคืนมาได้

บทที่ 22 การเดินเรือเที่ยวที่ห้าของสินบัท

แก่นเรื่อง เมื่อมีสติจะเกิดปัญญา

รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี

ตัวละคร

<u>สินบัท</u>

ภูมิหลัง

สินบัทอยู่ที่บ้านได้รับความสุขความเจริญอย่างเต็มที่ ทำให้เพลิดเพลินใจ ในไม่ช้าก็ลืมความทุกข์และภัยอันตรายที่เคยประสบมาจึงคิดจะออกไปเที่ยวในท้องทะเลอีกครั้ง คราวนี้สินบัทสั่งให้ช่างต่อเรือส่วนตัวต่อเรือให้ลำหนึ่ง เพราะไม่ไว้ใจนายเรือของผู้อื่น แล้วชักชวนพ่อค้าชาติต่างๆ ขนสินค้าลงเรือของสินบัท ออกเดินทางค้าขายด้วยกัน

แล่นเรือไปในทะเลใหม่หลายวันจนถึงเกาะรกร้างแห่งหนึ่ง สินบัทจึงสั่งนายเรือให้แวะจอดเพื่อหาน้ำจืดกัน พวกสินบัทพากันขึ้นไปบนเกาะก็พบไข่นกรอคฟองหนึ่ง มีลูกนกอยู่ข้างใน สินบัทขอไม่ให้เพื่อนไปใกล้มันและอย่าแตะต้องมัน เพราะกลัวแม่นกจะมาทำร้าย แต่พวกเขาไม่เชื่อจึงชวนกันใช้ขวานกะเทาะเปลือกออก จับลูกนกรอคไปทอดกิน ต่อมาไม่นานพ่อแม่ของนกรอคก็บินมา นายเรือสั่งให้ทุกคนกลับขึ้นเรือและชักใบแล่นเรือออกจากเกาะทันที ฝ่ายพ่อแม่นกรอคพบลูกตายแล้วก็บินหิ้วก้อนหินมาตัวละก้อนไว้ที่อุ้งเล็บ พวกมันบินมาอยู่เหนือเรือของสินบัทแล้วปล่อยก้อนหินลงมา หินทับเรือแตกกระจายคนเรือและพ่อค้าถูกหินทับตายบ้าง จมน้ำตายบ้าง เหลือเพียงสินบัทคนเดียวที่รอดมาได้ จึงคว้าไม้กระดานแผ่นหนึ่งเกาะเข้าฝั่งไป

เกาะที่สินบัทมาถึงอุดมไปด้วยทรัพย์ทางธรรมชาติสินบัทจึงแปลกใจว่าเหตุใดจึงไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ สินบัทเดินลึกเข้าไปในเกาะก็พบกับคนป่ามันตามขี่คอสินบัทอยู่ตลอดไม่ยอมปล่อยแม้กระทั่งยามหลับ สินบัทคิดหาอุบายจนสังหารมันได้ในที่สุดแล้วก็เดินไปชายเกาะ ก็พบกับกะลาสีหมู่หนึ่งพากันขึ้นไปหาน้ำจืดกิน พวกเขาจึงให้ความช่วยเหลือพาสินบัทขึ้นเรือไปด้วย พวกเขาพาสินบัทไปส่งท่าเรือสินค้า นายเรือก็ฝากฝังสินบัทไว้กับเรือสินค้าลำหนึ่ง สินบัทก็จัดแจงจำหน่ายสินค้าได้กำไรมากมายและเดินทางกลับนครแบกแดด

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

มีน้ำใจ

คลื่นซัดสินบัทมาติดที่เกาะแห่งหนึ่งหลังจากที่รอดชีวิตมาได้จากเหตุการณ์เรือแตก สินบัทเดินสำรวจในเกาะก็พบชายชราทุพพลภาพคนหนึ่ง เขาไม่สามารถสื่อสารกับสินบัทเป็นคำพูดได้จึงทำท่าทางขอให้สินบัทพาขึ้นขี่คอข้ามลำธารไปอีกฝั่งหนึ่ง สินบัทให้ความช่วยเหลือชายชราตามที่ขอเมื่อข้ามไปถึงอีกฝั่งหนึ่ง สินบัทก็ก้มลงทำท่าให้ชายชราลงจากบ่าทันใดนั้นชายชราก็กลายเป็นคนป่า มันเอาตีนครอบบ่าของสินบัทไว้และเอามือทั้งสองรวบรัดคอไว้แน่น สินบัททำใจแบกมันในสภาพนั้นไปหลายเวลา ถ้าไม่ยอมทำตามมันก็จะรวบมือที่คอให้แน่นขึ้นราวกับจะฆ่าให้ตาย

ฉลาด มีไหวพริบ

สินบัทถูกคนป่าบังคับให้พาไปเดินเที่ยวเล่นในป่าทุกวัน วันหนึ่งสินบัทสังเกตเห็นน้ำเต้าจึงเก็บมาแล้วหาองุ่นใส่ลงไปดองเป็นเหล้าองุ่น คนป่าเห็นดังนั้นก็มิได้ขัดขวางแต่อย่างใด ผ่านไป 2-3 วัน เหล้าองุ่นก็ได้ที่สินบัทกระดกขึ้นดื่มเพื่อให้ลืมความทุกข์ที่ได้รับอยู่ ดื่มเข้าไปมากเข้าก็ทำให้มันเมาแต่ก็ยังมิขาดสติ สินบัทร้องรำทำเพลงกระโดดโลดเต้นไปมา คนป่าเห็นว่าสินบัทดื่มน้ำในน้ำเต้าแล้วร่าเริงก็ขอดื่มบ้าง สินบัทสบโอกาสดีคิดอุบายออกทันใด เขาส่งเหล้าองุ่นให้คนป่าดื่ม เมื่อมันเกิดอาการมึนเมามือที่เคยรัดที่คอแน่นก็ค่อยๆ คลายออก สินบัทรีบกระชากตัวมันลงบนพื้นคว้าก้อนหินทุบไปที่ศีรษะคนป่าเสียชีวิตทันที เขารีบเดินออกจากเกาะมายังริมชายฝั่งก็ได้พบกะลาสีตามที่กล่าวมาแล้วในภูมิหลัง

บทที่ 23 การเดินเรือเที่ยวที่หกของสินบัท

แก่นเรื่อง เมื่อมีสติจะเกิดปัญญา

รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี

ตัวละคร

<u>สินบัท</u>

ภูมิหลัง

สินบัทกลับจากการเดินเรือครั้งที่ห้า มาอยู่บ้านกับบุตรและภรรยาด้วยความสำราญ วันหนึ่งมีพ่อค้าพวกหนึ่งแวะมาหาก่อนจะไปค้าขาย ทำให้สินบัทหวนระลึกถึงความอิ่มเอิบใจที่ได้ออกเดินทางท่องเที่ยวไป

ในทะเลและการที่จะได้ไปเห็นภูมิประเทศเมืองอื่นๆ จึงปลงใจออกเดินทางทันทีและจัดเตรียมสินค้าขนขึ้นเรือสินค้าลำใหญ่พร้อมด้วยเพื่อนพ่อค้าและคนโดยสารเรือเช่นเคย

เรือกำลังแล่นกว้างไปในทะเลใหญ่ นายเรือเดินเรือผิดทางเข้าสู้ท้องทะเลร้าย กระแสน้ำทะเลก็พัดดูดเอาเรือเข้าไปกระทบเขาอับปางลง บางคนจมน้ำตาย บางคนโชคยังดีกระเด็นขึ้นไปติดบนเชิงเขา สินบัทก็รอดชีวิตมาได้เช่นกัน ผู้คนที่รอดชีวิตพากันเดินผ่านเชิงเขาเข้าไปในเกาะเพื่อเสาะหาอาหารและที่พัก จนวันหนึ่งเสบียงอาหารที่สะสมมาก็หมดลง ผู้คนก็อดอาหารล้มตายกันไปหมด เหลือเพียงสินบัทอยู่คนเดียว สินบัทต่อแพลงไปตามแม่น้ำเบื้องหน้า แพลอยไปติดใต้หุบเขาที่แคบลงเรื่อยๆ ทำให้แพไม่สามารถลอยไปได้ เขาติดอยู่ในนั้นเป็นเวลา 3 วัน เช้าวันที่ 4 สินบัทตื่นขึ้นมาก็พบว่ากระแสคลื่นซัดแพมาติดอยู่ที่เกาะแหล่งหนึ่ง มีพวกแขกชาวอาบัสซีเนียล้อมอยู่ข้างๆ สินบัทเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้พวกเขาฟัง พวกเขาจึงพาสินบัทไปเข้าเฝ้าพระราชาผู้ทรงพระนามว่า กษัตริย์สรันทีป สินบัทได้รับการดูแลเป็นอย่างดีจนเวลาล่วงมานานปีก็ทูลขออนุญาตกลับบ้านเมือง กษัตริย์สรันทีปมิทรงขัดขวางประการใดแต่พระองค์มีพระประสงค์ให้สินบัทช่วยนำ เครื่องราชบรรณาการไปถวายแด่กาหลิบฮารูนอัลราสจิดเพื่อขอเจริญพระราชไมตรีด้วย สินบัทตกลงทำตามพระประสงค์ของพระองค์ เขาเดินทางกลับกรุงแบกแดดอย่างปลอดภัย รุ่งขึ้นจึงนำความไปทูลกับกาหลิบฮารูนอัลราสจิด

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

เรียกสติกลับคืนได้เสมอ

เมื่อเพื่อนๆ พากันล้มตายกันหมด สินบัทเกิดความกลัวและว้าเหว่ในใจ นึกโทษตัวเองร่ำไปที่หาเรื่องเข้าตัวเองมาแล้วไม่รู้กี่ครั้ง พาลทำให้ไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อไปครั้งมองไปที่แม่น้ำก็ตั้งสติได้ว่า แม่น้ำสายนี้คงมีที่มาที่ไปเป็นแน่จึงตัดสินใจสร้างแพล่องไปตามแม่น้ำ ดีกว่านั่งตัดพ้อตัวเองอยู่เพราะเขารู้สึกผิดไม่สามารถช่วยให้รอดชีวิตไปได้ ท้ายที่สุดแพก็ลอยไปติดเกาะสลันทีปที่มีกษัตริย์สรันทีปเป็นผู้ทรงปกครองอยู่ พระองค์ทรงสงสารสินบัทจึงรับสั่งให้คนรับใช้ดูแลเป็นอย่างดี

รักครอบครัว

สินบัทอยู่ในเกาะสลันทีปเป็นเวลานาน เมื่อเขาพบเจโนพันธุ์ไม้ชนิดเดียวกันกับที่มีอยู่ในนครแบกแดดก็ทำให้หวนนึกถึงหน้าบุตรและภรรยาจนเกิดความโศกเศร้าและหมดความสนุกสนานที่ได้พบเห็นภูมิประเทศของเมืองอื่นๆ เขาคอยหาโอกาสที่จะทูลลากลับพระนครแบกแดด ครั้งได้โอกาสเหมาะจึงนำความขึ้นกราบทูล ประจวบกับวันนั้นมีเรือสินค้าแล่นมาที่เกาะแห่งนี้พอดี สินบัทจึงลงเรือลำนั้นไปพร้อมกับเครื่องราชบรรณาการที่กษัตริย์สลันทีปทรงรับสั่งให้นำไปถวายแด่กาหลิบฮารูนอัลราสจิด เพื่อขอเจริญพระราชไมตรีด้วย

เรื่องที่ 24 **การเดินเรือเที่ยวที่เจ็ดของสินบัท**

แก่นเรื่อง **เมื่อมีสติจะเกิดปัญญา**

รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี

ตัวละคร

<u>สินบัท</u>

ภูมิหลัง

สินบัทมีความสุขกับการที่ได้กลับมาอยู่บ้านพร้อมด้วยบุตรและภรรยา ทรัพย์สมบัติที่มีอยู่ก็มากมายล้วนแต่เป็นของแปลกๆ มองกี่ครั้งก็ไม่ทำให้รู้สึกเบื่อหน่าย ครั้งหนึ่งกลุ่มพ่อค้าพากันมาสังสรรค์ที่บ้าน ก็หวนนึกถึงความจำจากการตรากตรำที่ได้รับมา สินบัทรู้สึกเข็ดหลาบจากเหตุการณ์แต่ละครั้งที่ผ่านมา จึงปลงใจยกเลิกที่จะออกเดินทางค้าขายอีกเพื่อจะขอให้ชีวิตวัยชราอยู่กับทรัพย์สมบัติที่มีและครอบครัวอันแสนที่รักยิ่ง

วันหนึ่งกาหลิบฮารูนอัลราสจิดทรงส่งราชบุรุษผู้หนึ่งให้มาเชิญตัวสินบัทไปเข้าเฝ้า กาหลิบมีพระประสงค์ให้สินบัทเดินทางไปยังเกาะสรันทีปเพื่อนำหนังสือตอบรับไมตรีและเครื่องบรรณาการไปถวายแก่กษัตริย์สรันทีป สินบัททูลตอบรับพระบัญชา สินบัทออกเดินทางจากพระนครแบกแดดมุ่งหน้าสู่เกาะสรันทีป สินบัทไปถึงเกาะนั้นอย่างปลอดภัยแล้วจึงนำความขึ้นทูลกษัตริย์สรันทีป สินบัทพักให้พอหายเหนื่อยที่เกาะนั้นเป็นเวลาสามถึงสี่วัน ก็ขอทูลลากลับ จิตใจของสินบัทมุ่งแต่จะกลับให้ถึงบ้านเพียงอย่าง

เดียว ไม่มีจิตใจสนุกสนานอย่างครั้งก่อนๆ เรือแล่นมาได้ครึ่งทาง มีโจรสลัดพวกหนึ่งกรูกันปีนป่ายขึ้นเรือของพวกสินบัทมาแล้วจับตัวไปขายเป็นทาสในราคาต่ำๆ ใครขัดขืนก็ถูกฆ่าตายหมด สินบัทถูกขายให้กับเศรษฐีผู้หนึ่งซึ่งเป็นคนใจบุญ หน้าที่ของสินบัทที่ต้องทำคือ คอยจับตามองโขลงช้างอยู่บนต้นไม้ใหญ่ เมื่อมันพากันผ่านมาในบริเวณของสินบัทก็ให้ล้มช้างเชือกหนึ่งแล้วกลับไปบอกให้ท่านเศรษฐีมารับช้างกลับไป สินบัททำดังนี้ทุกวันๆ จนกระทั่งวันหนึ่ง ช้างโขลงผ่านมาที่ต้นไม้ที่สินบัทอยู่ มันช่วยกันล้มต้นไม้ทำให้สินบัทตกลงมาแล้วสลบไป มันอุ้มสินบัทไปที่แห่งหนึ่ง มีกระดูก กราม และงาช้างเกลื่อนกลาดเต็มไปหมด สินบัทจึงเข้าใจว่าเป็นสุสานช้าง ช้างคงพาเขามาที่นี่เพื่อบ่งบอกว่าเต็มใจให้สิ่งเหล่านี้ เพื่อจะได้หยุดคร่าชีวิตของพวกมัน สินบัทกลับไปเล่าให้ท่านเศรษฐีฟังและนำท่านเศรษฐีไปที่นั่น ท่านเศรษฐีพอใจมากจึงให้ความเป็นไทแก่สินบัท และฝากให้สินบัทโดยสารไปกับเรือลำหนึ่งเพื่อเดินทางกลับนครแบกแดด

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

เสียสละ

สินบัททูลตอบรับพระบัญชาของกาหลิบแม้ว่าในใจจะเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและเข็ดหลาบกับสิ่งที่ได้ผจิญมา เพราะเห็นว่าไม่มีใครคุ้นเคยเส้นทางนอกจากตนเองและคงไม่มีใครสนองพระประสงค์ของพระองค์ได้อีกแล้ว

รักการผจญภัยมากกว่าสิ่งใด

จากเรื่องราวการเดินเรือทั้งเจ็ดเที่ยวของสินบัททำให้รู้ว่าสินบัทนั้นเป็นผู้หลงใหลในการผจญภัย สินบัทรักการออกเดินทางไปเยี่ยมชมภูมิประเทศในดินแดนต่างๆ แม้ว่าการเดินทางแต่ละครั้งนั้นทำให้เขาตกอยู่ในสถานการณ์ที่แสนลำบากจนเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด ทรัพย์สมบัติและความสะดวกสบายที่เขามีอยู่ที่บ้านไม่สามารถเหนี่ยวรั้งไม่ให้เขาออกเดินทางไปผจญภัยได้เลย

ศรัทธาในพระเจ้า

ทุกครั้งที่สินบัทตกอยู่ในสภาวะคับขัน เขามักจะระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าเสมอและขอมอบชีวิตของตนไว้ให้อยู่ในการดูแลของพระองค์

เรื่องที่ 25 ผลสาลี่

แก่นเรื่อง คนดีผีคุ้ม

ตัวละคร

<u>กาหลิบฮารูนอัลราสจิด</u>

ภูมิหลัง

หลังจากพระองค์ประสงค์จะเสด็จตรวจราชกิจเช่นเคย จึงปลอมพระองค์เป็นสามัญชนเสด็จพร้อมด้วยแกรนด์วิเซียร์กัยฟาร์และเมสเรอ พระองค์จึงตรัสแก่ชาวประมงว่า ไม่ว่าเขาจะทอดแหได้สิ่งใดขึ้นก็จะขอซื้อในราคา 100 สิกวิน ชาวประมงไปยังแม่น้ำไตรกิส เขาทอดแหลงไปแล้วได้หีบใบหนึ่งติดขึ้นมา พาพระองค์พร้อมด้วยผู้ติดตามทั้งสอง กัยฟาร์และเมสเรอช่วยกันเปิดหีบออกก็พบศพหญิงสาวผิวขาวคนหนึ่งถูกหั่นเป็นท่อนๆ บรรจุอยู่ในหีบ

พระองค์รับสั่งให้แกรนด์วิเซียร์หาผู้กระทำผิดให้ได้ภายในสามวัน มิเช่นนั้นจะต้องโทษประหารครั้นในวันประหารชีวิตของแกรนด์วิเซียร์มาถึงมีชายหนุ่มผู้หนึ่งและชายชราอีกผู้หนึ่งต่างอยากมาสารภาพว่าตนเป็นผู้ฆ่าหญิงสาวคนนั้น แกรนด์วิเซียร์จึงนำตัวทั้งสองคนเข้าเฝ้าเพื่อให้กาหลิบทรงไต่สวนให้ถ้วนถี่

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

กอปรด้วยพระเมตตา

พระองค์พร้อมด้วยผู้ติดตามทั้งสองได้พบชายชราชาวประมงผู้หนึ่งเดินบ่นรำพันเกี่ยวกับความน่าเวทนาของตนเอง พระองค์จึงเข้าไปถามแล้วได้ความว่า เขาเป็นชาวประมงยากจน ออกไปหาปลาแต่เช้าแต่ก็ไม่ได้สักตัว แล้วยังมีภรรยาและลูกเล็กๆ อีกหลายคนรอคอยด้วยความหิวโหยอยู่ที่บ้าน กาหลิบมีพระทัยสงสารมากจึงตรัสแก่ชาวประมงว่าให้กลับทอดแหอีกครั้งหนึ่งไม่ว่าจะทอดได้อะไรขึ้นมา พระองค์จะขอแลกด้วยเงินจำนวน 100 สิกวิน ชาวประมงทอดแหลงไปก็มีหีบใบหนึ่งติดขึ้นมา เมื่อเปิดดูก็พบศพ

หญิงสาวอยู่ในนั้น ถูกหั่นเป็นท่อนๆ บรรจุอยู่ในนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ทรงสงสารอย่างยิ่งน้ำตาพระเนตรไหลพรากลงมานองทั้งสองพระปราง

โทสจิต

พระองค์จึงหันไปตรัสกล่าวโทษแกรนด์วิเซียร์ที่ไม่ดูแลตรวจตราบ้านเมืองให้ดีจนทำให้เกิดเหตุฆาตกรรมเช่นนี้ขึ้น พระองค์รับสั่งให้แกรนด์วิเซียร์กัยฟาร์ ออกตามหาผู้กระทำผิดคุรั้งนี้มาลงโทษให้ได้ภายในเวลาสามวัน มิเช่นนั้นแกรนด์วิเซียร์จะต้องโทษประหารพร้อมด้วยโคตรของเขาอีกสี่สิบคน

เรื่องที่ 26 เรื่องของชายเหนุ่ม

แก่นเรื่อง รักมากทำให้เกลียดมาก

ควรใช้สติมากกว่าอารมณ์

ตัวละคร

<u>ชายหนุ่ม</u>

ภูมิหลัง

ชายหนุ่มเป็นสามีของหญิงสาวที่ถูกฆาตกรรม ส่วนชายชราเป็นลุงของเขาและเป็นบิดาของภรรยา ชายหนุ่มแต่งงานกับภรรยาและใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุขจนมีบุตรชายด้วยกันสามคน อยู่ต่อมาภรรยาล้มป่วยเรียกร้องจะกินสาลี่ให้ได้ ชายหนุ่มจึงออกตามหาทั่วเมืองก็หาไม่ได้ ชายผู้หนึ่งจึงแนะนำให้เดินทางไปบ้านเจ้าผู้ครองเมืองที่นครบัสโสระ ชายหนุ่มจึงออกเดินทางมุ่งไปยังที่ที่ชายผู้นั้นบอก เมื่อไปถึงก็ขอซื้อสาลี่สามผล เป็นราคา 3 เหรียญทอง แล้วเดินทางกลับบ้านการเดินทางทั้งไปและกลับใช้เวลาทั้งหมดสิบห้าวัน เมื่อกลับมาถึงก็เอาสาลี่ทั้งสามผลให้ภรรยาแต่นางมีอาการทรุดหนักลงมาก จึงมิได้แสดงท่าทีว่าพอใจที่ได้ผลสาลี่มา

วันหนึ่งชายหนุ่มออกจากบ้านไปทำการค้าขายเห็นทาสชายผิวดำคนหนึ่งถือผลสาลี่อยู่จึงเข้าไปถามหาว่าได้สาลี่มาจากที่ใด ทาสตอบว่า ได้มาจากชู้รักของเขาอยู่ใกล้ๆ นี่เอง ได้ข่าวว่านางป่วยจึงไปเยี่ยม เห็นมีสาลี่วางอยู่สามผล นางให้ตนมาหนึ่งผล แล้วบอกว่าสามีไม่สงสัยถึงความนอกใจออกไปหาซื้อผลสาลี่มาได้จากเมืองบัสโสระเป็นราคา 3 เหรียญทอง ชาวหนุ่มได้ฟังดังนั้นก็รีบกลับบ้านไป เมื่อเข้าไปในห้อง

ภรรยาก็เห็นว่าสาลี่เหลืออยู่เพียงสองผล จึงสอบถาม ภรรยาตอบว่าไม่รู้หายไปไหน สามีจึงเกิดโทสะคว้ามีดปักเข้ากลางหน้าอกภรรยาเสียชีวิตทันที แล้วจึงหั่นศพออกเป็นท่อนๆ บรรจุลงในหีบนำไปถ่วงในแม่น้ำไตรกิสโดยมิได้มีผู้ใดรู้เห็น ครั้งกลับมาบ้านพบลูกชายคนโตนั่งร้องไห้อยู่ถามหาสาเหตุได้ความว่า ลูกชายแอบเอาสาลี่ของแม่ไปแล้วออกไปเล่นข้างนอกกับน้องชายทั้งสอง มีทาสผิวดำร่างสูงแย่งเอาสาลี่ไป ถามว่าเอาลูกสาลี่มาจากไหน ลูกชายจึงเล่าเรื่องให้ฟังโดยละเอียด ด้วยความกลัวว่าจะโดนแม่เฆี่ยนจึงมานั่งร้องไห้อยู่เช่นนี้ ชายหนุ่มทราบเรื่องราวทั้งหมดก็นั่งร้องไห้เสียใจกับสิ่งที่ทำลงไป กระทั่งลุงเดินมาเห็นเข้าจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้ลุงฟัง สุดท้ายจึงมายอมรับสารภาพผิดดังนี้ เมื่อกาหลิบได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดจึงเปลี่ยนพระทัยไม่เอาผิดชายหนุ่ม แต่จะขอลงโทษทาสผู้ชั่วช้าแทน แล้วพระองค์ก็รับสั่งให้แกรนด์วิเซียร์ออกตามหาทาสชายผู้นั้นให้เจอภายในเวลาสามวัน

ลักษณะทางกายภาพ

รูปลักษณะงดงามแต่งกายอย่างดี

ลักษณะนิสัย

หุนหันพลันแล่น

สามีเห็นว่าสาลี่หายไปผลหนึ่งจึงสอบถามกับภรรยา นางตอบว่าหายไปไหนนางก็ไม่รู้เช่นกัน สามีได้ฟังถ้อยคำดังนั้นก็กลั้นความโทสะไว้ไม่อยู่คว้ามีดกระโจนคร่อมนาง และจับฟันเป็นท่อนๆ ตลอดตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วเอาศพบรรจุใส่หีบรีบขึ้นเอาไปโยนทิ้งในแม่น้ำไตรกิส

ทำผิดยอมรับผิด

กระทั่งวันหนึ่งได้ยินข่าวประกาศว่า กาหลิบฮารูนอัลราสจิดจะประหารแกรนด์วิเซียร์ผู้ตั้งอยู่ในสัตย์ธรรมและผู้เป็นที่รักใครของพลเมืองทั่วไป ชายหนุ่มจึงรีบมาสารภาพผิด และพร้อมรับการประหารชีวิต ฝ่ายชายชราผู้เป็นลุงทราบว่าชายหนุ่มคิดจะให้ประหารตัวจึงเข้ามายอมรับสารภาพผิดแทน เพื่อให้ชายหนุ่มมีชีวิตยืนยาวอยู่เลี้ยงบุตรต่อไป

ทาสรีแฮน

ภูมิหลัง

ทาสผิวดำผู้เป็นสาเหตุของเรื่องราวทั้งหมดนั้นมิใช่ใครอื่นแต่เป็นทาสรับใช้ในบ้านของแกรนด์วิเซียร์เอง ผู้มีนามว่ารีแฮน เมื่อถึงกำหนดเวลาสามวันที่แกรนด์วิเซียร์ได้รับมอบหมายให้ตามหาชายทาสผู้กระทำผิด กาหลิบทรงสั่งเจ้าพนักงานมาเชิญตัวแกรนด์วิเซียร์ไปทำการประหาร แกรนด์วิเซียร์จึงสวมกอดร่ำลาภรรยาแล้วหันมาอุ้มบุตรีน้อยขึ้นแนบทรวงอก รู้สึกว่าในกระเป๋าเสื้อของบุตรีมีสิ่งกลมๆอยู่จึงถามลูกว่ามีอะไรอยู่ในกระเป๋า บุตรีตอบว่าผลสาลี่ รีแฮนทาสในบ้านของพวกเราเอามาขายให้เมื่อ 4 วันก่อนเป็นราคา 2 เหรียญทอง แกรนด์วิเซียร์รีบออกคำสั่งให้นำตัวรีแฮนเข้ามาพบ พอรีแฮนมาถึงแกรนด์วิเซียร์จึงสอบถามที่มาของลูกสาลี่ รีแฮนเล่าเรื่องราวตามจริงให้แกรนด์วิเซียร์ฟังทุกประการ แกรนด์วิเซียร์จึงนำตัวรีแฮนเข้าเฝ้ากาหลิบ

พระองค์ทรงรับสั่งให้ประหารชีวิตตามโทษานุโทษ แกรนด์วิเซียร์ได้ฟังดังนั้นก็เข้าขัดขวางเห็นแก่ทาสของตนจึงเล่าเรื่องราวที่มีความประหลาดมากกว่าเรื่องนี้ให้พระองค์ฟังและจะขอพระราชทานโทษให้แก่ผู้กระทำผิด กาหลิบรับสั่งให้เล่าไป แต่ถ้าเรื่องราวที่เล่าไม่ประหลาดจริงดังคำของแกรนด์วิเซียร์นักโทษที่ต้องถูกประหารชีวิตจะเพิ่มขึ้นเป็นสองคน

ลักษณะทางกายภาพ

ผิวดำ รูปร่างสูง

ลักษณะนิสัย

เกเร

รีแฮนเล่าเรื่องผลสาลี่ให้แกรนด์วิเซียร์ฟังว่า เขาออกจากบ้านไปยังตรอกเล็กในเมืองพบเด็กเล่นกันอยู่เป็นกลุ่ม เห็นเด็กคนหนึ่งถือผลสาลี่อยู่ จึงตีเด็กแล้วแย่งผลสาลี่มาเด็กคนนั้นก็ร้องไห้บอกว่าสาลี่เป็นของแม่ แม่กำลังป่วยหนักอยากกินสาลี่ พ่อจึงเดินทางไปเมืองบัสโสระไปซื้อมาได้สามลูก เป็นราคา 3 เหรียญทอง เด็กเห็นแม่หลับอยู่ก็ได้หยิบสาลี่ออกมาเล่น แล้วก็อ้อนวอนขอผลสาลี่คืน แต่คนนั้นไม่ฟังและหันเดินกลับบ้านมานายน้อยเห็นสาลี่แล้วก็อยากได้ จึงขายให้ในราคา 2 เหรียญทอง

สร้างเรื่องให้ผู้อื่นเดือดร้อน

เมื่อชายหนุ่มผู้เป็นสามีของหญิงสาวที่ถูกฆาตกรรม ถามรีแฮนว่าได้ผลสาลี่มาจากไหน รีแฮนก็ปั้นเรื่องไปว่าได้มาจากชู้รักของตนและบอกรายละเอียดที่มาของสาลี่ตามที่เด็กคนนั้นเล่าให้ฟัง ทำให้ชายหนุ่มเกิดบันดาลโทสะสังหารเมียของตนแล้วนำศพไปทิ้ง

เรื่องที่ 27 นูระดินและเชมเษดดิน

แก่นเรื่อง อย่าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่

ตัวละคร

นูระดิน

ภูมิหลัง

นูระดินเป็นบุตรชายของวิเซียร์ผู้เฉลียวฉลาดในทุกๆเรื่อง และผู้เป็นที่รักใคร่โปรดปรานของสุลต่านองค์หนึ่งผู้ปกครองพระนครไคโร นูระดินมีพี่ชายคนหนึ่งคือ เชมเษดดิน อยู่มาวันหนึ่งบิดาของทั้งสองถึงแก่กรรม สุลต่านทรงรับสั่งให้นูระดินและเชมเษดดินไปเข้าเฝ้า และแต่งตั้งทั้งสองขึ้นเป็นวิเซียร์แทนบิดา ผลัดเปลี่ยนเวรกันรับราชการอยู่ใกล้ชิดพระองค์คนละ 1 สัปดาห์

คืนวันหนึ่งก่อนวันที่สุลต่านจะเสด็จประพาส และเป็นเวรของวิเซียร์หนุ่มผู้พี่ สองพี่น้องได้สนทนากันว่า เชมเษดดินนั้นใคร่จะแต่งงานวันเดียวกันกับน้องชายของตน นูระดินก็เห็นชอบด้วย เชมเษดดินก็กล่าวต่อไปว่า ขอพระผู้เป็นเจ้าประทานบุตรีแก่ตน และประทานบุตรชายแก่นูระดิน แล้วจะปลูกฝังให้ทั้งสองเป็นสามีภรรยากัน ตนจะขอเรียกสินสอดทองหมั้นเป็นเงินตรา 3,000 เหรียญทอง สวน 3 ขนัด กับนาอีก 3 แปลง นูระดินได้ยินดังนั้นจึงเกิดความไม่พอใจพี่ชายของตนที่คิดจะเรียกสินสอดจำนวนมากขนาดนั้น เพราะอันที่จริงแล้ว บุรุษย่อมมีเกียรติสูงกว่าสตรี ทั้งคู่จึงเถียงกันยกใหญ่ ต่างคนต่างก็พูดว่าจะไม่ยอมยกบุตรของตนให้กัน และรุ่งเช้าเชมเษดดินก็ออกประพาสตามเสด็จ ส่วนนูระดินเฝ้ากลัดกลุ้มอยู่ด้วยอารมณ์โกรธ จึงเอาเงินบรรจุลงในกระเป๋าหิ้ว แล้วขึ้นลาหนีออกไปเสียเพื่อหลบหน้าพี่ชาย

นูระดินเดินทางไปจนถึงเมืองปัสโสระแล้วได้พบกับวิเซียร์ท่านหนึ่งของเมืองนี้ เมื่อได้พบวิเซียร์ก็เกิดความรักใคร่ เอ็นดู จึงรับเลี้ยงดูดุจบุตรของตน นูระดินเล่าเรื่องราวทั้งหมดของตนให้วิเซียร์ฟัง จากนั้น

วิเชียร์ก็ยกบุตรสาวของตนให้แต่งงานกับนูระดิน วิเชียร์นำตัวนูระดินไปเข้าเฝ้าสุลต่านแห่งนครปัสโสระ และทูลขอให้พระองค์ชุบเลี้ยงให้เป็นวิเชียร์ รับราชการแทนตนสืบไป ต่อมาภรรยานูระดินคลอดบุตรออกมาเป็นบุตรชาย มีรูปร่างสวยงาม พ่อแม่จึงให้ชื่อว่า หะซัน ครั้นหะซันอายุได้ 4 ขวบ นูระดินก็พาไปเข้าเฝ้าสุลต่าน เมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นหะซัน ก็เกิดความเอ็นดูและขอให้นูระดินพาหะซันมาเข้าเฝ้าทุกๆวัน ต่อมาเมื่อหะซันมีอายุครบ 15 ปี นูระดินก็ล้มป่วยจึงเรียกบุตรเข้ามาใกล้ๆและมอบกระดาษที่บันทึกเรื่องราวความเป็นมาของตนเอาไว้ให้ และสั่งให้หะซันรักษาให้ดี เพราะมันเป็นหลักฐานที่กล่าวถึงกำเนิดสกุลยศของหะซัน ถ้าต่อไปภายภาคหน้าหะซันเดือดร้อน ก็ให้เดินทางไปหาลุงที่กรุงไคโรและจะได้รับความช่วยเหลือ กล่าวจบดังนั้นแล้วนูระดินก็สิ้นลมไป

ลักษณะทางกายภาพ

นูระดินอุดมด้วยศุภสมบัติ คือ มีความงามอย่างยอดเยี่ยม ไม่มีชายหนุ่มใดในไคโรจะสวยงามเท่า

ลักษณะนิสัย

ผลีผลาม หุนหันพลันแล่น

นูระดินตัดสินใจหนีออกจากเมือง หลบหน้าเชมเษดดินเพราะยังโกรธเคืองพี่ชาย เรื่องที่ทะเลาะกันดังที่กล่าวมาข้างต้น ทั้งๆที่ปัญหานั้นเป็นเรื่องเล็กน้อย และยังไม่ได้เกิดขึ้นจริง ไม่มีการไตร่ตรองก่อนจึงทำให้ตัดสินใจไปเช่นนั้น

รักลูกมาก

นูระดินเป็นห่วงหะซันที่จะต้องสูญเสียบิดาตั้งแต่อายุยังน้อย ก่อนที่นูระดินจะสิ้นใจ เขาสั่งสอนทุกอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อการใช้ชีวิตให้แก่นูระดิน และเล่าเรื่องราวความเป็นมาของตัวเองให้หะซันฟัง พอสังเขป เขาพร่ำสอนลูกชายจนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย

<u>เชมเษดดิน</u>

ภูมิหลัง

เชมเษดดินเป็นพี่ชายของนูระดิน เขารับราชการเป็นวิเชียร์ของสุลต่านในไคโร เมื่อเขารู้ว่าน้องชายหนีออกจากเมืองไปแล้วก็ใช้ชีวิตอยู่ด้วยความรู้สึกผิด ต่อมาไม่นานเชมเษดดินก็ทำการวิวาห์กับบุตรีพ่อค้า

ชาวไคโรและมีบุตรีด้วยกันหนึ่งคนชื่อว่าซิสเอลโฮสน์ นางมีรูปโฉมหมดจดงดงาม สุลต่านทรงพอพระทัยรักใคร่นางมาก ทำการขอต่อวิเซียร์เชมเษดดินหลายครั้งแล้ว แต่วิเซียร์ตอบปฏิเสธทำให้พระองค์ทรงกริ้วรับสั่งให้ชายหลังค่อมเข้าพิธีสมรสกับนางซิสเอลโฮสน์ เมื่อถึงวันแต่งงานชายที่เข้าร่วมห้องหอกลับไม่ใช่ชายหลังค่อมแต่เป็นชายรูปงามผู้หนึ่ง รุ่งเช้าชายผู้เป็นสามีของนางซิสเอลโฮสน์ก็หายไปเหลือไว้เพียงหมวกของผู้ที่เป็นวิเซียร์หนึ่งใบ และกระดาษหนึ่งม้วน เชมเษดดินเดินเข้ามาหาลูกสาวเห็นท่าทีลูกสาวมีความสุขจึงสงสัยว่าลูกสาวของเขาเสียสติกลับหลงใหลพอใจในชายหลังค่อม

ซิสเอลโฮสน์เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนให้บิดาฟังว่าสามีของนางนั้นไม่ใช่ชายหลังค่อมแต่เป็นหนุ่มรูปร่างงดงามน่าหลงใหลยิ่งนัก เชมเษดดินไม่เชื่อเรื่องที่ลูกสาวเล่าจึงเดินตามหาชายหลังค่อมก็ได้พบเขาอยู่ที่ห้องลับ ชายหลังค่อมเล่าว่ามีปีศาจตนหนึ่งมาสั่งไม่ให้เขาเข้าร่วมห้องหอกับนางซิสเอลโฮสน์และให้อยู่ในห้องลับนั้นจนกว่าจะเช้า เมื่อเขาพูดจบแล้วก็วิ่งหนีไป เชมเษดดินจึงกลับไปที่ห้องของบุตรี

เชมเษดดินพบหมวกใบหนึ่งและกระดาษม้วนหนึ่งวางอยู่ เขาตรงเข้าไปหยิบม้วนกระดาษคลี่ออกอ่าน เมื่อเขาเห็นลายมือบนกระดาษนั้นก็จำได้ทันทีว่าเป็นลายมือของนูระดินน้องชาย ในนั้นบันทึกเรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับนูระดินตั้งแต่วันที่ทะเลาะกับเชมเษดดินจนกระทั่งถึงวันเสียชีวิตของเขา เชมเษดดินจึงรู้ว่าชายหนุ่มที่มาร่วมหลับนอนกับบุตรีของเขานั้นคือ หะซันบุตรชายของนูระดิน

ภายหลังนางซิสเอลโฮสน์ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายออกมาคนหนึ่งมีชื่อว่า อาชิบ อาชิบโดนเพื่อนๆล้อว่าเป็นลูกไม่มีพ่อ ทำให้เชมเษดดินสงสารหลานชายจึงตัดสินใจตามหาหะซัน โดยเริ่มต้นที่เมืองบัสโสระที่นูระดินหนีไปอยู่ แต่เขาได้พบเพียงภรรยาของนูระดินเท่านั้นเขาจึงรับนางมาอยู่ด้วยและออกเดินทางตามหาหะซันพร้อมกัน สุดท้ายแล้วพวกเขาไปพบหะซันอยู่ที่เมืองดามัสกัสและรับตัวกลับมาอยู่ด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตา

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

รักน้องชาย

เมื่อเชมเษดดินรู้ว่านูระดินหนีออกจากเมืองไป เขาก็รู้สึกผิดเฝ้าตำหนิตัวเองอยู่ร่ำไปว่าไม่ควรคิดที่จะเรียกสินสอดค่าตัวบุตรีของเขาเองกับน้องชาย

รักษาคำมั่นสัญญา

สุลต่านทรงพอพระทัยนางซิสเอลโฮสน์มาก แต่เชมเษดดินไม่ยอมยกให้พระองค์เพราะว่าเขาได้สาบานไว้แล้วว่าจะยกบุตรีของเขาให้กับนูระดินน้องชายเท่านั้น

รักหลาน

อาชิบต้องการรู้ว่าพ่อที่แท้จริงของเขาเป็นใครและอยู่ที่ไหน ด้วยความรักและความสงสารที่เชมเษดดินมีให้หลานชาย เขาจึงตัดสินใจพานางซิสเอลโฮสน์และอาชิบออกเดินทางตามหาหะซัน

เจ้าเล่ห์

เชมเษดดินเดินทางไปหยุดพักที่เมืองดามัสกัส วันหนึ่งภรรยาของนูระดินผู้เป็นแม่ของหะซันทำขนมทับทิมกรอบให้อาชิบกิน อาชิบกินเข้าไปคำหนึ่งก็บอกว่าไม่อร่อย ร้านข้าวแกงข้างถนนที่เขาเข้าไปกินมายังทำอร่อยกว่านี้อีก แม่ของหะซันได้ยินดังนั้นก็เกิดโทสะสั่งให้คนรับใช้ไปซื้อทับทิมกรอบร้านนั้นมาเทียบรสกัน นางกินเข้าไปคำแรกก็จำได้ว่าเป็นรสฝีมือของลูกชายจึงนำความไปบอกแก่เชมเษดดิน เชมเษดดินจึงรีบสั่งให้คนใช้ไปรับตัวพ่อครัวร้านนี้มา เชมเษดดินคล้องโซ่ที่ข้อมือทั้งสองข้างของหะซันเอาผ้าผูกตาหะซันไว้ และให้หะซันกินอาหารวันละมื้อเท่านั้น เขาบอกแก่หะซันว่า เขาจะประหารชีวิตหะซันโทษฐานที่ปนพริกไทยลงในทับทิมกรอบ หะซันได้ฟังดังนั้นก็ตกใจกลัวอ้อนวอนขอชีวิตกับเชมเษดดิน เชมเษดดินได้ยินดังนั้นก็หัวเราะชอบใจ

เมื่อพวกเขาเดินทางกลับบ้านที่นครไคโร เชมเษดดินก็จัดฉากที่บ้านให้เหมือนกับวันงานแต่งงานคราวก่อนและให้ซิสเอลโฮสน์สวมชุดเจ้าสาวเหมือนในงานวันนั้น ขณะที่หะซันหลับสนิท เชมเษดดินก็ถอดโซ่ที่ข้อมือและเสื้อผ้าชั้นนอกของหะซันออก เชมเษดดินสั่งให้คนรับใช้อุ้มหะซันไปไว้ในห้องหอที่นางซิสเอลโฮสน์นั่งรออยู่ พอหะซันตื่นขึ้นมาก็แปลกใจกับสิ่งที่เห็นทำให้นึกไปว่าคงฝันไป เพียงแต่ไม่รู้ว่าช่วงไหนเป็นความจริงช่วงไหนเป็นความฝัน นางซิสเอลโฮสต์เห็นท่าทางงงงวยของสามีก็เอ็นดูและเข้าไปกอด ครู่ต่อมาเชมเษดดินจึงเดินเข้ามาในห้องแล้วเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้หะซันฟัง

หะซัน

ภูมิหลัง

หะซันเป็นบุตรชายของนูระดิน เมื่อบิดาเสียชีวิตหะซันก็จมปลักอยู่กับความเศร้าเสียใจจนละเลยหน้าที่ที่จะต้องเข้าเฝ้าสุลต่านทุกวัน พระองค์จึงมีรับสั่งให้ยึดทรัพย์ของหะซันและนำตัวมาลงโทษ หะซันหนีไปได้ก่อนจึงไปนอนอยู่ที่หลุมฝังศพของบิดา ปีศาจนางหนึ่งเห็นหะซันก็หลงใหลในรูปโฉม ครู่หนึ่งปีศาจอีกตนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นตามมา นางปีศาจชวนให้ดูหะซันแล้วบอกว่าไม่เคยเห็นใครที่มีรูปโฉมงดงามเท่านี้มาก่อน เจ้าปีศาจจึงบอกกลับไปว่า ซิสเอสโฮสน์ลูกสาวของวิเซียร์เชมเษดดินมีรูปโฉมที่งดงามกว่า ปีศาจสองตนเถียงกันอยู่เป็นเวลานานก็หาข้อสรุปไม่ได้จึงพาหะซันไปบ้านของนางซิวเอลโฮสน์ที่นครไคโรเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นกับตา

บังเอิญว่าวันนั้นเป็นวันแต่งงานของซิสเอลโฮสน์กับชายหลังค่อม ปีศาจจึงปลุกให้หะซันตื่นแล้วช่วยให้หะซันเข้าไปเป็นเจ้าบ่าวแทน ปีศาจสองตนหลอกล่อให้ชายค่อมเข้าไปในห้องลับแล้วขู่ว่าไม่ให้ออกมานอกห้องจนกว่าจะถึงรุ่งเช้า คืนนั้นหะซันจึงได้แต่งงานกับนางซิสเอลโฮสน์และหลับนอนด้วยกัน

รุ่งเช้าก่อนที่พระอาทิตย์จะขึ้น ปีศาจทั้งสองไปอุ้มหะซันออกมาจากห้องเพื่อจะนำหะซันไปส่งคืนในที่ที่จากมา แต่การกระทำนั้นทำให้พระผู้เป็นเจ้าโกรธจึงปล่อยแสงฆ่าเจ้าปีศาจตายส่วนนางปีศาจนั้นหนีไปได้จึงปล่อยหะซันไว้ที่เมืองดามัสกัส พ่อครัวร้านข้าวแกงได้พบกับหะซันก็เกิดความสงสารจึงรับเลี้ยงเป็นบุตร หลังจากที่พ่อครัวถึงแก่กรรม ร้านข้าวแกงก็ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของหะซัน

เชมเษดดินออกเดินทางตามหาหะซันพร้อมด้วยบุตรี หลานชาย และแม่ของหะซัน เมื่อผ่านมาถึงเมืองดามัสกัสก็หยุดพัก อาชิบขออนุญาตออกไปเดินเล่น หะซันพบอาชิบก็รู้สึกรักใคร่เอ็นดูจึงชวนเข้ามารับประทานอาหารในร้าน เมื่ออาชิบกินอิ่มแล้วก็ลากลับที่พัก หะซันรู้สึกเหมือนใจจะขาดจึงเดินตามอาชิบไป อาชิบคิดว่าหะซันคิดร้ายจึงขว้างห้อนหินไปโดนหน้าผากของหะซันทำให้ล้มลงหมดสติไป วันต่อมาอาชิบเดินผ่านมาทางเดิมหะซันก็ชวนให้เข้ามารับประทานอาหารอีก อาชิบเห็นว่าหะซันไม่โกรธเคืองเรื่องเมื่อวานจึงรับคำเชิญ หะซันทำทับทิมกรอบให้อาชิบกิน หลังจากกินเสร็จอาชิบก็กลับไป เหตุการณ์หลังจากนี้ก็เป็นไปตามที่กล่าวมาแล้วในภูมิหลังของเชมเษดดิน

ลักษณะทางกายภาพ

รูปร่างสะสวยไม่มีใครทัดเทียม มีใบหน้างดงามเป็นนวลใย ผู้หญิงใดได้เห็นก็พากันอิจฉาในความงามของหะซัน บางคนปรารถนาที่จะได้นอนแนบอกหะซันแม้เพียงหนึ่งชั่วโมงก็ขอยอมแลกด้วยชีวิต

ลักษณะนิสัย

ขาดสติ

เมื่อนูระดินเสียชีวิต หะซันก็ได้แต่นั่งเสียใจอาลัยถึงบิดาจนละทิ้งหน้าที่การงานและความผิดชอบเป็นเหตุให้ตนเองได้รับความเดือดร้อนต้องระเห็จออกจากบ้านเรือนไป

ไร้จุดหมาย

ปีศาจทั้งสองตนอุ้มหะซันไปนครไคโรและสั่งให้เข้าพิธีสมรสกับนางซิสเอลโฮสน์หะซันก็ไม่ขัดขืน ยินยอมทำตามโดยไร้ข้อสงสัย ต่อมาปีศาจพาไปทิ้งไว้ที่เมืองดามัสกัส หะซันก็ปล่อยตนเองให้ดำเนินชีวิตอยู่ในเมืองนั้นตามชะตากรรม

หมายเหตุ เมื่อแกรนด์วิเซียร์เล่าเรื่องจบ สุลต่านทรงพอพระทัยเรื่องที่เล่ามากจึงพระราชทานอภัยโทษให้แก่ทาสรีแฮน

เรื่องที่ 28 เรื่องของชายหลังค่อม

แก่นเรื่อง อย่าตีตนไปก่อนไข้

ควรคิดก่อนทำ

ตัวละคร

<u>ช่างตัดเสื้อ</u>

ภูมิหลัง

ช่างตัดเสื้อมีภรรยารูปงาม วันหนึ่งเขาพาภรรยาออกไปเที่ยวเล่น ทั้งสองคนพบชายหลังค่อมร้องรำทำเพลงอย่างสนุกสนานจึงเชิญมารับประทานอาหารที่บ้าน โชคร้ายที่ก้างปลาบังเอิญติดคอ

ชายหลังค่อมทำให้เสียชีวิตทันที ช่างตัดเสื้อและภรรยาจึงช่วยกันนำศพไปส่งที่บ้านนายแพทย์ยิวแล้ววิ่งหนีไป ภายหลังจึงออกมาสารภาพและเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้สุลต่านฟัง

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

ตื่นตูม

เมื่อชายหลังค่อมเสียชีวิตเพราะก้างปลาติดคอ ช่างตัดเสื้อและภรรยาเกรงว่าจะต้องกลายเป็นนักโทษข้อหาฆ่าคนตายจึงคิดหาอุบายนำศพไปทิ้ง

เจ้าเล่ห์

ช่างตัดเสื้อและภรรยานำศพชายหลังค่อมไปหานายแพทย์ยิว ตอนนั้นเป็นเวลาค่ำมืด บ้านของนายแพทย์ยิวไม่ได้จุดเทียนสักเล่ม เมื่อไปถึงทั้งสองคนก็เคาะประตูบ้านของนายแพทย์ สาวใช้มาเปิดประตูให้ ช่างตัดเสื้อจึงบอกว่านำคนป่วยมาส่งและขอจ่ายค่ารักษาไว้ล่วงหน้า ขณะที่คนรับใช้วิ่งไปบอกนายแพทย์ยิว ช่างตัดเสื้อและภรรยาก็ช่วยกันอุ้มศพไปวางไว้ที่บันไดชั้นบนสุดแล้ววิ่งหนีกลับไป

ทำผิดยอมรับผิด

ภายหลังช่างตัดเสื้อได้ไปสารภาพความผิดกับสุลต่าน

<u>นายแพทย์ยิว</u>

ภูมิหลัง

เมื่อทราบความจากคนไข้พร้อมทั้งเงินค่ารักษาพยาบาลล่วงหน้า นายแพทย์ยิวจึงรีบวิ่งออกมาจากห้องโดยไม่รอให้คนรับใช้จุดเทียนเสียก่อน เขาจึงสะดุดร่างชายหลังค่อม ทำให้ศพกระเด็นตกบันไดไปยังชั้นล่างสุด เขาตามไปตรวจดูพบว่าชายหลังค่อมเสียชีวิตแล้ว เขาจึงใช้เชือกหย่อนศพชายหลังค่อมลงในปล่องไฟบนหลังคาบ้านของคนต้นเครื่อง แล้วจัดท่าให้เสมือนว่ายืนอยู่

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

โลภ

เมื่อเก็บเงินค่ารักษาพยาบาลคนไข้ล่วงหน้าได้ก็นึกไปว่าคนไข้คงเป็นคนมั่งมีเงินทอง จึงลุกลี้ลุกลนรีบร้อนออกจากห้องเพื่อไปต้อนรับ ทำให้สะดุดเข้ากับร่างของชายหลังค่อม ภายหลังจึงออกมารับสารภาพ

ตื่นตูม

หลังจากตรวจเช็คชายหลังค่อมแล้ว พบว่าเสียชีวิตก็เกิดความเกรงกลัวอาญาข้อหาฆ่าคนตาย จึงปรึกษากับภรรยา และช่วยกันคิดหาอุบายให้ตนรอดพ้นความผิดโดยนำศพไปทิ้งตรงปล่องไฟของคนต้นเครื่องตามที่เล่ามาแล้วข้างต้น

ทำผิดยอมรับผิด

ภายหลังนายแพทย์ยิวได้ไปสารภาพความผิดกับสุลต่าน

<u>คนต้นเครื่อง</u>

ภูมิหลัง

คนต้นเครื่องกลับมาจากงานเลี้ยงฉลองงานแต่งงาน เดินกลับบ้านพร้อมหิ้วโคมมาด้วย ขณะที่เข้าไปในห้องเครื่องแสงโคมส่องไปเห็นชายคนหนึ่งยืนอยู่ นึกว่าเป็นคนร้ายจึงฉวยไม้ท่อนใหญ่ขึ้นมา วิ่งตรงไปที่ชายหลังค่อมและกระหน่ำตีไปอย่างแรงหลายที จนร่างชายหลังค่อมนั้นล้มลง เมื่อเขาเห็นว่าชายหลังค่อมไม่กระดิก จึงตรวจดูพบว่า ชายหลังค่อมเสียชีวิตแล้วและคิดไปว่าเป็นฝีมือของตน ด้วยความกลัวในกฎหมายเขาจึงนำร่างชายหลังค่อมขึ้นบ่า เดินไปยังถนนแล้ววางศพทิ้งเอาไว้ที่หน้าร้านแห่งหนึ่ง ภายหลังจึงออกมารับสารภาพ

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

ใจร้อน

เมื่อคนต้นเครื่องเห็นชายหลังค่อมยืนอยู่ในห้องเครื่อง เขาก็ฉวยไม้ท่อนใหญ่กระหน่ำตีไปที่ชายหลังค่อมเพราะคิดว่าเป็นขโมยโดยที่ไม่ได้ไตร่ตรองให้ดีเสียก่อน ชายต้นเครื่องเข้าไปตรวจดูชายหลังค่อมก็พบว่าเสียชีวิตแล้ว เขาตกใจคิดว่าตนเองเป็นต้นเหตุที่ทำให้ชายหลังค่อมเสียชีวิตจึงนำศพไปทิ้ง

ทำผิดยอมรับผิด

ภายหลังคนต้นเครื่องได้ไปสารภาพความผิดกับสุลต่าน

<u>พ่อค้าคริสเตียน</u>

ภูมิหลัง

พ่อค้าคริสเตียนเป็นเจ้าของร้านที่คนต้นเครื่องนำศพของชายหลังค่อมมาทิ้งเอาไว้ จวนรุ่งสางเขากลับมาจากงานเลี้ยง มีอาการมึนเมาสุรา พอเดินมาใกล้จะถึงร้านเขาเห็นศพพิงอยู่ก็นึกว่าเป็นผู้ร้าย เขาตรงเข้าไปต่อยศีรษะศพทีหนึ่ง เมื่อศพได้รับความกระทบกระเทือนก็ล้มพ่อค้าคริสเตียนทำให้เขาคิดว่าผู้ร้ายคิดต่อสู้จึงต่อยซ้ำไปหลายครั้งแล้วร้องตะโกนว่า “ขโมย ขโมย!!” ยามได้ยินเสียงร้องก็เข้ามาดูสถานการณ์เมื่อยามเห็นว่าชายหลังค่อมกลายเป็นศพไปแล้วก็รวบตัวพ่อค้าคริสเตียนนำไปหาผู้พิพากษาข้อหาฆ่าคนตาย ผู้พิพากษาตัดสินประหารชีวิตพ่อค้าคริสเตียนที่ทำให้ชายหลังค่อมผู้เป็นตลกหลวงในสุลต่านเสียชีวิต

ขณะที่เจ้าหน้าที่นำตัวพ่อค้าคริสเตียนออกมาจากคุกไปยังตะแลงแกง คนต้นเครื่องสุลต่านก็วิ่งฝ่าฝูงชนเข้ามาพลางร้องตะโกนว่า เขาเป็นคนฆ่าชายหลังค่อม ผู้พิพากษาจึงไต่สวนชายต้นเครื่องแล้วสั่งให้แขวนคอแทนพ่อค้าคริสเตียน แต่ขณะที่เพชฌฆาตชักเชือกขึ้น นายแพทย์ยิวก็วิ่งเข้ามายืนอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษาแล้วรับว่าเขาเป็นผู้ฆ่าชายหลังค่อม ผู้พิพากษาทำการไต่สวนแล้วสั่งให้แขวนคอนายแพทย์ยิวแทน เมื่อช่างตัดเสื้อได้ยินประกาศเรื่องการประหารนักโทษก็วิ่งเข้ามาสารภาพผิดแทนนายแพทย์ยิว

ในวันเดียวกันนั้นทรงมีพระประสงค์ให้ชายหลังค่อมเข้ามาพบ เจ้าพนักงานจึงทูลว่า ชายหลังค่อมเสียชีวิตแล้ว ตอนนี้กำลังตัดสินประหารนักโทษทั้งสี่คนอยู่ เมื่อพระองค์สดับดังนั้นก็รับสั่งให้นำตัวผู้กระทำผิดทั้งสี่คนมาเข้าเฝ้า พระองค์ทราบเรื่องราวทั้งหมดก็รับสั่งให้เจ้าพนักงานบันทึกเรื่องประหลาดนี้

ไว้ แล้วตรัสถามว่ามีใครเคยได้ยินเรื่องราวที่ประหลาดกว่านี้อีกบ้าง พ่อค้าคริสเตียนจึงทูลขอเล่าเรื่องของเขาถวายพระองค์

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

ขาดสติ

ฤทธิ์ของสุราทำให้พ่อค้าคริสเตียนขาดสติ เข้าใจว่าศพของชายหลังค่อมเป็นผู้ร้ายจึงเข้าไปชกต่อย เมื่อศพล้มทับก็คิดว่าผู้ร้ายต่อสู้ พ่อค้าคริสเตียนจึงตะโกนให้คนช่วยทำให้เขาได้รับความเดือนร้อนเสียเอง

เรื่องที่ 29 เรื่องของพ่อค้าคริสเตียน

แก่นเรื่อง

ตัวละคร

<u>พ่อค้าคริสเตียน</u>

ภูมิหลัง

บิดาของพ่อค้าคริสเตียนทำอาชีพเป็นนายหน้าซื้อขาย หลังจากบิดาถึงแก่กรรมพ่อค้าคริสเตียนก็รับอาชีพนั้นสืบมา วันหนึ่งขณะที่เขากำลังนั่งเรื่อยเปื่อยอยู่ มีชายหนุ่มขี่ลามาหยุดตรงหน้าแล้วฝากให้ขายงาห่อหนึ่ง จากนั้นชายหนุ่มก็บอกกับพ่อค้าคริสเตียนว่าเมื่อขายได้แล้วให้เดินทางไปพบเขาที่ตำบลบาบะเอนนาสรพร้อมด้วยเครื่องตวงและพาคนหาบหามไปด้วย เมื่อพ่อค้าคริสเตียนเดินทางไปถึงตำบลดังกล่าวก็พบชายผู้นั้นนั่งคอยอยู่ ชายคนนั้นพาพ่อค้าคริสเตียนไปที่ฉางงาแล้วเปิดฉางงาออก ชายหนุ่มตวงงาได้ห้าสิบห่อแล้วทำสัญญาว่าจ้างให้พ่อค้าคริสเตียนนำไปขายโดยที่จะให้ค่านายหน้าห่อละ 10 เหรียญ ชายหนุ่มบอกแก่พ่อค้าคริสเตียนอีกว่า เมื่อขายได้แล้วจะขอฝากเงินทั้งหมดไว้ก่อน

วันหนึ่งชายหนุ่มคนนั้นก็มาขอรับเงินคืน พ่อค้าคริสเตียนจึงเชิญชายหนุ่มมาร่วมรับประทานอาหาร ชายหนุ่มใช้มือซ้ายหยิบรับประทานอาหารซึ่งผิดวิสัยของชนชาติอาหรับ พ่อค้าคริสเตียนมี

ความสงสัยจึงถามเหตุผล ชายหนุ่มจึงยื่นแขนขวาที่ไม่มีข้อมือออกมาให้พ่อค้าคริสเตียนดูแล้วก็เริ่มเล่าเรื่องราวของเขาให้พ่อค้าคริสเตียนฟัง

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

ซื่อตรง

ชายหนุ่มฝากเงินค่างาไว้กับพ่อค้าคริสเตียนและแวะเวียนมาถามถึงเงินจำนวนนั้นอยู่บ่อยๆแต่ยังไม่คิดจะเอาคืน แม้พ่อค้าคริสเตียนจะนำเงินจำนวนนั้นไปหมุนเป็นค่าใช้จ่ายก่อน แต่เมื่อเขาได้กำไรคืนแล้วเขาก็รวบรวมเงินให้ได้เท่ากับจำนวนนั้นกลับมาเก็บไว้เหมือนเดิมและพร้อมที่จะคืนชายหนุ่มได้ทุกเมื่อที่เขามาหา จนถึงกำหนดวันที่ชายหนุ่มมาขอรับเงินคืนไปจริงๆ

<u>ชายหนุ่ม</u>

ภูมิหลัง

ชายหนุ่มมาจากนครแบกแดด เมื่อเติบโตขึ้นได้ยินพ่อค้าสนทนากันถึงความสวยงามของประเทศอียิปต์บ่อยๆก็อยากมาเห็นกับตา หลังจากที่บิดาเสียชีวิตเขาจึงรวบรวมเงินตราจัดซื้อสินค้าพื้นเมืองต่างๆแล้วออกเดินทางจากนครแบกแดดมายังกรุงไคโร เขาเช่าที่พักของเมสเรอร์อยู่ ภายหลังเขาหันเหเปลี่ยนมาค้าขายผ้าเพียงอย่างเดียว วันหนึ่งพ่อค้าเบดระดินชวนเขาให้เข้าไปในร้าน พวกเขานั่งสนทนากันอยู่ครู่หนึ่งก็มีผู้หญิงคนหนึ่งรูปร่างงดงามน่ารักใคร่เดินเข้ามาถามหาผ้าไหม พ่อค้าเบดระเอดินจึงหยิบผ้าไหมออกมาให้ผู้หญิงคนนั้นดูหนึ่งผืน ผู้หญิงสวยคนนั้นขอเอาผ้ากลับไปดูก่อนถ้าชอบใจแล้วจะส่งเงินมาให้ เบดระเอดินตอบว่าไม่ได้ ผู้หญิงคนนั้นจึงโกรธ โยนผ้าใส่เบดระเอดินแล้วเดินออกจากร้านไป ชายหนุ่มอ้อนวอนให้นางกลับมาก่อน เขาจะขอจัดการเรื่องผ้าให้เอง ชายหนุ่มจ่ายเงินค่านายหน้าให้พ่อค้าเบดระเอดินตามจำนวนที่จะได้รับจากราคาผ้าผืนนั้น ถ้าผู้หญิงคนนั้นตกลงจะซื้อก็ให้ส่งเงินมาคืนชายหนุ่มได้ที่ตลาดแห่งนี้ แต่ชายหนุ่มขอเปลี่ยนจากคำขอบคุณของผู้หญิงคนนั้นเป็นการขอให้เขาได้ยลโฉมหน้าของนางสักครั้ง นางก็เลิกผ้าคลุมหน้าออก ชายหนุ่มได้เห็นนางเต็มตาก็เกิดความรักใคร่ ต่อมานางก็รักตอบ

หญิงสาวคนนั้นนัดชายหนุ่มให้ไปหาที่บ้าน ชายหนุ่มก็ไปตามนัดพร้อมกับหยิบห่อผ้าเช็ดหน้าที่บรรจุเงิน 50 เหรียญทองไปด้วย เมื่อพวกเขาทั้งสองคนได้พบกันก็พากันนั่งสนทนาจนถึงเวลาเที่ยงคืน หญิงสาวก็พาชายหนุ่มเข้าไปหลับนอน รุ่งเช้าชายหนุ่มลุกขึ้นมอบห่อผ้าเช็ดหน้าให้นางแล้วลากลับ การณ์เป็นอยู่เช่นนี้มานาน ชายหนุ่มรู้สึกว่าเงินทองร่อยหรอไปหมดก็ถังวลนึกถึงความยากจน เขาเดินไปตามถนนหลวงเห็นพวกราษฎรยืนแน่นกันอยู่ที่ประตูเมืองจนไม่สามารถผ่านไปได้ ในกลุ่มคนนั้นมีทหารม้าคนหนึ่งปะปนอยู่ด้วย ชายหนุ่มยืนอยู่ใกล้ๆกับทหารม้าบังเอิญมือของเขาแนบเข้ากับกระเป๋าเสื้อของทหารม้า เขาสัมผัสพบซองเงินจึงหยิบติดมือออกมาด้วย ทหารม้าผู้นั้นล้วงมือลงไปในกระเป๋าไม่พบซองเงินที่เคยมีอยู่ก็มองมาทางชายหนุ่มและนำตัวเขาไปส่งให้ตุลาการ เจ้าหน้าที่ค้นตัวชายหนุ่มก็พบซองเงินที่หายไป ท่านตุลาการสั่งให้ตัดข้อมือข้างที่เขาหยิบเงินออกเสีย หลังจากนั้นชายหนุ่มก็เดินกลับมาที่บ้านของภรรยา เขาไม่กล้าเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ภรรยาฟัง เขาจึงบอกกับนางเพียงว่าเขาป่วยจะขอนอนพักผ่อนสักหน่อย ขณะที่ชายหนุ่มหลับสนิท ภรรยาก็เปิดเสื้อของเขาออกดูก็พบว่าสามีถูกตัดมือจึงเดาเรื่องราวออกทั้งหมด รุ่งเช้าภรรยาพาชายหนุ่มไปที่ตู้ที่นางเก็บห่อผ้าเช็ดหน้าที่บรรจุเงินห่อละ 50 เหรียญไว้ ภรรยาจึงมอบเงินทั้งหมดคืนให้ชายหนุ่ม เพราะนางซาบซึ้งใจที่สามีทำทุกอย่างให้นางด้วยความรัก ถัดมาเดือนหนึ่งภรรยาของชายหนุ่มก็ล้มป่วย นางอยู่ได้ห้าสิบวันก็เสียชีวิต ชายหนุ่มจึงวุ่นวายอยู่กับการจัดการมรดกของภรรยา รวมทั้งฉางงาที่ฝากงาให้พ่อค้าคริสเตียนขาย ทำให้เขายังไม่มีเวลาไปรับเงินค่างา เมื่อเขาพร้อมไปรับเงินแล้ว พ่อค้าชาวคริสเตียนก็ชวนชายหนุ่มไปรับประทานอาหารด้วย ชายหนุ่มซาบซึ้งในน้ำใจจึงยกเงินค่างาทั้งหมดให้พ่อค้าคริสเตียน

ลักษณะทางกายภาพ

มีรูปร่างงดงาม สวมเครื่องแต่งกายมีค่า ไม่มีข้อมือข้างขวา

ลักษณะนิสัย

นึกถึงผู้อื่นมากกว่าตนเอง

เมื่อชายหนุ่มสมหวังในความรักกับผู้หญิงคนที่เข้ามาในร้านขายผ้าของเบดระเอดิน ชายหนุ่มไปหานางทุกวันพร้อมด้วยเงินจำนวน 50 เหรียญทอง ทุกๆเช้าเขาจะมอบเงินทั้งหมดให้แก่นางไว้ โดยไม่ได้คำนึงว่าทรัพย์สินที่มีอยู่จะหมดไป ความยากจนจึงบีบบังคับให้เขาขโมยเงินของทหารม้าทำให้ถูกตัดข้อมือขวา

ใจดี

พ่อค้าคริสเตียนเก็บเงินของเขาไว้อย่างดี เมื่อถึงวันที่เขาไปเอาเงินคืน พ่อค้าคริสเตียนก็เชิญเขาร่วมรับประทานอาหาร เขาซาบซึ้งใจในการกระทำของพ่อค้าคริสเตียนจึงยกเงินที่ฝากไว้แก่พ่อค้าคริสเตียน

หมายเหตุ หลังจากที่พ่อค้าคริสเตียนเล่าเรื่องของเขาจบ สุลต่านครัสว่า เรื่องที่เขาเล่าไม่สนุกไปมากกว่าเรื่องของชายหลังค่อมของพระองค์จึงรับสั่งให้นำคนทั้งสี่ไปประหารชีวิต คนต้นเครื่องจึงทูลขอเล่าเรื่องของเขาบ้าง เรื่องราวของเขามีอยู่ว่าเขาไปงานเลี้ยงงานแต่งงานมาเมื่อคืนนี้ ในโต๊ะเขามีชายคนหนึ่งยอมแตะต้องอาหารจานที่ทำด้วยกระเทียม ทั้งที่จานนั้นได้รับความสนใจจากแขกทุกคนมากเป็นพิเศษ ทุกคนในโต๊ะจึงคะยั้นคะยอให้ชายหนุ่มคนนั้นลองทานดู เมื่อเขายื่นมือออกมาทุกคนก็สังเกตเห็นว่าเขาไม่มีนิ้วหัวแม่มือ มือของเขาสั่นราวกับว่ากลัวอาหารจานนี้มาก ทุกคนเกิดความสงสัยจึงขอให้เขาเล่าเรื่องราวของเขาให้ฟัง

เรื่องที่ 30 เรื่องของคนต้นเครื่องสุลต่าน

แก่นเรื่อง อย่าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่

ตัวละคร

<u>ชายหนุ่ม</u>

ภูมิหลัง

ชายหนุ่มเกิดที่นครแบกแดด บิดาเป็นพ่อค้าฐานะยากจน หลังจากที่บิดาเสียชีวิตเขาก็ประกอบอาชีพค้าขายสืบมา วันหนึ่งขณะที่เขากำลังเปิดร้าน มีสตรีผู้หนึ่งขี่ลาผ่านมา มีขันทีตามมาด้วยคนหนึ่งและทาสอีกคนหนึ่งเดินนำหน้า ตอนนั้นในตลาดยังไม่มีร้านค้าใดเปิดนอกจากร้านของชายหนุ่ม สตรีผู้นั้นขอเข้ามานั่งในร้านของเขาเพื่อรอร้านอื่นเปิด นางเปลื้องผ้าคลุมออกรับอากาศ ชายหนุ่มจ้องมองใบหน้าของสตรีผู้นั้นด้วยความหลงใหล

ร้านของชายหนุ่มไม่มีสินค้าที่สตรีนางนั้นต้องการ เมื่อร้านอื่นเริ่มเปิดเขาจึงอาสาไปซื้อสินค้าให้นางเพื่อให้นางได้พักตามสบาย ชายหนุ่มกลับมาและยื่นของที่นางสั่งซื้อให้ นางจึงสั่งให้คนใช้ขนขึ้นลาแล้วเดินทางกลับไป ชายหนุ่มมองตามไปนางจนกระทั่งลับตา เมื่อเขาได้สติก็นึกขึ้นมาได้ว่าสตรีผู้นั้นไม่ได้

จ่ายค่าสินค้าให้เขา ทำให้เขาเป็นหนี้พ่อค้าในตลาดอยู่ 1,000 เหรียญ เมื่อพ่อค้าเหล่านั้นพากันมาทวงเงินที่ติดไว้ เขาจึงขอผลัดไปเรื่อยๆ จนกระทั่งวันที่สตรีผู้นั้นกลับมาที่ตลาดอีกครั้ง นางเอาเงินค่าสินค้าคราวที่แล้วคืนให้ชายหนุ่มแล้วขอนั่งพักที่ร้านอีกเช่นเคย มีร้านอื่นเปิดชายหนุ่มจึงอาสาไปซื้อของให้อีก เมื่อได้ครบแล้วก็ส่งสินค้าให้นาง สตรีผู้นั้นลืมจ่ายเงินให้เขาอย่างเคยแล้วกลับไป ชายหนุ่มจึงเป็นหนี้พ่อค้าในตลาดอีกครั้งหนึ่ง ชายหนุ่มขอผัดเวลาชำระหนี้ไปเรื่อยๆทำให้พ่อค้าหมดความไว้เนื้อเชื่อใจจึงพากันยึดสมบัติของชายหนุ่มนำไปขายทอดตลาด

ในวันเดียวกันนั้นสตรีผู้นั้นกลับมาอีกครั้งแล้วจัดการเรื่องหนี้สินให้ชายหนุ่ม ชายหนุ่มได้โอกาสจึงสารภาพว่าหลงรักนางมากจนไม่เป็นอันกินอันนอน นางจึงให้ความรักตอบ ต่อมาทั้งสองก็ได้แต่งงานกัน ในวันแต่งงานชายหนุ่มกินอาหารที่ปรุงด้วยกระเทียมอย่างเอร็ดอร่อยแล้วไม่ได้ล้างมือ ใช้เพียงผ้าเช็ดมือเท่านั้น เมื่อถึงเวลาเข้าห้องหอเขาก็ตรงเข้าไปสวมกอดภรรยา แต่นางผลักเข้าออกโดยแรงแล้วสั่งให้ทาสนำตัวเขาออกไปโทษฐานที่เป็นคนสกปรกกินกระเทียมมาแล้วล้างมือไม่สะอาด ภรรยาหยิบแส้ฝาดลงไปที่ชายหนุ่มจนเป็นรอยไปทั้งตัวแล้วนางตัดนิ้วหัวแม่มือทั้งสี่ของเขาออก เพื่อเป็นเครื่องเตือนความจำแก่ชายหนุ่มจะได้ไม่ทำให้เลินเล่ออีกเมื่อรับประทานอาหารที่ปรุงด้วยกระเทียมแล้วจะได้ล้างมือให้สะอาด ชายหนุ่มกล่าวขอโทษภรรยาแล้วสาบานว่าจะไม่แตะต้องอาหารที่ปรุงด้วยกระเทียมอีก แต่หากมีความจำเป็นจะขอล้างมือหนึ่งร้อยยี่สิบครั้งด้วยน้ำด่าง น้ำเถ้าถ่าน และน้ำสบู่อย่างละสี่สิบครั้ง ภรรยาได้ยินดังนั้นจึงยกโทษให้และอนุญาตให้เขาอยู่กินกับนางฉันสามีภรรยาต่อไป

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่มีนิ้วหัวแม่มือทั้งที่มือและที่เท้า

ลักษณะนิสัย

ไม่รักษาความสะอาด

ชายหนุ่มกินอาหารที่ปรุงด้วยกระเทียมแล้วไม่ยอมล้างมือ เมื่อเข้าไปใกล้ภรรยาทำให้นางได้กลิ่นก็เกิดความรังเกียจชายหนุ่มจึงโบยตีเขาด้วยแส้และตัดนิ้วหัวแม่มือทั้งที่มือและที่เท้าออก

หลาบจำ

เมื่อเขาถูกทำโทษอย่างรุนแรงทำให้ได้รับความทรมานอย่างแสนสาหัส ชายหนุ่มจึงให้คำสาบานแก่ภรรยาว่าจะไม่แตะต้องอาหารที่ปรุงด้วยกระเทียมอีก ถ้าหากมีความจำเป็นจะขอล้างมือให้ครบหนึ่งร้อยยี่สิบครั้ง ภรรยาพอใจในคำพูดของเขาจึงยกโทษให้และกลับมาใช้ชีวิตร่วมกันกับเขาอีกครั้ง

รักษาคำสาบาน

เมื่อแขกในงานบังคับให้เขากินปลาทอดกระเทียมเขาก็ยอมกิน หลังจากที่กินเสร็จเขาก็ล้างมือตามจำนวนที่เคยสาบานไว้

หมายเหตุ เมื่อคนต้นเครื่องเล่าจบ สุลต่านก็ตรัสอย่างที่ตรัสกับพ่อค้าคริสเตียนว่าเรื่องนี้ไม่สนุกเท่าเรื่องของชายหลังค่อม แพทย์ยิวจึงทูลขอเล่าเรื่องของเขาบ้าง เรื่องของเขามีที่มาอยู่ว่าเขาเคยรักษาอาการไข้ให้ชายหนุ่มฐานะร่ำรวยคนหนึ่ง หลังจากอาการของชายหนุ่มดีขึ้นเหล่าคนรับใช้ก็พาชายหนุ่มไปอาบน้ำชำระมลทิน เมื่อชายหนุ่มเปลื้องผ้าออกทำให้นายแพทย์เห็นรอยแผลที่เกิดจากการถูกเฆี่ยนตีอยู่เต็มไปหมดทั้งตัว นอกจากนี้แล้วแขนข้างขวาของชายหนุ่มยังด้วนอีกด้วน นายแพทย์ยิวจึงหมดความสงสัยที่เขามักจะยื่นแขนซ้ายออกมาให้ตรวจเสมอๆ นายแพทย์ยิวอยากทราบสาเหตุที่ทำให้ชายหนุ่มมีสภาพเช่นนี้จึงเข้าไปถามชายหนุ่มจึงเล่าเรื่องราวของตนเองให้ฟัง

เรื่องที่ 31 เรื่องของนายแพทย์ยิว

แก่นเรื่อง ความอิจฉาริษยาทำให้เกิดเรื่องร้าย

ตัวละคร

<u>ชายหนุ่ม</u>

ภูมิหลัง

ชายหนุ่มเป็นชาวเมืองเอลโมซิล ทำอาชีพค้าขายร่วมกับอา วันหนึ่งมีหญิงสาวคนหนึ่งเดินเข้ามาหาแต่งกายด้วยเสื้อผ้ามีราคา ชายหนุ่มจึงเชิญเข้ามาร่วมรับประทานอาหารด้วย นางเปลื้องผ้าคลุมออกเผยให้เห็นรูปโฉมเต็มตา ชายหนุ่มก็ตกหลุมรักนางทันที ทั้งชายหนุ่มและหญิงสาวนั่งสนทนากันพลางดื่มสุราจนมึนเมาทำให้หลับไป รุ่งเช้าหญิงสาวขอให้ชายหนุ่มเตรียมอาหารไว้เช่นเมื่อวานนี้อีกในตอนเย็นแล้วนางก็ลา

กลับไป ตกเย็นนางก็กลับมาหาเช่นเคยนางบอกแก่ชายหนุ่มว่าพรุ่งนี้จะขอพาหญิงสาวอีกคนหนึ่งมาด้วยได้ไหม ชายหนุ่มก็ไม่ขัดขวางประการใด ครั้นรุ่งเช้านางก็ลากลับไปอีกและบอกให้ชายหนุ่มเตรียมอาหารไว้อย่างเคย ตกเย็นหญิงสาวคนแรกก็กลับมาพร้อมด้วยหญิงสาวอีกคนหนึ่ง ชายหนุ่มเห็นว่าหญิงสาวคนที่สองงดงามกว่าคนแรกนักจึงให้ความสนใจอยู่ที่นางคนที่สอง คืนนั้นชายหนุ่มก็นอนหลับโดยที่มีนางคนที่สองนอนแนบข้าง หญิงสาวคนแรกเกิดความอิจฉาริษยาจึงตัดหัวของหญิงสาวคนที่สองแล้วหนีไป จนเวลารุ่งเช้า ชายหนุ่มตื่นขึ้นเห็นว่านางที่นอนแนบข้างเสียชีวิตแล้วจึงรีบนำนางไปฝังเพราะกลัวความผิด

ชายหนุ่มใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายไปหลายวันทำให้ทรัพย์สินที่มีอยู่หมดไป วันหนึ่งขณะที่เขากำลังจัดที่นอนบังเอิญพบสร้อยเส้นหนึ่งตกอยู่ใต้หมอน เขาคาดว่าคงเป็นของหญิงสาวคนที่สองในตอนแรกนั้นก็คิดจะเก็บไว้ แต่เพราะความยากจนเขาจึงตัดสินใจนำสร้อยไปขายที่ตลาด พ่อค้านำสร้อยไปให้เจ้าของตลาดดู เมื่อเจ้าของตลาดเห็นสร้อยก็เกิดความโลภจึงโกหกว่าสร้อยนั้นเป็นของตนเองแล้วโดนขโมยไปเมื่อนานมาแล้ว เจ้าของตลาดจึงแจ้งตำรวจจับชายหนุ่ม ชายหนุ่มเกรงว่าถ้าเล่าความจริงออกไปให้ตำรวจฟังเขาอาจจะตกเป็นฆาตกรโทษอาจจะร้ายแรงกว่านี้จึงเล่าเรื่องโกหกไปว่าสร้อยนี้เป็นมรดกของภรรยาที่ได้รับมาจากมารดา ผู้พิพากษาจับได้ว่าชายหนุ่มโกหกจึงสั่งโบยตีจนสลบไปแล้วให้ตัดมือของเขาทิ้ง หลังจากนั้นเขาก็เดินกลับที่พักไป เจ้าของที่พักรู้เรื่องทั้งหมดก็ไล่ชายหนุ่มออกไปอยู่ที่อื่นเพราะมีความประพฤติไม่ดี ชายหนุ่มจึงเข้าไปเก็บของในห้อง

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังเก็บของอยู่ ทันใดนั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายนครบาลก็เข้ารวบตัวชายหนุ่มแล้วพาไปเข้าเฝ้าสุลต่าน พร้อมด้วยชายเจ้าของตลาด สุลต่านรับสั่งให้เจ้าของตลาดจ่ายค่าทำขวัญให้แก่ชายหนุ่มเพราะปั้นเรื่องขึ้นมาทำให้ชายหนุ่มได้รับโทษทั้งๆที่ไม่ได้กระทำผิด จากนั้นพระองค์ก็รับสั่งให้ชายหนุ่มเล่าเรื่องราวตามความจริงให้พระองค์ฟัง เมื่อชายหนุ่มเล่าจบสุลต่านจึงตรัสว่า ดีแล้วที่พูดความจริง ทั้งนี้เพราะพระองค์ทราบเรื่องราวทั้งหมดอยู่ก่อนแล้ว หญิงสาวทั้งสองคนที่ไปสังสรรค์กับชายหนุ่มนั้นเป็นธิดาของพระองค์ ธิดาองค์โตมีนิสัยรักความสนุกสนานจึงชักชวนน้องสาวไปด้วย แต่นางเกิดอิจฉาริษยาน้องสาวจึงฆ่าเสียแล้วกลับมาเล่าเรื่องให้มารดาฟัง มารดาจึงแอบนำความทั้งหมดมาทูลให้พระองค์สดับอีกทีหนึ่ง สร้อยเส้นนั้นเป็นของธิดาองค์เล็กของสุลต่านไม่ใช่เป็นของเจ้าของตลาดตามที่เขากล่าวเท็จจนทำให้ชายหนุ่มต้องรับโทษ พระองค์ทรงมีพระทัยสงสารชายหนุ่มจึงยกโทษให้และรับอุปถัมภ์เป็นบุตรสืบมา

ลักษณะทางกายภาพ

มีรอยแผลถูกเฆี่ยนตีไปทั้งตัว แขนข้างขวาด้วน

ลักษณะนิสัย

เจ้าชู้หลายใจ

ครั้งแรกชายหนุ่มเห็นนางคนที่หนึ่งก็ตกหลุมรักทันที ภายหลังได้พบนางคนที่สองก็หลงใหลในรูปโฉมที่งดงามกว่าทำให้หลงลืมดูแลเอาใจใส่นางคนที่หนึ่ง

ฟุ่มเฟือย

เมื่อมีทรัพย์สินมากมายชายหนุ่มก็หลงระเริงใช้จ่ายอย่าฟุ่มเฟือยจัดงานสังสรรค์ทุกวัน ชายหนุ่มไม่ทันได้ระมัดระวังจนกระทั่งสิ้นเนื้อประดาตัวและต้องนำสร้อยของคนอื่นไปขาย

เรื่องที่ 32 เรื่องของช่างตัดเสื้อ

แก่นเรื่อง อย่าอยากรู้อยากเห็นในเรื่องของคนอื่น

ตัวละคร

ชายหนุ่ม

ภูมิหลัง

ชายหนุ่มเป็นบุตรของพ่อค้าที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งในแบกแดด หลังจากบิดาถึงแก่กรรมก็ได้รับมรดกมากมาย ชายหนุ่มเป็นคนเกลียดชังหญิงสาวมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว จนกระทั่งวันหนึ่งชายหนุ่มไปนั่งพักอยู่บนปลาย อัฒจันทร์แห่งหนึ่ง เขาเหลือบไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนเยี่ยมหน้าออกมาจากหน้าต่าง นางมีรูปโฉมงดงามประดุจดังพระจันทร์วันเพ็ญ ชายหนุ่มจึงตกหลุมรักนางเข้า และได้ลืมเลือนความเกลียดชังที่มีต่อหญิงสาวไปเสียหมดสิ้น แม่เฒ่าคนหนึ่งจึงมาเป็นแม่สื่อให้กับทั้งสองได้มาพบปะพูดคุยกัน แต่จะสามารถพบเจอกันได้เฉพาะช่วงเช้าที่บิดาของฝ่ายหญิงออกไปทำงานเท่านั้น เนื่องจากบิดาเป็นผู้ที่ดุร้ายและหวงลูกสาวมาก

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่ชายหนุ่มกำลังจะไปพบนางอันเป็นที่รัก แม่เฒ่าก็แนะนำให้ชายหนุ่มตัดผม แต่งหนวดเคราเสียให้สะอาดเรียบร้อยก่อนไปพบนาง ชายหนุ่มเห็นว่ายังพอมีเวลาจึงสั่งให้คนรับใช้ไปจ้างช่างโกนผมมา ซึ่งเป็นชายคนเดียวกับชายคนที่นั่งอยู่ในงานนี้ ช่างโกนผมพร่ำพูดจาเรื่อยเปื่อย และพิรี้พิไรอยู่

นานกว่าจะโกนผม และหนวดเคราเสร็จ ชายหนุ่มจึงเกิดโทสะและไม่ชอบช่างโกนผมคนนี้มาก เพราะตัวเขาอยู่ในความเร่งรีบที่จะไปพบกับนางผู้เป็นที่รัก เมื่อเสร็จสิ้นเรียบร้อยดี ช่างโกนผมก็ขอตามชายหนุ่มไปด้วย แต่ชายหนุ่มตอบปฏิเสธ ช่างโกนผมจึงแอบตามไปเอง คราวเคราะห์ร้ายมาเยือน เมื่อชายหนุ่มเข้าไปในบ้านของหญิงสาว ยังไม่ทันที่ทั้งสองได้พบปะพูดคุยกัน บิดาของหญิงสาวก็กลับมาถึงบ้าน ชายหนุ่มจึงรีบไปซ่อนตัวในตู้เสื้อผ้า บิดาของหญิงสาวลงโทษทาสหญิงคนหนึ่งและทาสชายคนหนึ่ง ช่างโกนผมได้ยินจึงทึกทักเอาว่าบิดาของหญิงสาวกำลังทำร้ายชายหนุ่มคนนั้น เขาจึงไปป่าวประกาศให้ชาวบ้านมาดูท่านตุลาการที่ทำการโหดร้ายเยี่ยงนี้ แล้วเขาก็ตรงเข้าไปหาตุลาการเล่าความว่า ชายที่ลักลอบเข้ามาหาบุตรีของท่านตุลาการนั้นเป็นเจ้านายของเขา ทั้งสองต่างมีความรักให้กัน ท่านไม่ควรทำโทษเยี่ยงนั้นเลย ท่านตุลาการได้ฟังดังนั้นก็บอกให้ช่างโกนผมหาตัวเจ้านายเขามา ช่างโกนผมเดินตรงไปที่ตู้ และอุ้มตู้ที่ชายหนุ่มซ่อนอยู่ ชายหนุ่มเห็นท่าไม่ดีจึงกระโดดลงหน้าต่างไปทำให้ขาพิการมาถึงทุกวันนี้ จากนั้นเขาสาบานว่าจะไม่ขออยู่ร่วมเมืองเดียวกันกับช่างโกนผมคนนี้อีกเลย

ลักษณะทางกายภาพ

รูปร่างงดงาม แต่งกายด้วยเสื้อผ้าอันวิจิตรงดงาม ขาพิการข้างหนึ่ง

ลักษณะนิสัย

หมกมุ่นในความรัก

เมื่อชายหนุ่มได้พบหญิงสาวนางหนึ่งที่โผล่หน้าออกมาทางหน้าต่างบ้านของนาง ชายหนุ่มก็ตกหลุมรักนาง คร่ำคิดถึงแต่นางเพียงผู้เดียว จึงทำให้ล้มป่วยลง ร่างกายผอมซูบซีด ทรุดโทรม

ใจร้อน

คนรับใช้จ้างช่างโกนหนวดมาให้ ช่างโกนผมทำอะไรชักช้าไม่ทันใจ อีกทั้งยังพูดมากสร้างความรำคาญใจให้กับชายหนุ่ม ชายหนุ่มทนไม่ไหวจึงสั่งให้คนรับใช้จ่ายเงินค่าจ้างแก่ช่างโกนผมแล้วไล่กลับไปเสีย

เด็ดเดี่ยว

ช่างโกนผมตามชายหนุ่มมาถึงบ้านของท่านตุลาการ แล้วก็พูดจานำความหายนะมาให้ชายหนุ่ม และเมื่อช่างโกนผมเดินมาอุ้มตู้ที่เขาซ่อนตัวอยู่เพื่อพาตัวเขาไปพบกับตุลาการ บิดาของหญิงสาวที่ชายหนุ่มตกหลุมรัก เขาตัดสินใจกระโดดออกจากตู้ หนีลงทางหน้าต่าง ทำให้ขาพิการตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

<u>ช่างโกนผม</u>

ภูมิหลัง

หลังจากชายหนุ่มเล่าเรื่องราวของเขาจบ แขกในงานก็พากันหันมาถามช่างโกนผมว่าเป็นความจริงหรือไม่ ช่างโกนผมยอมรับว่าจริงแล้วเล่าเรื่องราวความเป็นมาของเขาให้ฟัง ซึ่งจะได้รับรู้ต่อไปในเรื่องที่ 33 เรื่องของช่างโกนผม

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

พูดมาก

กว่าช่างโกนผมจะเริ่มลงมือตัดผมให้ชายหนุ่ม เขาพร่ำพูดเพ้อเจ้อหลายประการต่างๆนานาทั้งเรื่องของตนเองและเรื่องของผู้อื่นที่ไม่ก่อประโยชน์ให้แก่ผู้ฟัง ทำให้ชายหนุ่มเกิดความรำคาญใจ

อวดตน

ครั้นชายหนุ่มตวาดไปว่า ช่างโกนผมเป็นคนพูดมาก ขอให้หยุดพูดเสียที เขาก็ตอบกลับมาว่า เขาเป็นคนพูดน้อย พูดแต่ในเรื่องที่เป็นจริงและไม่พูดจาเหลวไหล อีกทั้งเขายังเป็นผู้มีความรู้ แม้กระทั่งบิดาของชายหนุ่มผู้มีหน้ามีตาในสังคมไว้ใจให้เขาตัดสินใจแทนได้ทุกเรื่อง ผู้คนจึงให้สมญานามเขาว่า คนเงียบ

โง่แล้วอวดฉลาด

ช่างโกนผมแอบตามชายหนุ่มไปบ้านของท่านตุลาการ เมื่อได้ยินเสียงคนถูกลงโทษก็เข้าใจไปว่าคงเป็นชายหนุ่ม เขาจึงเรียกร้องให้ชาวบ้านมาดูความโหดร้ายของตุลาการคนนี้ แล้วเขาก็เข้าไปเล่าความลับ

ให้ท่านตุลาการฟังเรื่องความสัมพันธ์ของชายหนุ่มกับบุตรีของท่านตุลาการเองทำให้ชายหนุ่ม ได้รับความเดือดร้อนกลายเป็นคนพิการตั้งแต่นั้นมา มิหนำซ้ำเขายังบอกแก่แขกทุกคนว่า หากเขาไม่เข้าไปช่วยชายหนุ่มในวันนั้น ชายหนุ่มอาจจะได้รับอันตรายมากกว่านี้

เรื่องที่ 33 เรื่องของช่างโกนผม

แก่นเรื่อง ควรรู้ว่าเวลาไหนควรพูดไม่ควรพูด

ตัวละคร

<u>ช่างโกนผม</u>

ภูมิหลัง

ช่างโกนผมอาศัยอยู่ในนครแบกแดดตั้งแต่สมัยที่กาหลิบมันตาเสอร์บิลลา พระปนัดดาแห่งกาหลิบฮารูนอัลราสจิดเสวยราชย์ เขามีพี่ชายทั้งหมดหกคน ช่างโกนผมเป็นน้องคนสุดท้อง วันหนึ่งเรือคุมนักโทษสิบคนกำลังแล่นไปส่งนักโทษเข้าเฝ้ากาหลิบ ช่างโกนผมเรือก็นึกว่าพวกเขาคงแล่นเรือเพื่อความสนุก จึงลงเรือไปกับพวกนั้นด้วย เมื่อนักโทษทั้งสิบคนและช่างโกนผมเดินทางไปถึงท้องพระโรงในพระราชวัง กาหลิบทรงรับสั่งให้เพชฌฆาตตัดหัวนักโทษทั้งสิบคนทันที เพชฌฆาตทูกว่าตัดครบทั้งสิบคนแล้ว แต่ยังเหลืออยู่อีกคนหนึ่ง คือช่างโกนผม กาหลิบรับสั่งถามเรื่องราวความเป็นมาเป็นไป ช่างตัดผมจึงทูลอวดอ้างแก่พระองค์ไปว่า เขาเป็นคนพูดน้อย ขณะที่ตำรวจเอาโซ่ล่ามคอเขาติดไปด้วยในเรือนั้น เขาก็ไม่พูดโต้แย้งประการใด เพราะเขาประพฤติตนเป็นคนพูดน้อยมาแต่ไหนแต่ไรจนติดเป็นนิสัย นอกจากนี้แล้วเขายังบอกอีกว่า เขาเป็นคนมีจิตใจดีโอบอ้อมอารีต่างจากพี่ชายทั้งหกคนของเขาที่โง่เขลา ชอบพูดมาก เมื่อช่างโกนผมพูดจบก็ทูลขอเล่าเรื่องพี่ชายทั้งหกคนถวาย แต่ขออย่าให้พระองค์ทรงเข้าพระทัยไปว่าเขาเป็นคนพูดมาก กาหลิบทรงรับสั่งให้ช่างโกนผมเล่าต่อไป

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

ดังที่กล่าวไปแล้วในเรื่องที่ 32 เรื่องของช่างตัดเสื้อ

เรื่องที่ 34 เรื่องพี่ชายคนที่หนึ่งของช่างโกนผม

แก่นเรื่อง ความรักทำให้คนตาบอด

ตัวละคร

<u>บัมบุก</u>

ภูมิหลัง

พี่ชายคนโตของช่างโกนผมชื่อบัมบุก เป็นคนขาพิการ ทำอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้าอยู่ในนครแบกแดด วันหนึ่งเขานั่งแหงนมองไปยังหน้าต่างบ้านหลังหนึ่ง เขาเห็นหญิงสาวหน้าตาสวยงามประดุจดวงเดือนยืนโผล่หน้าอยู่ เขารู้สึกหลงรักหญิงสาวคนนั้นและเฝ้าคอยดูนางที่หน้าต่างบานนั้นตลอดทั้งวัน ถัดจากวันนั้นมาสามวัน สาวใช้ของหญิงสาวคนนั้นนำผ้าไหมสีแดงมีลวดลายดอกไม้มาให้เขา และสั่งให้ตัดเย็บเสื้อให้งดงามเต็มฝีมือ เมื่อเขาทำเสร็จก็ขอมอบให้นางเป็นของกำนัลโดยไม่คิดค่าจ้าง จากนั้นมาบัมบุกจึงถูกผู้หญิงคนนั้นหลอกใช้ให้เย็บเสื้อผ้าให้โดยไม่ได้รับค่าจ้างอีกหลายครั้ง

ลักษณะนิสัย

หลงใหลในความงามของสตรี

บัมบุกหลงรักหญิงนางหนึ่งที่ได้พบเห็นขณะที่นางเยี่ยมหน้าออกมานอกหน้าต่าง แม้จะรู้ว่านางมีสามีอยู่แล้ว ทำให้เขาถูกนางผู้มีจิตใจชั่วร้ายหลอกใช้อยู่หลายครั้งหลายคราวจนได้รับบาดเจ็บสาหัส

ไม่เข็ดหลาบ

แม้ว่าเขาจะถูกนางหลอกใช้กี่ครั้งกี่หนก็ไม่เคยหลาบจำยังคงหลงใหลในรูปโฉมของนาง ตกเป็นทาสของความรักให้นางหลอกใช้กลายเป็นตัวตลกหลายครั้งหลายคราว

เรื่องที่ 35 เรื่องพี่ชายคนที่สองของช่างโกนผม

แก่นเรื่อง ไม่ควรหลงเชื่อคนง่าย

ไม่ควรโลภอยากได้ของผู้อื่นและหลงในสตรี

ตัวละคร

<u>เฮดดาร</u>

ภูมิหลัง

พี่ชายคนที่สองของช่างโกนผมมีชื่อว่า เฮดดาร ทำอาชีพค้าขาย วันหนึ่งหญิงชรามาพบแล้วล่อลวงให้ไปที่บ้านหลังหนึ่งที่อุดมไปด้วยอาหารการกิน และเหล่านารีรูปโฉมงดงาม เฮดดารหลงเชื่อหญิงชราจึงตามไป จนมาถึงบ้านหลังดังกล่าว เขาก็ได้พบเห็นทุกอย่างตามที่หญิงชราบอก นางผู้หนึ่งส่งเหล้าองุ่นให้เฮดดารดื่มจากนั้นก็หลอกล่อพาเขาไปโกนหนวด โกนผม โกนคิ้วเสีย แล้วเขาจะได้ชมสมหมายทุกประการ เฮดดารได้ยินดังนั้นก็สมยอมทำตามนางทุกอย่าง นางอ้อนวอนให้เฮดดารเต้นรำให้ดู เขาก็ลุกขึ้นทำตามทันใดนั้นพวกนางต่างพากันปาส้ม มะนาวและของอื่นๆ ใส่เฮดดาร แล้วเข้ารุมตบตีจนเขาสลบไป เมื่อเขาได้สติก็พบว่าเขาอยู่กลางถนนใหญ่ เหล่าพ่อค้าเข้าใจว่าเขาวิกลจริตจึงนำตัวไปส่งให้ตุลาการ ตุลาการจึงสั่งเนรเทศเฮดดารออกจากเมืองไป ช่างโกนผมทราบข่าวก็รับมาอยู่ด้วย

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

โง่เขลา

เฮดดารหลงเชื่อคำเชิญชวนของหญิงชราแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนจึงตามหญิงชราไปในบ้านหลังดังกล่าว

โลภในกามราคะ

หญิงสาวทั้งสี่คนสั่งให้เฮดดารทำสิ่งใด เฮดดารก็ยอมทำตาม เพราะคาดว่าตนจะได้รับในสิ่งที่ปรารถนาจากนางทั้งสี่คน ทำให้ตนเองได้รับความเดือดร้อนตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

เรื่องที่ 36 เรื่องพี่ชายคนที่สามของช่างโกนผม

แก่นเรื่อง คนโง่ย่อมตกเป็นเหยื่อของคนฉลาด

ตัวละคร

<u>บัฆบัฆ</u>

ภูมิหลัง

พี่ชายคนที่สามของช่างโกนผมชื่อ บัฆบัฆ ตาบอดทั้งสองข้างวันหนึ่งออกขอทานเคราะห์กรรมบันดาลให้เข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง เจ้าของบ้านกลั่นแกล้งจูงบัฆบัฆขึ้นไปในบ้าน เขาไม่ให้เงินบัฆบัฆแล้วไล่ให้ บัฆบัฆหาหนทางกลับลงไปเอง บัฆบัฆสะดุดเข้ากับสิ่งหนึ่งทำให้หัวแตก เมื่อออกมานอกบ้านได้ก็คลำไปพบเพื่อนขอทานตาบอดอีกสองคนจึงพากันจูงมือกลับที่พัก ชายเจ้าของบ้านคนที่กลั่นแกล้งแอบตามไปด้วย บัฆบัฆและเพื่อนนำเงินที่ได้มาช่วยกันนับและนำไปแอบตามมุมห้อง ชายเจ้าของบ้านใจร้ายก็ตรงไปขโมยเงินหนึ่งหมื่นเหรียญ บัฆบัฆรู้สึกว่ามีคนแปลกปลอมก็คลำหาจนพบแล้วประกาศให้ชาวบ้านช่วยจับขโมย ชายเจ้าของบ้านจึงแสร้งทำเป็นตาบอด ชาวบ้านคิดว่าคนตาบอดทะเลาะกันจึงไม่ได้สนใจ ทันใดนั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายนครภิบาลมาพบเห็นเหตุการณ์ เห็นว่าคนตาบอดทะเลาะกันจึงพาตัวไปส่งตุลาการ ชายเจ้าของบ้านให้การใส่ร้ายบัฆบัฆและเพื่อนทำให้พวกเขาถูกโบยตีและถูกเนรเทศออกจากเมือง

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

ไม่รู้เท่าทันผู้อื่น

เมื่อชายเจ้าของบ้านให้การใส่ร้ายบัฆบัฆ เขาก็ไม่สามารถหาหนทางที่จะทำให้ตนเองรอดพ้นจากความผิดได้ จึงถูกโบยตีจนสลบและถูกเนรเทศออกนอกเมืองไป

<u>เจ้าของบ้าน</u>

ภูมิหลัง

เมื่อบัฆบัฆมาเคาะประตูบ้านก็กลั่นแกล้งพาบัฆบัฆขึ้นไปข้างบนแล้วให้บัฆบัฆกลับลงมาเอง จากนั้นตามบัฆบัฆและเพื่อนไปยังที่พัก แล้วขโมยเงินของพวกเขามาหนึ่งหมื่นเหรียญ บัฆบัฆจับได้จึงเรียกร้องให้ชาวบ้านช่วย เขาจึงแสร้งทำเป็นคนตาบอดเสีย ทั้งสี่คนถูกเจ้าหน้าที่นครภิบาลพาไปพบตุลาการ ตุลาการสั่งให้โบยทั้งสี่ เพื่อจะได้พูดความจริงออกมาชายเจ้าของบ้านโดนไปครู่หนึ่งก็ลืมตาออกมาแล้วพูดจาใส่ความคนตาบอดทั้งสามคน ทำให้บัฆบัฆและเพื่อนถูกเนรเทศออกจากเมือง

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

ไร้เมตตา

ครานั้นที่บัฆบัฆไปเคาะประตูบ้านเพื่อขอทาน เขาจูงมือบัฆบัฆขึ้นไปข้างบนบ้านแล้วให้บัฆบัฆหาทางเดินกลับลงมาเอง อีกทั้งยังไม่ให้เงินแม้แต่น้อยนิด

จิตใจชั่วร้าย

ชายเจ้าของบ้านเล่าเรื่องให้ตุลาการฟังเป็นคนแรก เขาเล่าว่าพวกเขาทั้งสี่คน แสร้งทำเป็นตาบอดออกขอทานเพื่อจะได้ไปแอบดูผู้หญิงและขโมยเงินตามบ้านเรือน บัดนี้รวบรวมเงินได้ 10,000 เหรียญ แต่เพื่อนๆ ไม่ยอมแบ่งส่วนแบ่งให้จึงทะเลาะกันขึ้น และเพื่อพิสูจน์ว่าสิ่งที่เขาพูดเป็นความจริงขอให้จัดคนไปกับเขาเพื่อไปนำเงิน 10,000 เหรียญ มาส่งท่านตุลาการ บัฆบัฆและเพื่อนถูกเฆี่ยนเท่าไหร่ก็ไม่สามารถลืมตาขึ้นได้เพราะพิการแต่กำเนิด ท่านตุลาการคิดว่าคนพวกนี้คิดจะไม่สารภาพความจริงจึงสั่งให้เฆี่ยนต่อจนสลบไปแล้วเนรเทศออกนอกเมือง

เรื่องที่ 37 เรื่องพี่ชายคนที่สี่ของช่างโกนผม

แก่นเรื่อง หนีเสือปะจระเข้

คนโง่ย่อมตกเป็นเหยื่อของคนฉลาด

สติมาปัญญาเกิด สติเตลิดจะเกิดปัญหา

ตัวละคร

<u>อัสวานิ</u>

ภูมิหลัง

พี่ชายคนที่สี่ของช่างโกนผมชื่อ อัสวานิ ตาบอดข้างหนึ่ง เลี้ยงแกะและขายเนื้อสดเป็นอาชีพ วันหนึ่งชายชรามาขอซื้อเนื้อแกะ เขารับเงินจากชายชราก็เห็นว่าเป็นเหรียญใหม่เงาวับจึงแยกไว้ต่างหาก ชายชรามาซื้อเนื้อแกะของอัสวานิบ่อยครั้งตลอดห้าเดือน ภายหลังอัสวานิต้องการเงินไปซื้อแกะเพิ่มจึงเปิดหีบที่แยกเงินของชายชราเอาไว้ต่างหากออกดู เงินในหีบนั้นกลายเป็นกระดาษสีขาวไปหมด รุ่งเช้าชายชรากลับมาซื้อแกะอีกอัสวานิจึงรวบตัวเขาไว้แล้วร้องเสียงดังเล่าเรื่องให้ชาวบ้านฟัง ชายชราโต้เถียงว่าอัสวานินั่นแหละ คือคนผิดขายเนื้อคนให้ลูกค้าและพาชาวบ้านเข้าไปพิสูจน์ความจริง เมื่อเข้าไปในบ้านเนื้อแกะและร่างของแกะที่ถูกฆ่าแขวนอยู่ในบ้านก็กลายเป็นคนไปหมด ชาวบ้านพากันรวบตัวอัสวานิส่งตำรวจ ตุลาการไม่ฟังเหตุผลประการใดสั่งให้โบยตีอัสวานิเสีย ความจริงอัสวานิต้องโทษชั้นประหาร แต่ท่านตุลาการเห็นว่ามีทรัพย์มากจึงยึดทรัพย์และเนรเทศออกจากเมืองไป

อัสวานิออกจากนครแบกแดดไปอยู่ในนครใหญ่แห่งหนึ่ง ประกอบอาชีพเย็บรองเท้าขายวันหนึ่งได้ยินเสียงม้าร้องมาข้างหลัง พบว่าพระเจ้าแผ่นดินเสด็จล่าเนื้อ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นอัสวานิก็มีพระอาการทุรนทุราย มหาดเล็กจึงจับตัวไปโบยตี ภายหลังได้รู้สาเหตุว่าไม่พอพระทัยคนตาบอดข้างเดียว

อัสวานิออกเดินทางออกไปอาศัยเมืองอื่น วันหนึ่งได้ยินเสียงม้าก็ตกใจหนีไปซ่อนตัวที่บ้านหลังหนึ่ง ชายสองคนเจ้าของบ้านพบเห็นก็เข้าใจว่าเป็นคนร้าย ประกอบกับอัสวานิพกมีดตัดหนังรองเท้าติดตัวไว้ด้วยจึงเป็นข้อสนับสนุนความคิดของพวกเขา ชายทั้งสองคนช่วยกันทุบตีอัสวานิแล้วฉีกกระชากเสื้อผ้าออกทำให้เห็นรอยเฆี่ยนตีเมื่อคราวก่อน ทำให้มั่นใจว่าอัสวานิเป็นผู้ร้ายแน่แล้ว เพราะเคยมีรอยที่ถูกทำโทษ

พวกเขาจับกุมตัวอัสวานิไปพบตุลาการ ตุลาการฟังถ้อยคำของชายทั้งสองคน ก็หลงเชื่อสั่งให้ตำรวจโบย อัสวานิแล้วเนรเทศออกจากเมือง

ลักษณะทางกายภาย

ตาซ้ายบอด

ลักษณะนิสัย

หาเรื่องใส่ตัว

อัสวานิร้องตะโกนเรียกให้ชาวบ้านมาดูชายชราที่หลอกลวงสับเปลี่ยนเหรียญเงินค่าเนื้อแกะให้กลายเป็นกระดาษ โดยที่ไม่ศึกษาให้รอบคอบว่าชายชราคนนั้นมีวิชาอาคมเหนือกว่าเขา ทำให้เขาได้รับความเดือดร้อนทั้งๆ ที่ มีทางออกที่ดีกว่าวิธีนี้ เช่น บ่ายเบี่ยงที่จะไม่ขายเนื้อแกะให้แก่ชายชราอีก

ครั้งหนึ่งอัสวานิตกใจเสียงม้าจึงเข้าไปหลบในบ้านที่เขาไม่ได้รู้จักกับเจ้าของ ทำให้ชายเจ้าของบ้านนึกว่าเป็นขโมยจึงจับตัวไปส่งตุลาการ

เรื่องที่ 38 เรื่องพี่ชายคนที่ห้าของช่างโกนผม

แก่นเรื่อง กิเลสเป็นบ่อเกิดของหายนะ

ควรคิดก่อนทำ

ตัวละคร

<u>อัลนัษชา</u>

ภูมิหลัง

พี่ชายคนที่ห้าของช่างโกนผมชื่อ อัลนัษชา หูแหว่งทั้งสองข้าง ขายเครื่องแก้วเป็นอาชีพ วันหนึ่งนั่งนึกถึงอนาคตของตนจึงเผลอแตะเครื่องแก้วหล่นแตกหมด เขานั่งร้องไห้รำพันถึงความยากจนที่จะมาเยือนไม่หยุดหย่อน มีผู้หญิงนางหนึ่งขี่ลาผ่านมาก็นึกสงสารจึงสั่งให้สาวใช้นำเงิน 500 เหรียญ ยื่นให้อัลนัษชา อัลนัษชากล่าวคำขอบคุณแล้วกลับบ้านไป ขณะที่เขากำลังนั่งชื่นชมเงินที่ได้มา เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

หญิงชราคนหนึ่งขอเข้ามาทำวัตรที่บ้านของอัลนัษชาแล้วบอกว่าจะพาไปพบนางผู้ที่มอบเงินให้ เพราะนางหลงรักอัลนัษชา อัลนัษชาได้ฟังดังนั้นก็ดีใจตกลงตามหญิงชราไปและถือเอาถุงเงินไปด้วย

เมื่อมาถึงบ้านของนางผู้ที่ให้เงินแก่อัลนัษชา นางก็เดินออกมาต้อนรับและให้อัลนัษชานั่งลงคอยนางสักครู่หนึ่ง ต่อมาชายทาสร่างกำยำเดินเข้ามาในห้องพร้อมดาบแล้วฟาดอัลนัษชาด้วยด้านแบนของดาบแปดสิบครั้งจนอัลนัษชาสลบไป ชายทาสร้องขึ้นว่าเมลิสาไปไหนสองครั้งทันใดนั้นหญิงสาวคนหนึ่งก็เดินเข้ามาพร้อมถาดเกลือ นางเอาเกลือทาแผลของอัลนัษชาเขาอดทนความเจ็บปวดไว้ แสร้งทำเป็นไม่ขยับ ชายทาสเข้าใจว่าตายแล้วก็ลากเขาไปในห้องลับห้องหนึ่งที่มีซากศพก่ายกองอยู่เป็นอันมาก แล้วนำถุงเงินที่อัลนัษชาถือไปด้วย สองวันต่อมาอัลนัษชาหนีออกมาได้แล้วออกอุบายแก้แค้นหญิงชรากับพรรคพวกเหลืออยู่แต่นางผู้เลอโฉมที่เคยมอบเงินให้ นางแต่งเรื่องหลอกลวงว่าไม่เกี่ยวข้องด้วยอัลนัษชาก็หลงเชื่อ ภายหลังอัลนัษชาถูกจับตัวส่งตุลาการ ตุลาการสั่งยึดทรัพย์ของอัลนัษชาทั้งหมด ด้วยเกรงว่าสุลต่านจะทรงทราบเรื่องจึงสั่งเนรเทศอัลนัษชาออกนอกเมือง

ลักษณะทางกายภาพ

หูแหว่งทั้งสองข้าง

ลักษณะนิสัย

ใฝ่สูง

อัลนัษชานั่งเพ้อฝันถึงอนาคตว่า อีกไม่นานเขาก็จะกลายเป็นเศรษฐี มีข้าทาสรับใช้มากมาย นางทาสคนไหนสวยจะได้รับเลือกไปนอนแนบข้างกาย แต่จะไม่ยกเป็นภรรยา เพราะผู้ที่จะมาเป็นภรรยานั้นต้องเป็นบุตรีของท่านแกรนด์วิเซียร์เท่านั้น ค่าสินสอดของนางจะให้เงินจำนวน 1,000 เหรียญทอง แล้วจะขอกลับไปเยี่ยมพ่อตาปีละครั้ง พร้อมด้วยเงิน 1,000 เหรียญทอง พ่อตาจะต้องให้การต้อนรับเขาเป็นอย่างดี เพราะเขาเป็นเศรษฐี ถ้าพ่อตาสอบถามประการใดจะตอบเพียงคำสองคำเท่านั้น เมื่อแต่งงานกับบุตรีแล้วจะวางท่าทีเป็นไม่สนใจนางนัก ทำให้มารดาต้องมาอ้อนวอนให้ชายตามองนางบ้าง ภรรยาต้องคอยปรนนิบัติดูแลเขาอย่างดีเพื่อทำให้เขารักแต่กระนั้นก็วางท่าทีเป็นไม่สนใจดังเดิม ถ้านางวุ่นวายมากนักก็จะถีบลงโทษนางเสีย พอนึกมาถึงตรงนี้ อัลนัษชาก็ถีบไปโดนเครื่องแก้วตกหล่นแตกหมด

หน้าใหญ่

อัลนิษชาได้รับเงินจากหญิงนางหนึ่ง ขณะที่กำลังนั่งอยู่ที่บ้าน มีหญิงชรามาขอทำวัตรที่บ้านของอัลนัษชา เมื่อหญิงชราทำวัตรเสร็จก็กล่าวเยินยอขอบคุณในความมีน้ำใจของอัลนัษชา อัลนัษชาชอบใจจึงยื่นเหรียญทองที่ได้รับมาให้หญิงชรา 2 เหรียญ หญิงชราไม่รับแล้วพูดไปว่า อัลนัษชาจะให้หญิงชราเป็นขอทานหรือ ถ้าไม่ต้องการเงินที่ได้มาก็นำไปคืนเจ้าของเสีย

เชื่อคนง่าย

หญิงชราเล่าให้อัลนัษชาฟังว่า นางรู้เรื่องที่มีผู้หญิงนางหนึ่งให้เงินอัลนัษชามาทั้งนี้เพราะผู้หญิงคนนั้นหลงรักอัลนัษชา และจะพาอัลนัษชาไปพบนางที่บ้าน อัลนัษชาได้ฟังดังนั้นก็ดีใจจนลืมไตร่ตรองให้ดีเสียก่อนจึงยอมตกลงไปกับหญิงชราพร้อมทั้งถือถุงเงินไปด้วย ทำให้อัลนัษชาถูกล่อลวงหมายจะลักทรัพย์แต่สุดท้ายอัลนัษชาลอดมาได้จึงแก้แค้นคนสั่งการหญิงชราและพรรคพวก เหลืออยู่แต่นางผู้ที่มอบทรัพย์ให้เพียงคนเดียว นางโกหกอัลนัษชาว่านางถูกล่อลวงมาให้ทำเช่นนี้ แท้จริงแล้วนางมิได้เต็มใจจะทำ อัลนัษชาได้ยินดังนั้นก็หลงเชื่ออีกทั้งนางยังมีรูปโฉมงดงามทำให้อัลนัษชาเกิดความสงสารจึงละเว้นไม่ฆ่านางเสีย

นางพาอัลนัษชาไปดูทรัพย์สินในบ้านแล้วสั่งให้ไปพาคนมาช่วยขน อัลนัษชาทำตามทันที อัลนัษชากลับมาที่บ้านหลังนั้นพร้อมด้วยชายหนุ่มทั้งสิบคน แต่ก็ไม่พบนางผู้เลอโฉมอีกทั้งทรัพย์สินก็หายไปหมด เหลืออยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เขาจึงรู้ตัวว่าตนเองโดนหลอก เขาจึงหยิบทรัพย์สินที่เหลืออยู่ถือกลับบ้านมา รุ่งเช้ามีทหารยี่สิบคนมารวบตัวเขาไปส่งตุลาการ และยึดทรัพย์สินที่เขาเก็บมาจากบ้านหลังนั้นไปหมด

ฉลาด

เมื่ออัลนัษชาหนีออกมาได้ เขาโกรธเคืองแค้นใจหญิงชราและพวกที่ล่อลวงเขาไปทำร้าย เขาจึงปลอมตัววางท่าทางเป็นเศรษฐีดึงดูดให้หญิงชราสนใจ เมื่อหญิงชราล่อลวงเข้าไปในบ้านหลังนั้นอีกครั้ง เขาก็วางอุบายซ้อนแผนฆ่าหญิงชรา ทาสผู้ชาย และนางทาสเสีย

เรื่องที่ 39 เรื่องพี่ชายคนที่หกของช่างโกนผม

แก่นเรื่อง ควรคิดก่อนพูด

ตัวละคร

ชากะลิก

ภูมิหลัง

พี่ชายคนที่หกของช่างโกนผมมีชื่อว่า ชากะลิก เป็นคนที่ยากจนที่สุดในครอบครัวเขาออกเดินทางขอทานไปเรื่อย วันหนึ่งแขกอาหรับพบเข้าก็จับไปเป็นเชลย และสั่งให้ไปทำงานหาทรัพย์สินมาให้ ชากะลิกก็โต้ตอบไปว่า เขามีแต่ตัวจะไปทำอาชีพหารายได้มาให้พวกเขาได้อย่างไร ทันใดนั้นชายบะดารีใจโหดร้ายคนหนึ่งถือดาบมาที่ชากะลิก แล้วเฉือนริมฝีปากออกเสีย ชายบะดารีผู้นี้มีภรรยาสวย นางคอยแอบส่งสายตาให้ชากะลิกเสมอๆ ในยามที่สามีไม่อยู่ วันหนึ่งนางเดินมาหาชากะลิก พอชายบะดารีเห็นเข้าก็นึกว่าชากะลิกคิดจะเล่นชู้กับภรรยาของเขา จึงชักมีดฟันชากะลิกเป็นแผลฉกรรจ์ และพาตัวไปปล่อยบนภูเขาแห่งหนึ่งพวกคนเดินทางพบเห็นก็ให้ข้าวให้น้ำกิน คนที่รู้จักนำความมาบอกแก่ช่างโกนผม เขาจึงรับชากะลิกมาเลี้ยงดูตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ลักษณะทางกายภาพ

ริมฝีปากแหว่ง

ลักษณะนิสัย

หาเรื่องใส่ตัว ปากพล่อย

ชากะลิกตกเป็นเชลยของแขกอาหรับ เขาไม่ได้อยู่ในฐานะที่สามารถต่อรองหรือเรียกร้องสิ่งใดได้ แต่เขากลับพูดจายอกย้อนแขกอาหรับทำให้ถูกตัดริมฝีปาก

หมายเหตุ เมื่อกาหลิบผู้เป็นนายของชายหลังค่อมฟังเรื่องราวทั้งหมดจบลงตั้งแต่เรื่องของพ่อค้าคริสเตียนจนถึงเรื่องของชายตัดเสื้อรวมไปถึงเรื่องราวพี่ชายทั้งหกคนของช่างโกนผม พระองค์ก็ทรงพอพระทัย ให้อภัยกับทุกคน

เรื่องที่ 40 นูระดินกับเอนิสเอลเชลีส์

แก่นเรื่อง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

คนดีตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้

ตัวละคร

<u>นูระดิน</u>

ภูมิหลัง

นูระดินเป็นบุตรของวิเซียร์ขุนนางรับใช้ของกษัตริย์องค์หนึ่งในเมืองบัสโสระ นูระดินตกหลุมรักและลักลอบคบหากับเอนิสเอลเซลิส์หญิงสาวที่บิดาพามาถวายกษัตริย์ตามรับสั่งของพระองค์ บิดาไม่รู้ที่จะห้ามปรามอย่างไรจึงปล่อยให้เรื่องดำเนินไป

วันหนึ่งความลับของนูระดินกับเอนิสเอลเซลิส์ก็แพร่งพรายไปถึงหูของวิเซียร์โมอินผู้ชั่วช้าเขาจึงนำเรื่องราวไปทูลกษัตริย์ พระองค์ทรงกริ้วจึงรับสั่งให้นายทหารสี่สิบคนเข้าไปจับกุมตัวนูระดินและภรรยามาประหารชีวิต แต่ขุนนางคนสนิทของบิดาของนูระดินท่านหนึ่งสงสารนูระดินจึงรีบมาเตือนให้นูระดินหนีไปและได้มอบเงินจำนวนหนึ่งไว้ให้นูระดินพกติดตัว

นูระดินพานางเอนิสเอลเซลิส์ขึ้นเรือโดยสารลำหนึ่ง เรือลำนั้นพาพวกเขามาส่งที่นครแบกแดด นูระดินพาภรรยาขึ้นบกเดินไปเรื่อยๆแต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน จนมาถึงอุทยานสำราญรมย์ซึ่งเป็นที่ประทับให้สบายพระทัยของกาหลิบฮารูนอัลราสจิดจึงพากันเดินเข้าไป แต่ทั้งสองคนหารู้ไม่ว่าสวนแห่งนี้เป็นพระราชวังของกาหลิบ ด้วยความเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางนูระดินและเอนิสเอลเซลิส์จึงหลับไปครู่ต่อมาอิบราฮิมคนเฝ้าสวนเห็นคนทั้งสองนอนหลับอยู่ มีหน้าตาน่าเอ็นดูจึงพาเข้าไปข้างใน อิบราฮิมไม่ได้บอกว่าสวนนี้เป็นอุทยานของกาหลิบเพราะเกรงว่าคนทั้งสองจะตกใจกลัว อิบราฮิมนำอาหารและเหล้าองุ่นออกมารับประทานร่วมกันกับนูระดินและเอนิสเอลเซนิส์ ทั้งสามคนสนทนาและร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน

ภายหลังกาหลิบฮารูนอัลราสจิดทรงปลอมพระองค์เข้าร่วมสังสรรค์ด้วย เมื่อพระองค์ทรงทราบเรื่องราวทั้งหมดของนูระดินก็มีพระทัยสงสารจึงประทานความช่วยเหลือ

ลักษณะทางกายภาพ

มีรูปร่างงดงามดั่งจันทร์วันเพ็ญ ผิวพรรณผุดผ่อง แก้มแดงเป็นสายเลือดแล่นผ่าน มีไฝสีอำพันเม็ดหนึ่งอยู่ที่แก้ม

ลักษณะนิสัย

แก้ปัญหาในทางที่ผิด

หลังจากบิดาเสียชีวิตนูระดินเสียใจมากจึงจัดงานสังสรรค์ทุกวันเพื่อให้ลืมความเศร้า นูระดินใช้เงินเลี้ยงเพื่อนฝูงอย่างฟุ่มเฟือยทำให้ยากจนลง เขาไปของความช่วยเหลือจากเพื่อนแต่ทุกคนก็หลบหน้ากันหมด เขาจึงนำทรัพย์สินที่อยู่ในบ้านไปขายจนหมดแต่ก็ยังไม่พอประทังชีวิต เอนิสเอลเซลิส์จึงบอกแก่นูระดินว่าให้นำนางไปขาย ในตอนแรกนูระดินปฏิเสธไม่ยอมทำตาม ภายหลังจึงจำใจเห็นด้วย

วิเซียร์โมอินผู้ชั่วร้ายเห็นนูระดินพาภรรยามาขายก็คิดจะซื้อตัวนาง พ่อค้านายหน้าของนูระดินเตือนว่าโมอินไม่เคยจ่ายเงินให้ใครเลย นูระดินจึงไม่ขายแล้วพาภรรยากลับไป วิเซียร์โมอินรู้สึกโกรธจึงไปเข้าเฝ้าสุลต่านและเล่าเรื่องราวของนูระดินกับเอนิสเอลเซลิส์ให้พระองค์ฟัง

ใจกว้าง

เมื่อกาหลิบฮารูนอัลราชสจิดได้ฟังเสียงนางเนิสเอลเซลิส์ร้องเพลง พระองค์จึงตรัสชมว่านางร้องเพลงเพราะมาก พระองค์ไม่เคยพบใครร้องเพลงเพราะเท่านี้มาก่อน นูระดินได้ฟังกาหลิบตรัสชมดังนั้นก็ขอมอบนางเอนิสเซลิส์ให้แต่กาหลิบไม่ทรงรับไว้ อีกทั้งพระองค์ทรงซาบซึ้งในน้ำใจของนูระดินจึงทรงเขียนพระราชสาสน์แต่งตั้งนูระดินเป็นสุลต่านองค์ใหม่แห่งเมืองบัสโสระ

<u>นางเอนิสเอลเซลิส์</u>

ภูมิหลัง

วิเซียร์ฟาดละผู้เป็นบิดาของนูระ ซื้อนางเอนิสเอลเซลิส์มาจากนายหน้าซื้อขายทาสคนหนึ่ง เพื่อนำไปถวายแด่สุลต่านตามพระประสงค์แต่เมื่อนางเอนิสเอลเซลิส์เห็นนูระดินก็ตกหลุมรักจึงแอบลักลอบคบกัน

ลักษณะทางกายภาพ

ใบหน้าสะสวยรูปร่างสะโอดสะอง อกนูน ขนตาดำขลับ เนื้อแก้มเกลี้ยงเป็นละออง เอวเรียวเล็กกะทัดรัดรับกับสะโพกใหญ่ผายผึ่ง ริมฝีปากเปียกฉ่ำ แขนทั้งสองข้างดั่งจะเย้ยเครือวัลย์แห่งบูรพทิศให้ได้อาย กระแสเสียงยะเยือกเย็นจับใจยิ่งกว่าลมโชยบุปผชาติในกลางสวน

ลักษณะนิสัย

เสียสละ

เมื่อนางเอนิสเอลเซลิส์รู้ว่าทรัพย์สมบัติของนูระดินที่เคยมีอยู่ไม่เหลือแล้ว นางจึงบอกแก่นูระดินว่าให้พานางไปขายที่ตลาด นูระดินจะได้มีเงินใช้

รักเดียวใจเดียว

เมื่อกาหลิบฮารูนอัลราสจิดเขียนพระราชสาสน์แต่งตั้งนูระดินให้เป็นสุลต่านองค์ใหม่แห่งเมืองบัสโสระ แทนสุลต่านคนก่อน นูระดินก็ออกเดินทางไปเมืองบัสโสระเพียงลำพัง นางเอนิสเอเซลิส์ก็เฝ้ารอคอยฟังข่าวของสามีไม่ว่างเว้นและรอคอยวันที่จะได้กลับไปพบนูระดินอีกครั้ง

เรื่องที่ 41 เจ้าชายไตเอลมูลุค

แก่นเรื่อง ช้าๆ ได้พร้าเล่มงาม

ตัวละคร

<u>กษัตริย์สุเลมัน</u>

ภูมิหลัง

กษัตริย์สุเลมันปกครองนครเมดินา พระองค์ครองราชย์มาช้านานจนทรงพระชรา แต่พระองค์ไม่มีพระมเหสี จึงปรารภจากโอรสและธิดาสืบสันตติวงศ์วันหนึ่งพระองค์จึงรับสั่งให้วิเซียร์หาผู้ที่เหมาะสมจะเป็นมเหสีของพระองค์มาให้ วิเซียร์กล่าวทูลพระองค์ไปว่าไม่มีสตรีคนใดที่เหมาะสมกับพระองค์ไปมากกว่าพระธิดากษัตริย์ซาห์รชาแห่งนครอาร์เทปาที่มีสิริรูปโสภาคย์งดงาม นัยน์ตาดำขลับ ผมยาวบั้นเอวเล็กเรียวตะโพกผายผึ่ง และกอปรด้วยคุณสมบัติความดีหลายประการ เมื่อกษัตริย์สุเลมันสดับดังนั้นก็รับสั่งให้วิเซียร์ไปทูลขอพระธิดาต่อบิดาของนาง

กษัตริย์สุเลมันทรงรอคอยคำตอบเป็นเวลานานกว่าสองเดือน สุดท้ายแล้วพระองค์ก็สมหวังดังประสงค์ พระองค์ทรงประทับอยู่กับพระมเหสีเป็นเวลาหนึ่งเดือน พระมเหสีก็ทรงตั้งครรภ์ แล้วมีประสูติ

พระโอรสมาองค์หนึ่งซึ่งมีรูปสิริโสภางดงาม นางพยาบาลผดุงครรภ์หลวงรับพระโอรสไปชำระสระสรง แต้มขอบเนตรทั้งสองให้ดำด้วยคอห์ลหรือสุรหม่า พวกโหรถวายพระนามพระโอรสว่า ไตเอลมูลุคขาวาน

ลักษณะทางกายภาพ

ทรงพระชรา

ลักษณะนิสัย

พระทัยเย็น

พระองค์ทรงรอคอยพระธิดากษัตริย์ซาห์รชาเป็นเวลานานกว่าสองเดือน โดยที่ไม่ทรงเร่งรัดรีบร้อน แม้ว่าพระองค์ทรงพระชราแล้วก็ตามเพื่อที่พระองค์จะได้ทรงครองคู่กับพระมเหสีที่ดีพร้อมเหมาะสมที่จะมาเป็นพระมารดาของพระโอรสหรือธิดา

รักพระโอรสดั่งดวงหทัย

เมื่อพระองค์ทราบว่าพระโอรสประสูติแล้ว พระองค์ก็เสด็จเข้าไปหาพระโอรสตรงเข้าจุมพิตระหว่างเนตรทั้งสอง ทั้งที่พระโอรสยังมิได้ชำระสระสรง พระองค์ทรงเลี้ยงดูพระโอรสเป็นอย่างดี ไม่ให้พระโอรสประชวรกายเจ็บไข้ประการใด เมื่อพระโอรสทรงมีเรื่องไม่สบายพระทัย พระองค์ทรงเป็นเดือดเป็นร้อนแทนหลายเท่า

<u>เจ้าชายไตรเอลมูลุค</u>

ภูมิหลัง

เจ้าชายไตรเอลมูลุคเป็นพระโอรสในกษัตริย์สุเลมัน เมื่อพระโอรสเจริญวัยได้เจ็ดชันษา พระบิดาทรงให้หาครูหลวงเข้าไปสั่งสอนพระโอรสให้เขียน อ่าน และความรู้วิทยาศาสตร์ต่างๆ พร้อมทั้งสอนให้รู้ขนบธรรมเนียมประเพณีและวิชาอาคมชั้นต้น หลังจากศึกษาวิชาจบแล้วพระโอรสทรงร่ำเรียนการขี่ม้าจนเชี่ยวชาญ กระทั่งพระชนมายุได้สิบสี่ชันษาจึงเลิกการศึกษา

พระโอรสชอบกีฬาล่าเนื้อ ครั้งหนึ่งพระโอรสรับสั่งกับมหาดเล็กให้เตรียมเสบียงอาหารสำหรับระยะเวลาสิบวัน เพราะพระองค์ประสงค์จะออกล่าเนื้อและนอนค้างอยู่ในป่าเจ้าชายไตรเอลมูลุคออกจาก

นครข้ามทะเลทรายเข้าป่าล่าเนื้อ จนกระทั่งวันที่สี่พระองค์เสด็จมาถึงป่าละเมาะ มีหญ้าสดเขียวชอุ่มและลำธารไหลผ่านไปมา พระองค์จึงรับสั่งให้ตั้งกระโจมพักแรมอยู่ที่นี่ รุ่งเช้ามีคาราวานกองใหญ่มาหยุดพักที่ป่าละเมาะเช่นเดียวกัน เจ้าชายเห็นชายคนหนึ่งนั่งร้องไห้จึงเข้าไปถามชายหนุ่มคนนั้นจึงทูลเล่าให้พระองค์ฟัง

ลักษณะทางกายภาพ

ยิ่งเจริญวัยขึ้นความงามก็ทวียิ่งขึ้น พวกหญิงสาวชาวเมืองได้เห็นเข้าไม่มีใครไม่เคลิบเคลิ้มหลงใหลใคร่ได้ร่วมภิรมย์สวาท เมื่อพระชนม์ได้สิบแปดชันษา เจ้าชายก็มีไฝสีเหลืองเหมือนอำพันขึ้นที่ปรางอันแดงเรื่อทั้งสองข้าง

ลักษณะนิสัย

ดื้อรั้น

พระบิดาคอยห้ามปรามมิให้เจ้าชายเสด็จเข้าไปในป่า ด้วยเกรงว่าจะเกิดอันตรายแต่เจ้าชายไม่ทรงเชื่อฟัง

ไม่ถือพระองค์

เจ้าชายรับสั่งให้มหาดเล็กเข้าไปถามกองคาราวานว่ามาจากที่ไหนแล้วทำไมถึงมาพักที่นี่ กองคาราวานตอบไปว่า ที่ที่พวกเขาจะไปนั้นยังอีกไกล แต่เมื่อเดินทางมาถึงป่าละเมาะแห่งนี้ที่อยู่ในดินแดนของกษัตริย์สุเลมันและพระโอรสจึงหยุดพัก เพราะพระบารมีของทั้งสองพระองค์ดินแดนแห่งนี้จึงไม่มีภัยอันตรายใดๆ และพวกเขาตั้งใจจะแวะนำสินค้าดีๆ ไปถวายแด่พระโอรสด้วย เมื่อเจ้าชายทราบความดังนั้นจึงเสด็จออกจากกระโจมไปหากองคาราวานพ่อค้าเพื่อรับของถวายด้วยพระองค์เอง กองคาราวานจะได้ไม่ต้องเดินทางเข้าไปในเมือง

ห่วงใยผู้อื่น

พระองค์เห็นชายคนหนึ่งนั่งร้องไห้จึงตรัสถามทุกข์สุขและเหตุใดชายผู้นั้นจึงร้องไห้ ซึ่งจะได้ทราบเหตุผลในเรื่องต่อไป

เรื่องที่ 42 **อชิซกับอชิเซห์**

แก่นเรื่อง **รักแท้คือการเสียสละ**

เห็นคุณค่าเมื่อสายไปแล้ว

ตัวละคร

<u>อชิซ</u>

ภูมิหลัง

พ่อค้าหนุ่มคนที่นั่งร้องไห้หน้าพระพักตร์เจ้าชายไตรเอลมูลุคนั้นมีชื่อว่า อชิซบิดาของอชิซเป็นพ่อค้ามีทรัพย์ศฤงคารมั่งคั่ง บ้านเรือนใหญ่โตรโหฐาน อชิซเป็นลูกคนเดียว แต่มีญาติผู้หญิงคนหนึ่ง ชื่ออชิเซห์เป็นบุตรีของอา บิดาของอชิซและบิดาของอชิเซห์เคยสัญญาตกลงกันไว้ว่าเมื่อบุตรและบุตรีโตขึ้นจะให้แต่งงานกัน

ในวันแต่งงานอชิซนึกขึ้นได้ว่าลืมชาวนาเพื่อนสนิทไปคนหนึ่งจึงไปหาเพื่อนคนนั้นที่บ้านทั้งชุดเจ้าบ่าว แต่ขณะนั้นเป็นเวลาดึกมากหนทางก็มืดไปหมดอชิซจึงหลงทางแล้วนั่งพักที่ม้านั่งตัวหนึ่ง อชิซมองไปข้างบนเห็นหน้าต่างบ้านหลังหนึ่งเปิดอยู่และมีผู้หญิงนางหนึ่งเยี่ยมหน้าออกมาทางหน้าต่าง อชิซเห็นรูปโฉมอันงดงามของหญิงสาวคนนั้นก็ตกหลุมรัก รุ่งเช้าอชิซก็เดินกลับบ้านแล้วเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้อชิเซห์ฟัง ในท้ายที่สุดอชิเซห์ก็ตรอมใจเสียชีวิตในช่วงแรกอชิซไม่ได้รู้สึกเสียใจแต่อย่างใด เพราะกำลังมีความสุขอยู่กับผู้หญิงคนใหม่ แต่เมื่อได้รับบทเรียนจึงสำนึกได้และนั่งร้องไห้นึกถึงอชิเซห์ทุกวันตั้งแต่นั้นมา แม้ว่าจะออกจากบ้านเดินทางมาค้าขายพร้อมกับเพื่อนพ่อค้าอีกหลายคนก็ไม่ทำให้เขาหายโศกเศร้าได้

ลักษณะทางกายภาพ

อยู่ในวัยหนุ่ม รูปร่างงดงาม แต่งกายเรียบร้อย หน้าผากกว้าง สีหน้าเศร้าสร้อย

ลักษณะนิสัย

หมกมุ่นในความรัก

อชิชหลงรักผู้หญิงที่พบเห็นในคืนวันแต่งงาน เขามีความปรารถนาอยากได้นางมาอยู่เคียงคู่ เขานึกถึงหน้านางคนนั้นอยู่ตลอดเวลาจนไม่เป็นอันกินอันนอน ต่อมาจึงล้มป่วยลง

ไม่นึกถึงจิตใจผู้อื่น

อชิชเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้อชิเชห์ฟังทั้งๆ ที่รู้ว่าอชิเชห์เป็นคู่หมั้นคู่หมายและหลงรักเขามาตลอด

อันธพาล

อชิชไปพบผู้หญิงคนนั้นตามนัดหมาย แต่ขณะที่อชิชนั่งรอนางอยู่ก็เผลอหลับไป ทำให้ไม่ได้พบนางตามความปรารถนา จากนั้นอชิชก็กลับมาบ้านด้วยความโมโห เมื่ออชิเชห์เห็นอชิชกลับมาแล้วก็เข้าไปถามความคืบหน้าของความสัมพันธ์ระหว่างอชิชกับผู้หญิงคนนั้นด้วยความโมโหอชิชจึงถีบอชิเชห์ล้มลงหัวฟาดพื้น

สำนึกได้เมื่อสายไปแล้ว

เมื่ออชิชสมหวังในความรักกับผู้หญิงคนนั้นอชิเชห์ก็ตรอมใจเสียชีวิตแต่อชิชไม่ได้ร้องไห้เสียใจแม้แต่น้อย วันหนึ่งอชิชดื่มสุราเข้าไปก่อนออกเดินทางไปหาผู้หญิงคนนั้น แต่เพราะความมึนเมาทำให้เขาเดินหลงทางไปที่อื่น มีหญิงชราคนหนึ่งล่อลวงให้อชิชไปแต่งงานกับหลานสาวและกักขังตัวอชิชไว้ไม่ให้ออกจากบ้านเป็นเวลาหนึ่งปี ต่อมาอชิชก็หนีออกมาได้และไปพบหญิงสาวคนแรก นางรู้ว่าอชิชไปแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่นจึงไล่ออกจากบ้านไป จากนั้นอชิชก็สำนึกได้ว่าไม่มีผู้หญิงคนไหนรักและทุ่มเทให้เขาได้เท่ากับอชิเชห์ ก่อนอชิเชห์ตายได้ทิ้งผ้าที่ระลึกไว้หนึ่งผืนให้กับอชิช ตั้งแต่นั้นมาอชิชก็ร้องไห้ทุกครั้งที่เห็นผ้าผืนนี้

<u>อชิเชห์</u>

ภูมิหลัง

อชิเชห์เป็นบุตรีของอาของอชิช และเป็นคู่หมั้นคู่หมายของอชิช นางตกหลุมรักอชิชฝ่ายเดียวมาตลอด เมื่ออชิชกลับมาเล่าเรื่องที่อชิชได้พบรักใหม่ให้นางฟังนางก็ไม่ได้มีทีท่าว่าโกรธเคืองหรือไม่พอใจแต่อย่างใด อีกทั้งนางยังคอยให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนในความรักครั้งใหม่ของอชิช

อซิซเล่าให้อซิเซห์ฟังว่า หญิงคนนั้นสื่อสารกับเขาด้วยท่าทางเป็นสัญญาณบางอย่างแต่อซิซไม่เข้าใจ อซิเซห์จึงช่วยแปลให้ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะหมายถึงวันเวลาและสถานที่ที่นัดพบ อซิเซห์ขอร้องอซิซอย่างหนึ่งว่าเมื่อได้พบและร่วมสมปฤดีกับผู้หญิงคนนั้นแล้ว ในรุ่งเช้าก่อนจะจากนางคนนั้นมาให้อซิซกล่าวกาพย์ที่อซิเซห์ได้สอนเอาไว้ให้นางฟัง ซึ่งมีความหมายว่า อซิซเป็นชายที่อซิเซห์รักนางยอมเสียสละความสุขของนางเพื่อทำให้อซิซมีความสุขแม้ว่าจะต้องตรอมใจจนเสียชีวิตก็ยอม ผู้หญิงคนนั้นจึงละเว้นที่จะสังหารอซิซเฉกเช่นชายคนอื่น

ทุกวันที่อซิซออกไปพบผู้หญิงคนนั้นอซิเซห์จะเฝ้ารออซิซทั้งน้ำตาและคอยถามความคืบหน้าความรักของอซิซ นางร้องไห้จนลูกตาเจ็บและในที่สุดอซิเซห์ก็ตรอมใจจนเสียชีวิต ก่อนอซิเซห์จะสิ้นลมนางฝากผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งไว้กับแม่ของอซิซ อซิเซห์บอกให้แม่มอบให้อซิซในวันที่อซิซเริ่มเสียใจร้องไห้ให้กับนาง

ลักษณะทางกายภาพ

ไม่ปรากฏ

ลักษณะนิสัย

ทุ่มเทให้กับความรัก

อซิซล้มป่วยลงเพราะเฝ้านึกถึงแต่ผู้หญิงคนนั้น เมื่ออซิเซห์เห็นดังนั้นก็เข้าไปดูแลและคอยเล่าเรื่องราวสนุกสนานให้อซิซฟังเพื่อให้อซิซหายจากอาการซึมเศร้า แม้ว่าลึกลงไปในจิตใจของอซิเซห์จะมีความเจ็บปวดเพียงใด นอกจากนี้แล้วนางยังให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนให้อซิซสมหวังกับความรักครั้งใหม่ นางยอมเสียสละความสุขของนางเองให้กับคนที่นางรัก

ฉลาด

กาพย์ที่อซิเซห์สอนให้อซิซท่องจำเพื่อนำไปกล่าวให้ผู้หญิงคนนั้นฟัง ทำให้ผู้หญิงคนนั้นที่มีนิสัยชั่วร้ายยอมละเว้นชีวิตของอซิซไว้

หมายเหตุ หลังจากที่อซิซเล่าเรื่องนี้จบ เขาก็เล่าเรื่องราวให้เจ้าชายไตรเอลมูลุคฟังต่อไปว่า เขาเคยเดินทางผ่านหมู่เกาะการบูนและปราสาทแก้ว เขาเดินเข้าไปในอุทยานดอกไม้ซึ่งมารู้ทีหลังว่าเป็นของ

เจ้าหญิงดุนยะ วันนั้นเป็นคราวโชคดีของอชิช เจ้าหญิงดุนยะเสด็จเข้ามาในอุทยานแห่งนี้พอดีผู้รักษาอุทยานจึงบอกให้อชิชไปซ่อนตัว อชิชแอบมองพระธิดาจากพุ่มไม้ก็ได้เห็นรูปโฉมอันงดงามของพระนาง ดั่งได้เห็นดวงจันทร์มาลอยอยู่แทบพื้นดิน ซึ่งดูเหมาะสมกับเจ้าชายไตรเอลมูลุคเหลือเกิน

เรื่องที่ 43 เจ้าหญิงดุนยะ

แก่นเรื่อง ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น

ตัวละคร

<u>เจ้าชายไตรเอลมูลุค</u>

ภูมิหลัง

เมื่อเจ้าชายได้สดับเรื่องราวของเจ้าหญิงดุนยะ ก็มีพระทัยรักใคร่เจ้าหญิงเป็นกำลังสุดท้ายพระองค์ก็สมหวังในความรักตามพระประสงค์

ลักษณะทางกายภาพ

กล่าวไปแล้วในเรื่องที่ 41 เรื่องเจ้าชายไตรเอลมูลุค

ลักษณะนิสัย

หมกมุ่นในความรัก

เมื่อเจ้าชายกลับมาที่พระตำหนักก็ทรงเฝ้านึกถึงแต่เจ้าหญิงดุนยะจนมีพระอาการประชวร พระบิดาทรงทราบเรื่องราวทั้งหมดก็รับสั่งให้วิเซียร์ตั้งกองทัพเดินทางไปนครการบูนเพื่อทูลขอพระธิดาดุนยะต่อกษัตริย์ชาเซห์มาน แต่ก็ได้รับการตอบปฏิเสธ

พยายาม

เจ้าชายรู้สึกว่าพระองค์คงไม่อาจมีชีวิตอยู่ต่อได้หากไม่ได้เจ้าหญิงดุนยะมาเป็นคู่ครอง เจ้าชายจึงตัดสินพระทัยทูลลาพระบิดาเพื่อออกเดินทางไปนครการบูนเพื่อไปพบเจ้าหญิงดุนยะและจะทำให้พระนางตอบรับความรักของพระองค์ด้วยพระองค์เอง

เจ้าชายไตรเอลมุลุคปลอมพระองค์เป็นพ่อค้าขายผ้าอยู่ที่นครการบูนพร้อมด้วยวิเซียร์และอซิซ วันหนึ่งมีหญิงชรามาซื้อผ้าที่ร้าน เมื่อพระองค์ทรงทราบว่าหญิงชราเป็นคนรับใช้ของเจ้าหญิงดุนยะจึงขอให้นางเป็นแม่สื่อให้ หญิงชรายอมช่วยเหลือแม้จะเห็นว่าเจ้าชายอยู่ในฐานะพ่อค้าทั้งนี้เพราะเห็นรูปโฉมอันงดงามของเจ้าชายที่ดูเหมาะสมกับเจ้าหญิงดุนยะ

เจ้าชายทรงสาสน์บอกความในใจที่มีต่อเจ้าหญิงดุนยะ และขอให้หญิงชรานำไปถวายแด่เจ้าหญิง ไม่ว่ากี่ครั้งที่เจ้าชายฝากสาส์นไป เจ้าหญิงก็ทรงส่งสาส์นว่ากล่าวกลับมาทุกครั้งแต่เจ้าชายก็ไม่ทรงลดละความพยายาม

วันหนึ่งหญิงชราออกอุบายให้เจ้าชายฉลองพระองค์เป็นผู้หญิงเพื่อลักลอบพาเข้าวัง เปลี่ยนฉลองพระองค์เป็นผู้ชายแล้วพาไปยังอุทยานของเจ้าหญิงดุนยะ เมื่อเจ้าหญิงดุนยะทอดพระเนตรรูปโฉมของเจ้าชายไตรเอลมูลุคก็เกิดความรักใคร่ทั้งสองพระองค์จึงทรงลักลอบคบกัน เจ้าหญิงดุนยะเมื่อรู้ความจริงว่าชายที่พระนางตกหลุมรักเป็นโอรสกษัตริย์ก็พอพระทัยยิ่งขึ้น

ไม่อามาต

ภายหลังพระบิดาของเจ้าหญิงดุนยะทรงทราบเรื่องที่ทั้งสองพระองค์ลักลอบคบกันจึงรับสั่งให้จับตัวเจ้าชายไตรเอลมูลุคไปกักขังไว้ เพื่อรอวันประหารชีวิต

ตั้งแต่วันที่เจ้าชายไตรเอลมูลุคเข้าไปในอุทยานของพระองค์ก็ไม่ทรงติดต่อมาที่วิเซียร์หรืออซิซอีกเลย วิเซียร์จึงคิดว่าพระองค์ทรงได้รับอันตรายจึงรีบไปกราบทูลเรื่องราวให้กษัตริย์สุเลมันพระบิดาของเจ้าชาย เมื่อกษัตริย์สุเลมันสดับดังนั้นก็ทรงกริ้วดังพายุจึงรับสั่งให้ตั้งกองทัพเตรียมพร้อมสำหรับศึกสงครามกับนครการบูน เมื่อกองทัพเดินทางมาใกล้ถึงนครการบูรกษัตริย์สุเลมันทรงรับสั่งให้วิเซียร์นำความไปแจ้งแด่กษัตริย์ชาเซห์มานก่อนล่วงหน้า วันที่วิเซียร์ไปถึงเผอิญเป็นวันที่กษัตริย์ชาเซห์มานกำลังรับสั่งประหารเจ้าชายไตรเอลมูลุค เมื่อวิเซียร์เห็นเจ้าชายอยู่ในสภาพนักโทษก็รู้สึกโกรธเคืองและทูลบอกกษัตริย์ชาเซห์มานว่าตอนนี้กองทัพของกษัตริย์สุเลมันอยู่ใกล้ๆ พระนครแล้ว หากพระองค์ทรงทราบเรื่องที่กษัตริย์ชาเซห์มานกระทำกับเจ้าชาย พระองค์ทรงยกกองทัพมาตีเมืองนี้ทันทีภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งวัน

เมื่อเจ้าชายไตรเอลมูลุคทรงสดับดังนั้น จึงห้ามไม่ให้วิเซียร์ทูลเล่าความจริงให้พระบิดาฟัง เพราะไม่อยากให้เกิดศึกสงคราม อีกทั้งนครการบูนก็เป็นที่ประทับของพระชายาของพระองค์ ในที่สุดเรื่องราวจึงจบลงด้วยดี เจ้าชายก็ได้ทรงอภิเษกกับเจ้าหญิงดุนยะตามพระประสงค์

<u>เจ้าหญิงดุนยะ</u>

ภูมิหลัง

เจ้าหญิงดุนยะทรงเป็นธิดาในกษัตริย์ชาเซห์มานผู้ปกครองนครการบูน มีกษัตริย์หลายเมืองเคยมาทูลขอพระนางต่อกษัตริย์ชาเซห์มานหลายพระองค์แล้ว แต่พระนางทรงตอบปฏิเสธเพราะปฏิญาณไว้ว่ายังไม่ประสงค์มีคู่ครอง ณ เวลานี้

ลักษณะทางกายภาพ

มีรูปโฉมงดงามดังดวงจันทร์

ลักษณะนิสัย

หลงในรูปลักษณ์ภายนอก

เมื่อเจ้าหญิงดุนยะทอดพระเนตรเจ้าชายไตรเอลมูลุคก็มีพระทัยหลงรักทันทีทำให้ยกเลิกคำปฏิญาณที่เคยกล่าวไว้และมีพระประสงค์ปรารถนาให้เจ้าชายไตรเอลมูลุคมาเป็นคู่ครอง

นิทานเรื่องอาหรับราตรีมีตัวละครหลายคน ผู้วิจัยเลือกศึกษาตัวละครสำคัญในนิทานแต่ละเรื่อง จากที่ได้ศึกษาจะเห็นได้ว่า ตัวละครมีเรื่องราวชีวิตที่น่าตื่นเต้น เพื่อให้สมกับเป็นโลกของนิทาน ซึ่งเป็นโลกของจินตนาการ และทำให้นิทานเรื่องอาหรับราตรีเป็นนิทานที่ทุกคนประทับใจ จากอดีตจนถึงปัจจุบัน

บทที่4

ภาพรวมลักษณะตัวละครในนิทานเรื่องอาหรับราตรี

นิทานเรื่องอาหรับราตรีเป็นนิทานโครงเรื่องหลัก และมีนิทานที่เป็นเรื่องย่อย 43 เรื่อง เนื่องจากตัวละครในนิทานทั้ง 43 เรื่องมีเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะตัวละครที่สำคัญ จากที่ได้ศึกษาตัวละครในนิทาน ผู้วิจัยสามารถสรุปภาพรวมลักษณะตัวละครโดยแยกเป็น ตัวละครฝ่ายชาย ตัวละครฝ่ายหญิง ตัวละครอมนุษย์ ซึ่งมีความน่าสนใจดังต่อไปนี้

ตัวละครฝ่ายชาย

ตัวละครฝ่ายชายส่วนใหญ่จะเป็นกษัตริย์ พระโอรสกษัตริย์ บุตรของขุนนาง ขุนนาง ตามลำดับและรองลงมาจะเป็นตัวละครสามัญชนซึ่งโดยมากจะทำอาชีพค้าขาย และส่วนน้อยที่ประกอบอาชีพอื่น

<u>ตัวละครที่เป็นกษัตริย์</u>

ในเรื่องนี้จะมีตัวละครที่อยู่ในฐานะกษัตริย์มากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะตัวละครจากโครงเรื่องใหญ่ผู้ที่สร้างปัญหาของเรื่องนี้ขึ้นมาก็อยู่ในฐานะกษัตริย์ ดังนั้นเรื่องราวที่นางเชเฮอร์ซาเดนำมาเล่าให้ฟังจึงจะมีกษัตริย์เกี่ยวข้องอยู่เกือบทั้งหมด ซึ่งจะมีบทบาทที่มากและน้อยสลับกันไป บทบาทที่สำคัญของกษัตริย์คือ กษัตริย์จะเป็นผู้ตัดสินในทุกๆเรื่องแม้กระทั่งมีบัญชาในเรื่องส่วนตัว เช่น การกำหนดคู่ครองให้ผู้อื่น แต่ส่วนใหญ่กษัตริย์จะไม่มีบทบาทมากเท่าใดนักในเนื้อเรื่อง

รูปร่างหน้าตา

ถ้าเป็นตัวละครกษัตริย์ที่ยังอยู่ในวัยหนุ่มเนื้อเรื่องจะบรรยายรูปลักษณ์ไว้บ้างซึ่งจะบรรยายว่ารูปร่างหน้าตาดี ท่าทางดูดีมีสง่า แต่งกายด้วยเครื่องมีค่า แต่ถ้าเป็นกษัตริย์ที่อยู่ในวัยชราจะไม่มีการบรรยายรูปลักษณ์

นิสัยใจคอ

ลักษณะนิสัยที่โดดเด่นของกษัตริย์ในนิทานเรื่องอาหรับราตรี คือ จะทรงรักมเหสีมากแต่มักจะถูกพระมเหสีนอกใจ นอกจากนี้แล้วกษัตริย์เกือบทุกพระองค์ทรงดำรงอยู่ในทศพิศราชธรรมทั้งหมด มีกษัตริย์เพียงบางพระองค์เท่านั้นที่มีนิสัยไม่ค่อยดี ทั้งนี้เพราะสดับคำยั่วยุของข้ารับใช้ที่เป็นคนไม่ดีมา ซึ่งจะขอยกตัวอย่างกษัตริย์ในนิทานอาหรับราตรีดังต่อไปนี้

กาหลิบฮารูนอัลราสจิด

กาหลิบฮารูนอัลราษจิดเป็นกษัตริย์ที่ดำรงอยู่ในตำแหน่งสูงกว่ากษัตริย์ทั้งมวลในเรื่อง พระองค์ปกครองนครแบกแดดและมีบทบาทสำคัญในนิทานหลายๆเรื่อง พระองค์ดำรงอยู่ในทศพิธราชธรรม อีกทั้งยังเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณาและความยุติธรรมดังจะเห็นได้จากการแก้ไขปัญหาเรื่องราวต่างๆ เช่น ในเรื่องผลสาลี่ที่พระองค์ทรงพบศพหญิงสาวถูกหั่นเป็นท่อนๆบรรจุอยู่ พระองค์ทอดพระเนตรดังนั้นก็ทรงพระกรรแสงมีพระทัยสงสารที่ราษฎรของพระองค์โดนกระทำอย่างทารุณ พระองค์ทรงรับสั่งให้แกรนด์วิเซียร์หาคนผิดมาลงโทษให้ได้ มิเช่นนั้น แกรนด์วิเซียร์จะต้องถูกทำโทษเนื่องจากตรวจตราดูแลบ้านเมืองไม่ดี จนเป็นเหตุให้เกิดการฆาตกรรมเช่นนี้ขึ้น นอกจากนี้แล้วในเรื่องนางอมินา เมื่อพระองค์ทราบว่าพระโอรสของพระองค์เป็นผู้ทำผิดกับนางอมินาจนได้รับบาดเจ็บสาหัส พระองค์จึงรับสั่งให้พระโอรสแต่งงานกับนางอมินาเพื่อรับผิดชอบและเลี้ยงดูนางต่อไป

กษัตริย์สุเลมัน

กษัตริย์สุเลมันเป็นพระราชบิดาของเจ้าชายไตรเอลมูลุค ทรงปกครองนครเมดินา พระองค์กอปรด้วยคุณสมบัติแห่งกษัตริย์ทุกประการ มีความโอบอ้อมอารีรักใคร่ประชาชนทุกคนอย่างเท่าเทียม ไม่บังคับกดขี่ข่มเหงราษฎรให้ได้รับความเดือดร้อน เรื่องราวความดีของกษัตริย์สุเลมันจึงล่ำลือไปทั่วสารทิศ เมื่อพระองค์ประสงค์สิ่งใดจึงไม่มีใครกล้าปฏิเสธเพราะล้วนแล้วแต่เคารพนับถือในพระองค์กันทั้งสิ้น ดังเหตุการณ์ที่พระองค์ทูลขอธิดาของกษัตริย์ชาห์รชาแห่งนครอาเทปามาเป็นมเหสีของพระองค์ กษัตริย์ชาห์รชาก็ทรงตอบตกลงทันทีพร้อมทั้งตรัสว่าเป็นบุญของพระองค์นักที่กษัตริย์สุเลมันทรงเลือกธิดาของพระองค์เป็นมเหสีนอกจากนี้แล้วพระองค์ทรงรักและหวงแหนพระโอรสดั่งแก้วตาดวงใจ เมื่อพระองค์ทราบว่าพระโอรสอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบากพระองค์ทรงเป็นเดือดเป็นร้อนมากกว่าพระโอรสหลายเท่า

กษัตริย์หนุ่มจากเรื่องนางโซบิเด

พระองค์มีรูปร่างหมดจดงดงาม มารยาทเรียบร้อยและวาจาไพเราะ แม้พระองค์จะดำรงอยู่ในฐานะกษัตริย์ก็ไม่ทรงถือพระองค์ เมื่อพระองค์ได้รับความช่วยเหลือจากนางโซบิเดหญิงสาวสามัญชนนางหนึ่ง พระองค์จึงขอรับนางเป็นพระชายาของพระองค์เพราะสำนึกในคุณงามความดีที่นางได้มอบให้

กษัตริย์กรีก

กษัตริย์ทรงปกครองแคว้นซูมานในประเทศอิหร่าน พระองค์เป็นคนดี มีพระทัยงดงาม เว้นแต่ว่าเป็นคนหูเบา จึงหลงเชื่อคำยุยงของวิเซียร์ที่มีความอิจฉานายแพทย์ดูบัน แพทย์หลวงคนโปรดของกษัตริย์กรีก พระองค์จึงรับสั่งประหารนายแพทย์ดูบันทั้งๆที่เขาไม่ได้ทำผิดประการใด

<u>ตัวละครที่เป็นโอรสกษัตริย์</u>

ตัวละครที่เป็นโอรสของกษัตริย์จะมีอยู่ด้วยกันหลายคน ซึ่งส่วนมากจะมีบทบาทเป็น ตัวเอกของแต่ละเรื่อง

รูปร่างหน้าตา

ในเรื่องอาหรับราตรีแม้ว่าจะมีตัวละครที่เป็นโอรสของกษัตริย์หลายคน แต่ก็มีไม่กี่คนเท่านั้นที่มีรูปร่างหน้าตางดงามน่าชมอย่างโดดเด่น นอกนั้นแล้วจะมีรูปลักษณ์น่าชื่นชมระดับธรรมดาตามแบบบุคคลที่ได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างดี ผู้แต่งจะบรรยายรูปโฉมอันงดงามของผู้เป็นโอรสกษัตริย์ว่า รูปร่างรูปโฉมโสภาคย์งดงามน่าชมกว่าชายอื่น ขอบตาสีดำขลับทำให้ดูคมเข้ม ยิ่งมีไฝสีอำพันด้วยแล้วยิ่งมีเสน่ห์มากขึ้นไปอีก

การศึกษาเล่าเรียน

โอรสของกษัตริย์มักจะศึกษาในทางวิชาการเช่น วิทยาศาสตร์ ศิลปศาสตร์(ขี่ม้า, การใช้อาวุธ) การคัดลายมือ วัฒนธรรมประเพณีเป็นต้น ทั้งนี้เพราะพระโอรสจะได้รับการเลี้ยงดูโดยพระบิดา วิชาความรู้ที่จะได้เรียนก็จะเป็นวิชาที่พระบิดาเลือกให้ซึ่งจะเป็นวิชาที่มีความจำเป็นกับการปกครองและการใช้ชีวิตตามวิถีของกษัตริย์ แต่ถ้าเป็นพระธิดาจะมีตำหนักแยกออกไปต่างหากและจะให้ข้าหลวงผู้หญิงเลี้ยงดู

นิสัยใจคอ

โอรสของกษัตริย์ส่วนใหญ่จะมีลักษณะนิสัยที่เพียบพร้อมไปด้วยคุณงามความดี มักสนพระทัยในเรื่องรักใคร่ รักใครแล้วก็จะรักจริงและรักเดียว และโอรสของกษัตริย์ แต่ละองค์ เมื่อพบกับปัญหาจะหาทางออกเพื่อแก้ปัญหาแตกต่างกันไป บางคนลามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ บางคนก็แก้ได้แต่อาจจะออกมาไม่ดีนัก แต่โดยมากแล้วมักจะต้องมีผู้ช่วยคิดเพราะโอรสของกษัตริย์เติบโตมาด้วยการที่มีข้ารับใช้เคียงข้างอยู่ตลอด ซึ่งจะขอยกตัวอย่างต่อดังไปนี้

นักพรตองค์ที่สอง

นักพรตองค์ที่สองเป็นพระโอรสของกษัตริย์เมืองหนึ่ง พระบิดาเห็นว่ามีปัญญาไวจึงให้ศึกษาศิลปวิทยาอย่างกวดขัน นอกจากนี้พระบิดาทรงได้รวบรวมนักปราชญ์ทางด้านวิทยาศาสตร์และจิตรกรรมมาสอนความรู้ให้ เมื่อเจ้าชายอ่านออกเขียนได้จึงท่องคัมภีร์โกหร่านได้ทั้งเล่ม พระองค์เชี่ยวชาญด้านการคัดลายมือเป็นที่สุด แต่ขณะที่พระองค์เดินทางไปยังดินแดนประเทศอินเดียมีกองโจรกลุ่มหนึ่งเข้าล้อมขบวนของพระองค์ไว้ พระองค์จึงหลบหนีไปโดยลำพัง ต่อมาก็ได้รับความช่วยเหลือจากช่างเย็บจึงมีที่อยู่อาศัยและมีชีวิตที่ดีอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นก็ได้ตกหลุมรักเจ้าหญิงองค์หนึ่งที่ยักษ์จับตัวมาเป็นภรรยา เมื่อยักษ์รู้เรื่องเข้าพระองค์ก็ทรงไม่สามารถแก้ไขสถานการณ์ให้ดีขึ้นได้จึงทำให้เจ้าหญิงได้รับความเดือดร้อนจนเสียชีวิตและพระองค์เองก็ถูกสาปให้กลายเป็นลิง

เจ้าชายไตรเอลมุลุค

เจ้าชายเป็นพระโอรสของกษัตริย์สุเลมัน เมื่อพระองค์เจริญวัย พระบิดาได้จัดหาครูหลวงเข้ามาสั่งสอนวิชาการเขียน การอ่าน วิทยาศาสตร์ต่างๆ ขนบธรรมเนียมประเพณี และวิชาอาคมชั้นต้น หลังจากที่พระองค์ศึกษาทางด้านวิชาการจบแล้ว พระบิดาก็ให้ครูมาสอนขี่ม้าจนเชี่ยวชาญ เจ้าชายไตรเอลมุลุคมีรูปโฉมที่น่าหลงใหล ขอบตาเป็นสีดำขลับเขียนด้วยคอห์ลหรือสุรหม่า ยิ่งเจริญวัยขึ้นความงามก็ยิ่งทวีขึ้น เมื่อพระชนม์ได้สิบแปดชันษาไฝสีเหลืองอำพันก็ปรากฏขึ้นที่ปรางทั้งสองข้าง ทำให้ความงดงามของพระองค์เพิ่มมากขึ้นไปอีกเหลือที่จะพรรณนา หญิงสาวชาวเมืองได้เห็นเข้าแล้วต้องเป็นอันเคลิบเคลิ้มหลงใหลใคร่ได้ร่วมภิรมย์สวาท ไม่เว้นแม้กระทั่งเจ้าหญิงดุนยะที่ทรงปฏิญาณตนว่าจะไม่ทรงมีคู่ครอง แต่เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเจ้าชายไตรเอลมุลุคก็ทรงเปลี่ยนพระทัยเกิดความรักใคร่ขึ้นทันที พระองค์ตกหลุมรักเจ้าหญิงดุนยะจนล้มป่วย ภายหลังจึงตัดสินพระทัยออกเดินทางไปตามหาเจ้าหญิงที่นครการบูนด้วยพระองค์เอง พร้อมด้วยวิเซียร์และอชิซ ทั้งสองคนมีส่วนช่วยเหลือเจ้าชายและดูแลเจ้าชายจนพระองค์สมความปรารถนากับเจ้าหญิงดุนยะ

เจ้าชายเอมิน

เจ้าชายเอมินเป็นพระโอรสในกาหลิบฮารูนอัลราสจิด พระองค์ทรงมีรูปร่างงดงามยิ่งกว่าความงามของชายคนใด นางอมินาเมื่อรู้ว่าตนเองถูกหลอกให้มาเข้าพิธีแต่งงานกับชายที่ตนไม่รู้จักก็คิดจะบิดพลิ้ว แต่เมื่อได้ยลโฉมเจ้าชายเอมินจึงยินยอมแต่โดยดี เจ้าชายเอมิน ทรงรักนางอมินามากและคอยดูแลเป็นอย่างดี แต่เมื่อรู้ว่านางอมินายินยอมให้ชายอื่นหอมแก้มพระองค์ก็ทรงกริ้วตรัสว่าจะ

สังหารนาง แต่พระองค์ทรงรักมารดาจึงเชื่อฟังคำที่มารดาห้ามปรามแล้วลงโทษนางอมินาเพียงเฆี่ยนตีเท่านั้น

<u>ตัวละครที่เป็นบุตรของขุนนาง</u>

ตัวละครที่เป็นบุตรของขุนนางจะมีเพียงสองคนเท่านั้น คือ หะซันและนูระดิน ทั้งสองคนนี้เป็นตัวเอกในนิทานตอนที่กล่าวถึงตน

รูปร่างหน้าตา

เนื่องจากตัวละครที่เป็นบุตรของขุนนางมีบทบาทเป็นตัวเอก รูปร่างหน้าตาจึงเป็นสิ่งที่เป็นลักษณะเด่นน่าสนใจและเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้พบเห็นเกิดความเอ็นดูยินดีที่จะช่วยเหลืออยู่เสมอ ตัวละครทั้งสองคนนี้เป็นที่น่าหลงใหลของหญิงสาวไม่เว้นแม้นางปีศาจที่ได้เห็น บางนางถึงกับเอ่ยปากว่าแม้เพียงได้ชบลงบนอกเพียงชั่วโมงเดียว หากพระเจ้าจะปลิดชีวิตของตนก็ยอม

นิสัยใจคอ

ตัวละครทั้งสองคนมีจิตใจที่ดี ไม่เคยสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น แต่ด้วยการเลี้ยงดูที่บิดาได้ดูแลอย่างใกล้ชิด เมื่อบิดาเสียชีวิตลงก็ไม่รู้ว่าจะใช้ชีวิตไปในทางไหน ทำให้มีชีวิตที่ย่ำแย่ลง เมื่อเจอกับปัญหาก็ไม่สามารถแก้ไขเพียงลำพังได้

หะซัน

หะซันเป็นบุตรของวิเซียร์นูระดินในเรื่องที่ 27 เรื่องนูระดินและเชมเซดดิน หะซันมีรูปร่างงดงามไม่มีใครเทียบได้ ใบหน้าเป็นนวลใยดั่งดวงจันทร์ที่ลอยอยู่กลางท้องฟ้า และเปล่งแสงกลบทับดวงดาวจนหมด แม้กระทั่งนางปีศาจได้เห็นก็มีความหลงใหลในตัวหะซันมาก บางนางที่ได้เห็นกล่าวอิจฉาในความงดงามของหะซัน แต่บางนางก็ใคร่ได้ชบอกหะซันสักครั้งหนึ่ง แม้เพียงชั่วโมงเดียวก็จะยินยอมให้พระเจ้าปลิดชีวิตของนางไปโดยที่ไม่รู้สึกเสียดาย หลังจากที่บิดาเสียชีวิตหะซันก็ละเลยหน้าที่ทำให้กษัตริย์ทรงกริ้วจึงระเห็จออกไปอยู่นอกบ้านโดยที่ไม่มีจุดหมาย โชคชะตานำพาให้ไปอยู่แห่งใดก็ใช้ชีวิตไปตามนั้น ครั้งหนึ่งเคยหลงไปที่เมืองดามัสกัสพ่อค้าเห็นว่าหะซันมีหน้าตางดงามจึงเกิดความสงสารแล้วรับเลี้ยงเป็นบุตรสืบมา

นูระดิน

นูระดินเป็นบุตรของวิเซียร์ฟาดละผู้ซึ่งทำงานรับราชการแผ่นดินอยู่ในเมืองบัสโสระ นูระดินมีรูปร่างงดงามดั่งจันทร์วันเพ็ญ ผิวพรรณผุดผ่อง แก้มแดงเป็นสายเลือดแล่นผ่าน มีไฝสีอำพันเม็ดหนึ่งอยู่ที่แก้มซึ่งทำให้ดูมีเสน่ห์มากกว่าชายอื่น นูระดินได้ตกหลุมรักเอนิสเอลเชลิส์หญิงสาวที่

บิดาซื้อมาด้วยจำนวนเงิน 10,000 เหรียญทองเพื่อถวายให้กับองค์สุลต่าน แต่เมื่อนางได้ยลโฉมนูระดินก็มีใจรักตอบ หลังจากบิดาเสียชีวิตนูระดินจัดงานสังสรรค์ทุกวันเพื่อให้ลืมความเศร้า ต่อมาเงินทองที่เคยมีอยู่ก็หมดไปนูระดินจึงนำทรัยพ์สมบัติที่มีอยู่ไปขายแล้วเงินทองก็หมดลงไปอีก ทั้งๆที่เขาควรจะหางานทำเพื่อเพิ่มรายได้ไม่ใช่ใช้จ่ายเพียงอย่างเดียว ขุนนางคนหนึ่งที่มีความสนิทสนมคุ้นเคยกับบิดาของนูระดินจึงมอบทรัพย์ให้ไปตั้งต้นชีวิตใหม่ที่เมืองอื่น นูระดินเข้าไปพักที่อุทยานของ กาหลิบ เมื่อคนเฝ้าสวนได้เห็นใบหน้าอันงดงามน่าเอ็นดูของนูระดินก็ให้ความช่วยเหลือทั้งในเรื่องที่พักและอาหาร

ตัวละครที่เป็นขุนนาง

ตัวละครขุนนางมีปรากฏอยู่เป็นจำนวนมาก อาจกล่าวได้ว่าทุกเรื่องที่มีตัวละครกษัตริย์ก็มักจะมีตัวละครขุนนางอยู่ด้วย แต่จะมีบทบาทที่สำคัญมากน้อยแตกต่างกันออกไป

รูปร่างหน้าตา

เนื่องจากขุนนางมักอยู่ในวัยอาวุโสจึงไม่มีการบรรยายรูปลักษณ์

นิสัยใจคอ

ตัวละครขุนนางจะมีทั้งที่นิสัยดีและนิสัยไม่ดี แต่ส่วนมากแล้วจะเป็นคนนิสัยดีเพราะต้องคอยให้ความช่วยเหลือกษัตริย์ในทุกๆเรื่อง ส่วนขุนนางที่นิสัยไม่ดีจะคอยยั่วยุกษัตริย์ให้หลงไปในทางที่ผิดเพราะกษัตริย์มักจะเชื่อใจขุนนางคนสนิทมากกว่าผู้อื่น ซึ่งจะขอยกตัวอย่างต่อดังไปนี้

วิเซียร์ฟาดละ

วิเซียร์ฟาดละเป็นขุนนางผู้ซื่อสัตย์ ทำงานรับใช้สุลต่านแห่งนครบัสโสระ ชาวเมืองต่างให้ความรักใคร่และเคารพนับถือฟาดละเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะตัดสินคดีต่างๆด้วยความยุติธรรม และคอยตรวจตราดูแลเอาใจใส่บ้านเมืองและราษฎรโดยที่ไม่เคยให้ขาดตกบกพร่อง

วิเซียร์โมอิน

วิเซียร์โมอินเป็นขุนนางผู้ชั่วร้ายทำงานรับใช้กษัตริย์แห่งนครบัสโสระเช่นเดียวกับวิเซียร์โมอิน ประชาชนให้ความรักใคร่วิเซียร์หาดละมากเท่าไรทุกคนก็มีความเกลียดชังให้กับวิเซียร์โมอินมากเท่านั้น วิเซียร์โมอินไม่เคยจ่ายเงินค่าสินค้าให้พ่อค้าสักราย เมื่อไปทวงหนี้สินคืนเขาก็จะฆ่าพ่อค้าทิ้งเสีย อีกทั้งยังยั่วยุให้กษัตริย์ทรงกระทำทุกอย่างไปในทางที่ผิด เช่น ยุยงให้พระองค์ประหารนูระดินทั้งที่นูระดินถือพระราชสาส์นจาก กาหลิบที่ข้อความทรงมอบอำนาจให้นูระดินขึ้นเป็นสุลต่านแทนสุลต่านคนก่อนแห่งเมืองบัสโสระ

วิเชียร์ของกษัตริย์สุเลมัน

ทุกครั้งที่กษัตริย์สุเลมันทรงมีปัญหา พระองค์จะทรงขอคำปรึกษาและขอความช่วยเหลือกับวิเชียร์ท่านนี้ และทุกครั้งวิเชียร์ก็ไม่เคยทำให้พระองค์ทรงผิดหวังหรือหมดความไว้เนื้อเชื่อใจ เช่น เมื่อพระองค์รับสั่งให้วิเชียร์ไปทูลขอธิดาของกษัตริย์ซาห์รชามาเป็นมเหสี วิเชียร์ก็เตรียมตัวออกเดินทางทันทีแม้ว่าหนทางที่จะไปนั้นยาวไกลนักหนาต้องใช้เวลาเป็นเดือนกว่าจะไปถึง หลังจากที่กษัตริย์สุเลมันมีพระโอรส พระองค์ก็ทรงไว้พระทัยให้วิเชียร์ดูแลพระโอรสของพระองค์ต่อไป

ตัวละครสามัญชน

ตัวละครสามัญชนมีจำนวนมากรองลงมาจากตัวละครกษัตริย์ โดยส่วนใหญ่แล้วจะประกอบอาชีพค้าขาย รองลงมาจะเป็นชาวประมง ช่างตัดผม ช่างตัดเสื้อ นายแพทย์ ขอทาน และเลี้ยงสัตว์ตามลำดับ ซึ่งแต่ละคนจะมีฐานะความรวยความจนแตกต่างกัน แต่อาชีพที่มีแต่ฐานะยากจนเพียงอย่างเดียวคือชาวประมง และขอทาน

รูปร่างหน้าตา

ตัวละครสามัญชนส่วนมากในนิทานจะไม่ได้บรรยายรูปลักษณ์เอาไว้เพราะไม่ได้มีลักษณะเด่นในด้านนี้ มีเพียงบางตัวละครที่บรรยายรูปลักษณ์ไว้ว่ามีรูปโฉมรูปร่างงดงาม

การประกอบอาชีพ

อาชีพของตัวละครสามัญชนหากเป็นพ่อค้าจะสืบทอดมาจากบิดา บิดาคนใดทำอาชีพค้าขายเมื่อบิดาเสียชีวิตบุตรก็รับอาชีพค้าขายสืบมา บางคนเลือกอาชีพตามความชอบ เช่น ผู้ที่ค้าขายบางคนเลี้ยงสัตว์เพื่อขายเนื้อสัตว์ นายแพทย์ บางคนจำเป็นต้องทำเพราะมีอวัยวะไม่สมประกอบ เช่น ขอทาน บางคนในนิทานก็ไม่ได้เขียนที่มาเอาไว้ เช่น ช่างตัดผม ชาวประมง ช่างเย็บเสื้อ ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับความเป็นอยู่ของแต่ละดินแดนที่มีความต้องการด้านอาชีพไม่เหมือนกัน

นิสัยใจคอ

นิสัยใจคอของตัวละครที่เป็นสามัญชนจะมีความหลากหลายและแตกต่างกัน ส่วนมากแล้วโดยเนื้อแท้จะเป็นคนดี แต่มักจะมีกิเลส คือ รัก โลภ โกรธ หลง นำพาไปสู่สิ่งที่ไม่ดีต่างๆนานาเฉกเช่นมนุษย์ทั่วๆไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของความรัก ความแตกต่างของตัวละครกลุ่มนี้จะอยู่ที่สติปัญญา คนที่ฉลาดเนื้อเรื่องก็จะออกมาในรูปแบบหนึ่ง คนที่โง่เขลาเนื้อเรื่องจะแปลกออกมาอีกแนวหนึ่ง ดังจะขอยกตัวอย่างดังต่อไปนี้

ชาวประมงจากเรื่องที่ 6 เรื่องคนหาปลา

ชาวประมงมีฐานะยากจนอีกทั้งยังเคยให้คำปฏิญาณไว้ว่าในวันหนึ่งจะทอดแหได้ไม่เกินสี่ครั้ง ชาวประมงมีภรรยาคนหนึ่งและมีลูกด้วยกันหลายคน วันไหนที่หาปลาไม่ได้ก็นึกสงสารแต่ครอบครัวที่ต้องทนหิวโหย วันหนึ่งทอดแหลงไปได้หม้อดินขึ้นมาใบหนึ่ง เมื่อเปิดออกก็พบยักษ์พุ่งออกมา ยักษ์ขู่ว่าจะฆ่าทิ้งเสีย แต่ด้วยความฉลาดชาวประมงจึงออกอุบายให้ยักษ์ลงกลับไปอยู่ในหม้ออีกทีหนึ่ง เขาแสร้งว่าไม่เชื่อที่ยักษ์ตัวสูงใหญ่จะลงไปอยู่ในหม้อได้จึงขอให้ยักษ์ทำให้ดูอีกทีหนึ่ง ยักษ์หลงเชื่อจึงกลับไปอยู่ในหม้อดินดังเดิม

บัมบัม

บัมบัมเป็นพี่ชายของช่างโกนผม ตาบอดทั้งสองข้างจึงมาเป็นขอทาน ชายเจ้าของบ้านคนหนึ่งต้องการขโมยเงินที่บัมบัมหามาได้ เมื่อเรื่องราวไปถึงตุลาการ ชายคนนั้นก็ออกอุบายกล่าวโทษให้บัมบัมเป็นคนผิด แต่บัมบัมเป็นโง่เขลาจึงไม่อาจช่วยให้ตัวเองพ้นภัยได้

ชายหนุ่ม จากเรื่องที่ 31 เรื่องของนายแพทย์ยิว

ชายหนุ่มมีรูปร่างงามยากที่จะหาคนวัยเดียวกันมาเทียบได้ ชายหนุ่มทำอาชีพค้าขายตามแบบอาของเขา เขาเดินทางไปอียิปต์เพื่อทำการค้าขาย วันหนึ่งเจอผู้หญิงคนหนึ่งก็มีความหลงใหลในตัวนาง วันต่อมานางพาผู้หญิงอีกคนหนึ่งมาร่วมรับประทานอาหารด้วย ชายหนุ่มก็เปลี่ยนใจไปชอบนางคนใหม่ทำให้นางคนแรกเกิดความอิจฉาจึงฆ่านางคนที่สอง ชายหนุ่มคิดว่าถ้ามีคนมาพบเห็นเข้าจะเข้าใจไปว่าตนเป็นฆาตกรจึงนำศพไปแอบฝังไว้ที่อื่น

นายแพทย์ยิว

นายแพทย์ศึกษาวิชาการแพทย์จนทำการรักษาพยาบาลได้ วันหนึ่งสามีภรรยาคู่หนึ่งนำศพชายหลังค่อมทิ้งไว้แสร้งบอกไปว่าเป็นคนป่วย และจะขอจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลล่วงหน้าให้นายแพทย์ยิวเมื่อรู้ว่าญาติคนไข้จะจ่ายเงินล่วงหน้าก็เกิดความโลภ นึกในใจว่าคนไข้คงเป็นคนร่ำรวยจึงรีบวิ่งลงมาต้อนรับ ทำให้สะดุดศพชายหลังค่อมที่สองสามีภรรยายกไปวางที่บันไดขั้นบนสุด เมื่อนายแพทย์เห็นว่าคนไข้เสียชีวิตแล้วก็เข้าใจว่าตนเป็นผู้ฆ่าจึงตกใจกลัวและนำศพไปทิ้งที่อื่น ทั้งๆที่อุตส่าห์เรียนแพทย์มาแต่กลับไม่มีความสุขุมและสติปัญญาที่แพทย์ควรจะมี

นอกจากนี้แล้วยังมีตัวละครชายอีกตัวหนึ่งที่มีความน่าสนใจ คือ สินบัทผู้เดินเรือ สินบัทเป็นพ่อค้าเดินทางไปค้าขายนอกเมือง จนกระทั่งมีฐานะร่ำรวยและกลายเป็นผู้มีชื่อเสียง เพราะการเดินเรือทั้งเจ็ดเที่ยวของเขาไม่ใช่การเดินเรือแบบธรรมดา เขาต้องเจอกับสิ่งเลวร้ายมานับไม่ถ้วนจึงขอนำมาแยกสรุปไว้ต่างหากดังนี้

รูปร่างหน้าตา

รูปร่างเป็นสง่า ท่าทางมีอำนาจน่านับถือ มีหนวดยาวห้อยมาถึงหน้าอก ชื่อเสียงเลื่องลือ

ลักษณะนิสัย

สินบัทเป็นคนต่อสู้กับอุปสรรคที่ขวางหน้า และไม่เคยท้อถอยสักครั้งเดียว แม้ว่าการเดินเรือทั้งเจ็ดเที่ยวของเขาจะเต็มไปด้วยเรื่องร้าย แต่เขาก็ไม่เคยยอมแพ้กับอุปสรรคที่เข้ามากีดขวาง สุดท้ายแล้วเขาจึงมีฐานะร่ำรวยและได้ใช้ชีวิตในวัยชราอย่างมีความสุขที่สุด เพราะความทุกข์ทรมานที่เขาได้รับมาทำให้เขารู้ว่า ความสุขนั้นมีค่ามากมายเพียงใด

ตัวละครฝ่ายหญิง

ตัวละครฝ่ายหญิงสามารถแบ่งออกได้ 4 กลุ่มดังนี้ คือ พระมเหสี พระธิดา บุตรีของเศรษฐี และนางทาสซึ่งมีเพียงตัวเดียวจากนิทานทั้งหมด ตัวละครฝ่ายหญิงจะมีบทบาทน้อยกว่าตัวละครฝ่ายชาย ลักษณะนิสัยจะไม่ค่อยปรากฏเด่นชัดมากนัก แต่จะมีลักษณะโดดเด่นอยู่ที่รูปลักษณ์ภายนอก เพราะรูปลักษณ์ของผู้หญิงจะเป็นจุดกำเนิดเรื่องราวของตัวละครฝ่ายชาย

<u>พระมเหสี</u>

นิสัยใจคอ

ตัวละครพระมเหสีจะมีอยู่ไม่กี่คนที่มีความสำคัญในเนื้อเรื่องในนิทานจะไม่ได้บรรยายรูปร่างหน้าตาแต่จะบอกพฤติกรรมว่าเป็นคนอย่างไร ซึ่งตัวละครที่มีความสำคัญมักจะมีนิสัยที่ไม่ดี รักความสนุกสนาน และแอบลักลอบมีชู้ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุเพราะนางไม่มีสิทธ์เลือกคนที่นางรักเอง หากกษัตริย์องค์ใดปรารถนาจะได้นางไปเป็นมเหสีพระบิดาของพวกนางก็ไม่กล้าที่จะปฏิเสธ ทำให้นางต้องจำใจเป็นภรรยาของคนที่นางไม่ได้รัก นอกจากนี้แล้วตำหนักที่พระมเหสีอยู่จะถูกแยกออกไปต่างหากเพื่อไม่ให้ผู้ชายเข้าไปเกี่ยวข้อง นางอาจจะเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวและว้าเหว่ อีกทั้งกษัตริย์มักจะมีหน้าที่การงานให้ทำมากมายจนทำให้ไม่มีเวลาไปมาหาสู่กัน ซึ่งจะขอยกตัวอย่างดังต่อไปนี้

มเหสีของพระเจ้าชาห์เรียร์

พระมเหสีทรงรักความสนุกสนาน เมื่อทราบว่าพระสวามีไม่อยู่ก็แอบคบชู้กับทาสในพระราชวังพร้อมด้วยทาสหญิงชายอีก 10 คู่

พระมเหสีของกษัตริย์หนุ่มประเทศเกาะดำ

นางอภิเษกกับกษัตริย์หนุ่มซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกันตามขัตติยประเพณี ต่อมา 5 ปีความรักของพระนางก็จืดจางลง พระนางทรงพบรักกับชายคนใหม่และนางก็รักผู้ชายคนนี้มาก วันหนึ่งกษัตริย์หนุ่มทรงทราบเรื่องจึงตามไปตัดคอชายผู้นี้ แต่นางเป็นผู้มีวิชาอาคมจึงชุบชีวิตให้ชายชู้มีชีวิตอยู่ได้แต่ก็อยู่ในสภาพเจ้าชายนิทรา เวลาผ่านไปกว่าสามปีแล้ว นางก็ไม่เคยทอดทิ้งชายคนนี้และเฝ้ารอวันที่ชายชู้ของนางจะฟื้นขึ้นมาเป็นปรกติ

พระธิดา

ตัวละครพระธิดาจะไม่ค่อยมีลักษณะนิสัยที่ชัดเจน ทั้งนี้เพราะมีบทบาทน้อยและไม่ค่อยสำคัญเท่าไร แต่จะมีจุดเด่นอยู่ที่รูปลักษณ์ภายนอก

รูปร่างหน้าตา

หญิงสาวผู้ที่เป็นธิดาของกษัตริย์มักจะเพียบพร้อมด้วยรูปลักษณ์ภายนอก ตัวละครพระธิดาในนิทานจะไม่บรรยายรูปลักษณ์โดยละเอียดแต่จะบอกเพียงว่ามีรูปโฉมงดงามดั่งดวงจันทร์

การเล่าเรียน

การศึกษาที่เด่นชัดของพระธิดาคือ จะเรียนทางด้านเวทมนตร์ เพราะผู้หญิงในแถบอาหรับไม่จำเป็นต้องเรียนรู้ด้านวิชาการ อีกทั้งคนที่เลี้ยงดูพระธิดามาจะเป็นข้าหลวงที่เป็นผู้หญิง ถ้าหากคนเลี้ยงดูมีความถนัดหรือมีวิชาความรู้ทางด้านใดพระธิดาก็จะทรงได้รับการสั่งสอนสืบทอดต่อมา

นิสัยใจคอ

ตัวละครพระธิดาจะมีบทบาทแตกต่างกันไป ซึ่งจะแบ่งออกได้ดังนี้คือ พระธิดาที่ประทับอยู่ในราชวัง พระธิดาที่มีภูมิหลังดังนี้จะมีคุณลักษณะกอปรด้วยคุณงามความดี จิตใจงดงามไม่แพ้ใบหน้า แต่จะไม่ปรากฏเด่นชัดมากนักเพราะไม่ค่อยมีบทบาทมากเท่าไร ส่วนอีกประเภทหนึ่งคือ พระธิดาที่ไม่ได้ประทับอยู่ในวัง ซึ่งมีสาเหตุมาจากถูกยักษ์ลักพาตัวมา ซึ่งในเรื่องจะมีทั้งหมดสองคนเท่านั้น บทบาทของนางทั้งสองเมื่ออ่านแล้วอาจทำให้รู้สึกว่านางเป็นคนหลายใจ แต่ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนางถูกบังคับฝืนใจให้มาเป็นเมียของยักษ์ นางจึงต้องหาทางระงับความทุกข์ด้วยวิธีของนาง

พระนางทรงโฉม

พระนางทรงโฉมเป็นพระธิดาของสุลต่านองค์หนึ่งในเรื่องที่ 13 นักพรตองค์ที่สอง พระนางมีรูปโฉมงดงามมากจึงมีพระนามว่าเจ้าหญิงทรงโฉม พระนางมีข้ารับใช้ชราคนหนึ่งซึ่งมีเวทมนตร์

คาถา หญิงชราจึงสอนวิชาอาคมต่างๆให้พระนาง เมื่อพระบิดาขอร้องให้พระนางแก้คำสาปให้กับนักพรต พระนางก็ทำตามพระประสงค์แม้ว่าการแก้คำสาปครั้งนั้นจะต้องแลกด้วยชีวิตของพระนางก็ตาม

เจ้าหญิงดุนยะ

เจ้าหญิงดุนยะเป็นพระธิดาในสุลต่านชาห์เซมานแห่งนครการบูน เจ้าหญิงทรงมีฝีพระหัตถ์ในการเย็บปักถักร้อย พระองค์ทรงมีจิตใจเมตตาโอบอ้อมอารี เจ้าหญิงทรงมีพระทัยเด็ดเดี่ยวไม่ว่ากษัตริย์เมืองไหนมาทูลขอพระนางกับพระราชบิดา พระนางก็ไม่ทรงยินยอมตอบรับด้วย เพราะพระนางได้ปฏิญาณไว้ว่าจะไม่ทรงมีคู่ครอง

เจ้าหญิงเอบอนี

เจ้าหญิงเอบอนีมีรูปโฉมงดงาม เจ้าหญิงเอบอนีถูกยักษ์ลักพาพระองค์มาในวันที่กำลังเข้าพิธีอภิเษกสมรส พระนางต้องอยู่กินกับยักษ์ด้วยความฝืนใจเป็นเวลานานกว่า 25 ปีในนครใต้ดิน ยักษ์จะมาหานาง 10 วันต่อครั้ง อีก 9 วันที่เหลือพระนางทรงต้องอยู่พระองค์เดียว ซึ่งทำให้พระนางต้องทนทุกข์ทั้งในเรื่องที่ต้องมาเป็นภรรยาของยักษ์และยังจะต้องอยู่เพียงลำพังอีก 9 วัน เมื่อพระนางพบเห็นนักพรตจึงตกหลุมรักและขอให้นักพรตมาอยู่ร่วมกับนางในเวลา 9 วันที่ยักษ์ไม่อยู่

บุตรีของเศรษฐี

ตัวละครบุตรีของเศรษฐีมีภูมิหลังที่หลากหลาย บางนางเป็นบุตรของพ่อค้าที่ฐานะร่ำรวย บางนางเป็นบุตรีของผู้มีชื่อเสียง มีตำแหน่งหน้าที่การงานใหญ่โต ตัวละครจะไม่มีลักษณะนิสัยที่โดดเด่นมากนัก เพราะมีบทบาทเพียงเล็กน้อย

รูปร่างหน้าตา

บุตรีของเศรษฐีจะมีรูปลักษณ์สวยงามทุกนาง และเป็นที่ดึงดูดแก่สายตาตัวละครผู้ชาย ยกเว้นตัวละครอชิเชห์ที่ในนิทานไม่ได้บรรยายลักษณะภายนอกเอาไว้ แต่นางมีความโดดเด่นที่ลักษณะนิสัย

นิสัยใจคอ

บุตรีของเศรษฐีแต่ละนางจะมีทั้งนิสัยที่ดีและไม่ดีปนกันไป แต่ส่วนมากแล้วจะเป็นคนดีและตัวละครที่เป็นคนดีฝ่ายชายจะมาตกหลุมรักพวกนางเอง โดยที่นางไม่ได้ยั่วยวนแต่อย่างใด ส่วนบุตรีของเศรษฐีที่มีนิสัยไม่ดีมักจะใช้รูปลักษณ์ของตนเองไปหลอกล่อเพื่อให้ฝ่ายชายหลงใหล ซึ่งจะขอยกตัวอย่างบุตรีของเศรษฐีดังต่อไปนี้

นางโซบิเด

นางโซบิเดเป็นบุตรีของเศรษฐี หลังจากบิดาเสียชีวิตนางก็ได้รับมรดกมากมาย นางเป็นคนมีจิตใจดี และมีความเป็นผู้นำ เพราะนางอาศัยอยู่กับน้องสาวอีกสองคนซึ่งทำให้นางต้องเป็นผู้กำหนดและควบคุมทุกอย่าง นางเคยเดินทางไปค้าขายยังต่างเมืองครั้งหนึ่ง และได้ไปช่วยเจ้าชายองค์หนึ่งมาจากนครที่คนทั้งเมืองถูกสาปให้กลายเป็นหิน นางมีรูปโฉมที่งดงามเป็นที่สนใจของชายหนุ่มดังที่วิเคราะห์ไว้แล้วในเรื่องที่ 11 เรื่องนักพรตทั้งสามกับนางทั้งห้า แต่นางอยากอยู่คนเดียวมากกว่ามีคู่

อซิเซห์

อซิเซห์เป็นบุตรสาวของบิดาผู้มีฐานะมั่งมีคนหนึ่ง รูปลักษณ์ของนางไม่ปรากฏอยู่ในนิทาน แต่นางเป็นผู้หญิงที่มีจิตใจประเสริฐ นางยอมเสียสละความสุขของนางเองเพื่อคนที่นางรักแม้ว่านางรู้ว่าไม่มีทางที่คนที่นางรักจะรักนางตอบ นางช่วยเหลือและสนับสนุนความรักครั้งใหม่ของชายที่นางรัก นางร้องไห้ทุกครั้งที่ชายคนนั้นออกไปพบหญิงสาวคนที่เขารักจนตาเจ็บ แต่เมื่อนางเห็นหน้าเขา นางก็ฝืนยิ้มเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จนสุดท้ายนางก็ทนไม่ไว้ ตรอมใจเสียชีวิตไป

พี่สาวของนางโซบิเด

นางทั้งสองมีนิสัยขี้อิจฉาริษยา เมื่อรู้ว่าน้องสาวพบรักกับเจ้าชายอีกทั้งเจ้าชายก็ทรงรักตอบ นางจึงอิจฉาริษยา คิดสังหารน้องสาวที่เคยให้ความช่วยเหลือพวกนางมาในคราวที่นางซมซานกลับมาบ้านเพราะถูกสามีผลาญทรัพย์ไปจนหมด

<u>นางทาส</u>

นางเอนิสเอลเชลิส์

นางทาสมีเพียงคนเดียวจากนิทานทั้งหมด 43 เรื่อง คือ นางเอนิสเอลเชลิส์จากเรื่องที่ 40 นูระดินกับเอนิสเอลเชลิส์ นางเป็นตัวละครที่มีความโดดเด่นในด้านรูปลักษณ์มากดังจะขอกล่าวดังต่อไปนี้ ใบหน้าสะสวยรูปร่างสะโอดสะอง อกนูน ขนตาดำขลับ เนื้อแก้มเกลี้ยงเป็นละออง เอวเรียวเล็กกะทัดรัดรับกับสะโพกใหญ่ผายผึ่ง ริมฝีปากเปียกฉ่ำ แขนทั้งสองข้างดั่งจะเย้ยเครือวัลย์แห่งบูรพทิศให้ได้อาย กระแสเสียงยะเยือกเย็นจับใจยิ่งกว่าลมโชยบุปผชาติในกลางสวน อีกทั้งนางยังมีลักษณะนิสัยที่ดียอมเสียสละร่างกายของนางให้สามีนำนางไปขายเพื่อให้สามีมีเงินทองเลี้ยงตัวเองต่อไป นางยังมีจิตใจรักเดียวใจเดียวเฉพาะสามีนางคนเดียวเท่านั้นและยอมร่วมทุกข์ร่วมสุขไปกับสามี

ตัวละครอมนุษย์

ตัวละครอมนุษย์สามารถแบ่งออกได้ดังต่อไปนี้ ซึ่งตัวละครกลุ่มนี้จะมีความโดดเด่นในเรื่องรูปลักษณ์ซึ่งแตกต่างออกไปจากวรรณคดีไทย

ยักษ์

ยักษ์แต่ละตัวจะมีรูปลักษณ์ร่วมกันคือ ตัวใหญ่ มีอำนาจมากกว่ามนุษย์ สามารถเหาะไปบนฟ้า มุดลงใต้ดิน และแปลงกายได้ นอกจากนั้นก็แตกต่างกันไปตามอายุ บางตนก็แก่ชรา มียักษ์ตนหนึ่งที่มีลักษณะเด่นกว่าตนอื่นๆคือ ฟันแหลม ปากล่างย้อยลงมาถึงหน้าอก มีลูกตาข้างเดียวเป็นแสงไฟลุกโชนอยู่กลางหน้าผาก ยักษ์ในนิทานอาหรับราตรีแต่ละตัวจะมีนิสัยดุร้าย มักจะสร้างความเดือดร้อนให้กับมนุษย์ มีบางตัวเท่านั้นที่ในตอนต้นจะร้ายแต่ตอนสุดท้ายจะกลับตัวกลายเป็นยักษ์ที่ดี

ปีศาจ

ปีศาจจะมีทั้งปีศาจผู้หญิง เรียกว่า นางปีศาจ และปีศาจผู้ชายเรียกว่า เจ้าปีศาจ รูปลักษณ์ที่โดดเด่นของปีศาจคือจะมีปีกสามารถบินได้ มีนิสัยซุกซนทำให้เป็นต้นเหตุให้พระเอกพลัดหลงจากบ้านเมืองของตนเอง เพราะชอบลักลอบอุ้มพระเอกไปวางไว้ที่อื่นตามแต่ใจตนเอง

คนป่า

คนป่าแบ่งออกเป็นสามจำพวกคือ พวกที่หนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ ผิวดำ พวกที่สองตัวเล็กเท่าแขน มีขนสีแดงทั้งตัว แต่อาศัยอยู่ด้วยกันเป็นกลุ่มใหญ่จึงมีความน่ากลัว พวกสุดท้ายจะมีขนไปทั้งตัว มีเท้าเหมือนเท้าวัวและสามารถแปลงกายได้ สองพวกแรกชอบกินเนื้อคน แต่พวกสุดท้ายกลั่นแกล้งคนเพื่อความพอใจของตนเอง หากไม่ทำตามที่ต้องการก็จะถูกฆ่า

นางพราย

นางพรายอาศัยอยู่ในน้ำมีจิตใจดี มีความสามารถในการแปลงกลายและมีเวทมนตร์คาถา นางพรายมีนิสัยซุกซนชอบขึ้นมาเล่นที่เมืองมนุษย์ ในคราวที่เดือดร้อนหากมีคนให้ความช่วยเหลือ นางพรายก็จะตอบแทนบุญคุณของคนๆนั้น

นกยักษ์

นกยักษ์หรือในเรื่องเรียกว่า นกรอค มีลักษณะโดดเด่นคือ ตัวใหญ่เท่าภูเขา มันรักและหวงแหนลูกของมันมาก ถ้าใครไปยุ่งกับลูกของมัน มันจะโมโหและสังหารคนๆนั้น

พ่อมด

พ่อมดมีปรากฏอยู่ตนเดียวในเรื่องที่ 37 เรื่องพี่ชายคนที่สี่ของช่างโกนผม พ่อมดมีนิสัยชั่วร้ายใช้เวทมนตร์ในทางที่ผิด เพื่อหลอกลวงอัลนัษชาโดยเปลี่ยนกระดาษให้กลายเป็นเงินแล้วนำไปซื้อเนื้อแกะของอัลนัษชา

ผู้วิจัยได้สรุปภาพรวม ลักษณะตัวละครในเรื่องอาหรับราตรี ทำให้เห็นภาพรวมว่า ในนิทานอาหรับราตรี ตัวละครที่เป็นกษัตริย์ โอรสกษัตริย์ ขุนนาง มเหสี พระธิดาของกษัตริย์ และตัวละครที่เป็นอมนุษย์ มีลักษณะเป็นอย่างไร ทั้งรูปลักษณ์ภายนอก ลักษณะนิสัยของตัวละครในนิทาน และการให้ตัวละครมีชีวิตที่น่าตื่นเต้นเพื่อให้ผู้อ่านสนุกสนาน มีจินตนาการที่โลดแล่นในโลกของนิทาน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ตัวละครที่สำคัญในนิทานเรื่องอาหรับราตรี ซึ่งนิทานเรื่องนี้มีโครงเรื่องหลัก 1 เรื่อง และมีนิทานเรื่องย่อยอีก 42 เรื่อง ดังที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ในบทที่ 3 และในบทที่ 4 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ภาพรวมลักษณะตัวละครในนิทานเรื่องอาหรับราตรี ผู้วิจัยสามารถสรุปภาพรวมได้ดังนี้

ตัวละครฝ่ายชายส่วนใหญ่จะเป็นกษัตริย์ พระโอรสกษัตริย์ บุตรของขุนนาง ขุนนาง ตามลำดับ และรองลงมาจะเป็นตัวละครสามัญชนซึ่งโดยมากจะทำอาชีพค้าขาย และส่วนน้อยที่ประกอบอาชีพอื่น ในเรื่องนี้จะมีตัวละครที่อยู่ในฐานะกษัตริย์มากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะตัวละครจากโครงเรื่องใหญ่ผู้ที่สร้างปัญหาของเรื่องนี้ขึ้นมาก็อยู่ในฐานะกษัตริย์ ดังนั้นเรื่องราวที่นางเชเฮอร์ซาเดนำมาเล่าให้ฟังจึงจะมีกษัตริย์เกี่ยวข้องอยู่เกือบทั้งหมด ซึ่งจะมีบทบาทที่มากและน้อยสลับกันไป บทบาทที่สำคัญของกษัตริย์คือ กษัตริย์จะเป็นผู้ตัดสินในทุกๆเรื่องแม้กระทั่งมีบัญชาในเรื่องส่วนตัว เช่น การกำหนดคู่ครองให้ผู้อื่น แต่ส่วนใหญ่กษัตริย์จะไม่มีบทบาทมากเท่าใดนักในเนื้อเรื่อง ถ้าเป็นตัวละครกษัตริย์ที่ยังอยู่ในวัยหนุ่มเนื้อเรื่องจะบรรยายรูปลักษณ์ไว้บ้างซึ่งจะบรรยายว่า รูปร่างหน้าตาดี ท่าทางดูดีมีสง่า แต่งกายด้วยเครื่องมีค่า แต่ถ้าเป็นกษัตริย์ที่อยู่ในวัยชราจะไม่มีการบรรยายรูปลักษณ์ ลักษณะนิสัยที่โดดเด่นของกษัตริย์ในนิทานเรื่องอาหรับราตรี คือ จะทรงรักมเหสีมากแต่มักจะถูกพระมเหสีนอกใจ นอกจากนี้แล้วกษัตริย์เกือบทุกพระองค์ทรงดำรงอยู่ในทศพิศราชธรรมทั้งหมด มีกษัตริย์เพียงบางพระองค์เท่านั้นที่มีนิสัยไม่ค่อยดี ทั้งนี้เพราะสดับคำยั่วยุของข้ารับใช้ที่เป็นคนไม่ดีมา ตัวละครที่เป็นโอรสของกษัตริย์จะมีอยู่ด้วยกันหลายคน ซึ่งส่วนมากจะมีบทบาทเป็น ตัวเอกของแต่ละเรื่อง ในเรื่องอาหรับราตรีแม้ว่าจะมีตัวละครที่เป็นโอรสของกษัตริย์หลายคน แต่ก็มีไม่กี่คนเท่านั้นที่มีรูปร่างหน้าตางดงามน่าชมอย่างโดดเด่น นอกนั้นแล้วจะมีรูปลักษณ์น่าชื่นชมระดับธรรมดาตามแบบบุคคลที่ได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างดี ผู้แต่งจะบรรยายรูปโฉมอันงดงามของผู้เป็นโอรสกษัตริย์ว่ารูปร่างรูปโฉมโสภาคย์งดงามน่าชมกว่าชายอื่น ขอบตาสีดำขลับทำให้ดูคมเข้ม ยิ่งมีไฝสีอำพันด้วยแล้วยิ่งมีเสน่ห์มากขึ้นไปอีก แม้ว่าเจ้าชายบางองค์จะปลอมตัวเป็นสามัญชน แต่งกายด้วยเสื้อผ้าธรรมดา แต่ด้วยรูปโฉมอันสิริโสภาก็ทำให้บุคคลอื่นที่พบเห็นรักและเมตตา พร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือโอรสของกษัตริย์มักจะศึกษาในทางวิชาการเช่น วิทยาศาสตร์ ศิลปศาสตร์ได้แก่วิชา ขี่ม้า การใช้อาวุธ การคัดลายมือ วัฒนธรรมประเพณีเป็นต้น ทั้งนี้เพราะพระโอรสจะได้รับการเลี้ยงดูโดยพระบิดา วิชาความรู้ที่จะได้เรียนก็จะเป็นวิชาที่พระบิดาเลือกให้ซึ่งจะเป็นวิชาที่มีความจำเป็นกับการปกครองและการใช้ชีวิตตามวิถีของกษัตริย์ แต่ถ้าเป็นพระธิดาจะมีตำหนักแยกออกไปต่างหากและจะให้ข้าหลวงผู้หญิงเลี้ยงดูทั้งนี้อาจเป็นเพราะความเคร่งครัดของศาสนาอิสลามที่จะไม่ให้ฝ่ายหญิงอยู่ใกล้กับฝ่ายชาย

มากนัก แม้ว่าจะเป็นบิดา พี่ชาย น้องชายร่วมสายโลหิต ดังนั้นพระธิดาในเรื่องอาหรับราตรีจึงอยู่ในตำหนักของตัวเอง โอรสของกษัตริย์ส่วนใหญ่จะมีลักษณะนิสัยที่เพียบพร้อมไปด้วยคุณงามความดี มักสนพระทัยในเรื่องรักใคร่ รักใครแล้วก็จะรักจริงและรักเดียว และโอรสของกษัตริย์แต่ละองค์ เมื่อพบกับปัญหาจะหาทางออกเพื่อแก้ปัญหาแตกต่างกันไป บางคนสามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ บางคนก็แก้ได้แต่อาจจะออกมาไม่ดีนัก แต่โดยมากแล้วมักจะต้องมีผู้ช่วยคิดเพราะโอรสของกษัตริย์เติบโตมาด้วยการที่มีข้ารับใช้เคียงข้างอยู่ตลอด

ตัวละครที่เป็นบุตรของขุนนางจะมีเพียงสองคนเท่านั้น คือ หะซันและนูระดิน ทั้งสองคนนี้เป็นตัวเอกในนิทานตอนที่กล่าวถึงตน เนื่องจากตัวละครที่เป็นบุตรของขุนนางมีบทบาทเป็นตัวเอก รูปร่างหน้าตาจึงเป็นสิ่งที่เป็น ลักษณะเด่นน่าสนใจและเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้พบเห็นเกิดความเอ็นดูยินดีที่จะช่วยเหลืออยู่เสมอ ตัวละครทั้งสองคนนี้เป็นที่น่าหลงใหลของหญิงสาวไม่เว้นแม้นางปีศาจที่ได้เห็นบางนางถึงกับเอ่ยปากว่าแม้เพียงได้ซบลงบนอกเพียงชั่วโมงเดียว หากพระเจ้าจะปลิดชีวิตของตนก็ยอม ตัวละครทั้งสองคนมีจิตใจที่ดี ไม่เคยสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น แต่ด้วยการเลี้ยงดูที่บิดาได้ดูแลอย่างใกล้ชิด เมื่อบิดาเสียชีวิตลงก็ไม่รู้ว่าจะใช้ชีวิตไปในทางไหน ทำให้มีชีวิตที่ย่ำแย่ลง เมื่อเจอกับปัญหาก็ไม่สามารถแก้ไขเพียงลำพังได้ ตัวละครที่เป็นขุนนางมีปรากฏอยู่เป็นจำนวนมาก อาจกล่าวได้ว่าทุกเรื่องที่มีตัวละครกษัตริย์ก็มักจะมีตัวละครขุนนางอยู่ด้วย แต่จะมีบทบาทที่สำคัญมากน้อยแตกต่างกันออกไป เนื่องจากขุนนางมักอยู่ในวัยอาวุโสจึงไม่มีการบรรยายรูปลักษณ์ ตัวละครขุนนางจะมีทั้งที่นิสัยดีและนิสัยไม่ดี แต่ส่วนมากแล้วจะเป็นคนนิสัยดีเพราะต้องคอยให้ความช่วยเหลือกษัตริย์ในทุกๆเรื่อง ส่วนขุนนางที่นิสัยไม่ดีจะคอยยั่วยุกษัตริย์ให้หลงไปในทางที่ผิดเพราะกษัตริย์มักจะเชื่อใจขุนนางคนสนิทมากกว่าผู้อื่น เช่น พูดยุยงให้กษัตริย์ตัดสินประหารชีวิตคนที่บริสุทธิ์ ตัวละครสามัญชนมีจำนวนมากรองลงมาจากตัวละครกษัตริย์ โดยส่วนใหญ่แล้วจะประกอบอาชีพค้าขาย รองลงมาจะเป็นชาวประมง ช่างตัดผม ช่างตัดเสื้อ นายแพทย์ ขอทาน และเลี้ยงสัตว์ตามลำดับ ซึ่งแต่ละคนจะมีฐานะความรวยความจนแตกต่างกัน แต่อาชีพที่มีแต่ฐานะยากจนเพียงอย่างเดียวคือ ชาวประมง และขอทาน ตัวละครสามัญชนส่วนมากในนิทานจะไม่ได้บรรยายรูปลักษณ์เอาไว้เพราะไม่ได้มีลักษณะเด่นในด้านนี้ มีเพียงบางตัวละครที่บรรยายรูปลักษณ์ไว้ว่ามีรูปโฉมรูปร่างงดงาม เนื่องจากตัวละครฝ่ายหญิงที่เป็นสามัญชนทั้งหมดจะพร้อมด้วยรูปสมบัติและทรัพย์สมบัติ สิ่งที่จะทำให้พึงใจฝ่ายชายที่เป็นสามัญชน หากเป็นคุณงามความดีก็อาจจะยังไม่เพียงพอจึงต้องมีรูปลักษณ์ที่งดงามด้วย เพื่อให้คู่ควรกับฝ่ายหญิง อาชีพของตัวละครสามัญชนหากเป็นพ่อค้าจะสืบทอดมาจากบิดา บิดาคนใดทำอาชีพค้าขาย เมื่อบิดาเสียชีวิตบุตรก็รับอาชีพค้าขายสืบมา บางคนเลือกอาชีพตามความชอบ เช่น ผู้ที่ค้าขายบางคน เลี้ยงสัตว์เพื่อขายเนื้อสัตว์ นายแพทย์ บางคนจำเป็นต้องทำเพราะมีอวัยวะไม่สมประกอบ เช่น ขอทาน บางคนในนิทานก็ไม่ได้เขียนที่มาเอาไว้ เช่น ช่างตัดผม ชาวประมง ช่างเย็บเสื้อ ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับ ความเป็นอยู่ของแต่ละดินแดนที่มีความต้องการด้านอาชีพไม่เหมือนกัน นิสัยใจคอของตัวละครที่เป็นสามัญชนจะมี

ความหลากหลายและแตกต่างกัน ส่วนมากแล้วโดย เนื้อแท้จะเป็นคนดี แต่มักจะมีกิเลส คือ รัก โลภ โกรธ หลง นำพาไปสู่สิ่งที่ไม่ดีต่างๆนานาเฉกเช่นมนุษย์ทั่วๆไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของความรัก ความแตกต่างของตัวละครกลุ่มนี้จะอยู่ที่สติปัญญา คนที่ฉลาดเนื้อเรื่องก็จะออกมาในรูปแบบหนึ่ง คนที่โง่เขลาเนื้อเรื่องจะแปลกออกมาอีกแนวหนึ่ง

ตัวละครฝ่ายหญิงสามารถแบ่งออกได้ 4 กลุ่มดังนี้ คือ พระมเหสี พระธิดา บุตรีของเศรษฐี และนางทาส ซึ่งมีเพียงตัวเดียวจากนิทานทั้งหมด ตัวละครฝ่ายหญิงจะมีบทบาทน้อยกว่าตัวละครฝ่ายชาย ลักษณะนิสัยจะไม่ค่อยปรากฏเด่นชัดมากนัก แต่จะมีลักษณะโดดเด่นอยู่ที่รูปลักษณ์ภายนอก เพราะรูปลักษณ์ของผู้หญิงจะเป็นจุดกำเนิดเรื่องราวของตัวละครฝ่ายชาย ตัวละครพระมเหสีจะมีอยู่ไม่กี่คนที่มีความสำคัญในเนื้อเรื่องในนิทานจะไม่ได้บรรยายรูปร่างหน้าตาแต่จะบอกพฤติกรรมว่าเป็นคนอย่างไร ซึ่งตัวละครที่มีความสำคัญมักจะมีนิสัยที่ไม่ดี รักความสนุกสนาน และแอบลักลอบมีชู้ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุเพราะนางไม่มีสิทธิ์เลือกคนที่นางรักเอง หากกษัตริย์องค์ใดปรารถนาจะได้นางไปเป็นมเหสีพระบิดาของพวกนางก็ไม่กล้าที่จะปฏิเสธ ทำให้นางต้องจำใจเป็นภรรยาของคนที่นางไม่ได้รัก นอกจากนี้แล้วตำหนักที่พระมเหสีอยู่จะถูกแยกออกไปต่างหากเพื่อไม่ให้ผู้ชายเข้าไปเกี่ยวข้อง นางอาจจะเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวและว้าเหว่ อีกทั้งกษัตริย์มักจะมีหน้าที่การงานให้ทำมากมายจนทำให้ไม่มีเวลาไปมาหาสู่กัน ตัวละครพระธิดาจะไม่ค่อยมีลักษณะนิสัยที่ชัดเจน ทั้งนี้เพราะมีบทบาทน้อยและไม่ค่อยสำคัญเท่าไร แต่จะมีจุดเด่นอยู่ที่รูปลักษณ์ภายนอก หญิงสาวผู้ที่เป็นธิดาของกษัตริย์มักจะเพียบพร้อมด้วยรูปลักษณ์ภายนอก ตัวละครพระธิดาในนิทานจะไม่บรรยายรูปลักษณ์โดยละเอียดแต่จะบอกเพียงว่ามีรูปโฉมงดงามดั่งดวงจันทร์ การศึกษาที่เด่นชัดของพระธิดาคือ จะเรียนทางด้านเวทมนต์ เพราะผู้หญิงในแถบอาหรับไม่จำเป็นต้องเรียนรู้ด้านวิชาการ อีกทั้งคนที่เลี้ยงดูพระธิดามาจะเป็นข้าหลวงที่เป็นผู้หญิง ถ้าหากคนเลี้ยงดูมีความถนัดหรือมีวิชาความรู้ทางด้านใดพระธิดาก็จะทรงได้รับการสั่งสอนสืบทอดต่อมา พระธิดาในนิทานเรื่องอาหรับราตรีจะเรียนเวทมนต์คาถาเช่น ถอนคำสาปให้กับผู้ที่ต้องมนตร์ มีเวทมนต์สามารถต่อสู้กับยักษ์ได้ และแปลงร่างได้ เช่น แปลงร่างเป็นนก เป็นไก่ มเหสีในนิทานบางเรื่องใช้เวทมนต์คาถาในทางที่โหดร้าย สาบกษัตริย์ซึ่งเป็นสามีของตนเองให้มีอวัยวะท่อนล่างกลายเป็นศิลา เพราะสามีใช้ดาบฟันชายชู้ของนางเสียชีวิต สาบให้เมืองทั้งเมืองเป็นเมืองร้าง และใช้เวทมนต์ชุบชีวิตชายชู้ของตน ตัวละครพระธิดาจะมีบทบาทแตกต่างกันไป ซึ่งจะแบ่งออกได้ดังนี้คือ พระธิดาที่ประทับอยู่ใน ราชวัง พระธิดาที่มีภูมิหลังดังนี้จะมีคุณลักษณะกอปรด้วยคุณงามความดี จิตใจงดงามไม่แพ้ใบหน้า แต่จะไม่ปรากฏเด่นชัดมากนักเพราะไม่ค่อยมีบทบาทมากเท่าไร ส่วนอีกประเภทหนึ่งคือ พระธิดาที่ไม่ได้ประทับอยู่ในวัง ซึ่งมีสาเหตุมาจากถูกยักษ์ลักพาตัวมา ซึ่งในเรื่องจะมีทั้งหมดสองคนเท่านั้น บทบาทของนางทั้งสองเมื่ออ่านแล้วอาจทำให้รู้สึกว่านางเป็นคนหลายใจ แต่ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนางถูกบังคับฝืนใจให้มาเป็นเมียของยักษ์ นางจึงต้องหาทางระงับความทุกข์ด้วยวิธีของนาง ตัวละครบุตรีของเศรษฐีมีภูมิหลังที่หลากหลาย บางนางเป็นบุตรของพ่อค้าที่ฐานะร่ำรวย

บางนางเป็นบุตรีของผู้มีชื่อเสียง มีตำแหน่งหน้าที่การงานใหญ่โต ตัวละครจะไม่มีลักษณะนิสัยที่โดดเด่นมากนัก เพราะมีบทบาทเพียงเล็กน้อย บุตรีของเศรษฐีจะมีรูปลักษณ์สวยงามทุกนาง และเป็นที่ดึงดูดแก่สายตาตัวละครผู้ชาย ยกเว้น ตัวละคร อชิเชห์ที่ในนิทานไม่ได้บรรยายลักษณะภายนอกเอาไว้ แต่นางมีความโดดเด่นที่ลักษณะนิสัย ที่ยอมเสียสละทุกอย่างเพื่อชายที่ตนรัก อชิเชห์รักอชิชมาก เมื่อทราบว่าอชิชรักผู้หญิงอีกคนหนึ่งมาก ก็ยอมเสียสละให้อชิชไปอยู่กับผู้หญิงคนนั้น และเมื่ออชิเชห์รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นมีจิตใจที่โหดร้าย มักหลอกผู้ชายไปฆ่าทิ้ง อชิเชห์ก็ใช้สติปัญญาของตน แต่งกลอนเป็นกลบท ให้อชิชไปท่องให้ผู้หญิงคนนั้นฟัง ซึ่งเมื่อถอดกลบทได้แล้วจะแปลความได้ว่า "โปรดอย่าฆ่าผู้ชายคนนั้นที่ฉันรักเลยในเมื่อฉันยอมยกผู้ชายคนที่ฉันรักที่สุดให้เธอแล้ว" ทำให้ผู้หญิงคนนั้นใจอ่อนไว้ชีวิตอชิช เมื่ออชิเชห์อยู่ต่อหน้าอชิช จะแกล้งทำท่าทีว่ามีความสุขทั้งที่ใจจริงแล้วเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส และสุดท้ายอชิเชห์ก็ช้ำใจเพราะชายที่ตนรักจนตาย บุตรีของเศรษฐีแต่ละนางจะมีทั้งนิสัยที่ดีและไม่ดีปนกันไป แต่ส่วนมากแล้วจะเป็นคนดีและตัวละครที่เป็นคนดีฝ่ายชายจะมาตกหลุมรักพวกนางเองโดยที่นางไม่ได้ยั่วยวนแต่อย่างใด ส่วนบุตรีของเศรษฐีที่มีนิสัยไม่ดีมักจะใช้รูปลักษณ์ของตนเองไปหลอกล่อเพื่อให้ฝ่ายชายหลงใหล

ตัวละครอมนุษย์จะมีความโดดเด่นในเรื่องรูปลักษณ์ซึ่งแตกต่างออกไปจากวรรณคดีไทย มีทั้งตัวละครอมนุษย์ที่มีนิสัยดี และดุร้ายปนกันไป เช่น ยักษ์ ปีศาจ คนป่า นางพราย นกยักษ์ พ่อมด เป็นต้น ตัวละครอมนุษย์ช่วยสร้างเนื้อเรื่องนิทานให้มีความสนุกสนาน เป็นโลกแห่งจินตนาการ ที่มีทั้งเวทมนต์วิเศษ มีการต่อสู้กับยักษ์ ปีศาจ พ่อมด และการผจญภัยต่างๆ

นิทานเรื่องอาหรับราตรี เมื่ออ่านแล้วทำให้ทราบวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ความคิด ความเชื่อของผู้นับถือศาสนาอิสลาม เช่น ความเชื่อในพระเจ้าที่เชื่อว่า พระเจ้าเป็นผู้กำหนดชีวิต ความเชื่อของผู้คนในสิ่งเหนือธรรมชาติ วิถีปฏิบัติของผู้หญิงที่ต้องเคร่งครัดในการแต่งกายและการวางตัวที่ไม่ใกล้ชิดกับผู้ชายมากเกินไปเป็นต้น นอกจากนี้แล้ว นิทานเรื่องอาหรับราตรียังมีความโดดเด่นในเรื่องของจินตนาการ ซึ่งทำให้ผู้อ่านได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินไปด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมทางด้านองค์ประกอบอื่นๆของนิทานเรื่องอาหรับราตรี เช่น ฉาก แก่นเรื่อง วิธีการผูกเรื่องราวของนิทานแต่ละเรื่อง เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษานิทานของอาหรับเรื่องอื่นๆ เช่น ลิลิตนิทราชาคริต อาหรับราตรีประโลมโลกย์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

กระแสร์ มาลยาภรณ์. (2516) วรรณคดีเปรียบเทียบเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.. 2516.

กุสุมา รักษ์มณี.(2536). นิทานวานบอก. กรุงเทพฯ : ต้นอ้อ.

กุหลาบ มะลิมาส. (2529). วรรณคดีไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง

พิสมัย ศรีอนุพันธ์. "วรรณกรรมปัจจุบัน : นวนิยาย," วารสารวัฒนธรรมไทย. 22:10 (ตุลาคม 2546)

เพลินพิศ เพิ่มสิน. (2544). การศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมนิทานเรื่องการอาหรับราตรี. มหาสารคามฯ : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ภัทรวาที, หลวง. (2505). "แบกแดดนครแห่งอาหรับราตรี," สราญรมย์. 12(10) : 60-65 ; กุมภาพันธ์

รื่นฤทัย สัจจพันธุ์. (2524). อิทธิพลวรรณกรรมต่างประเทศในวรรณกรรมไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ศิลปากร, กรม. (2532). อาหรับราตรีโดยเสฐียรโกเศศ-นาคะประทีป. กรุงเทพฯ : คุรุสภาลาดพร้าว

สายทิพย์ นุกูลกิจ. (2534). วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ. : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางเขน.

สิทธา พินิจภูวดล. (2520). ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : กรุงสยามการพิมพ์.

ดิเรกชัย กุลศิริสวัสดิ์. (2516). ความสัมพันธ์ของมุสลิมทางประวัติศาสตร์และวรรณคดี. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย.

วิจิตร มาตรา, ขุน. (2509). ภูมิศาสตร์วัดโพธิ์. กรุงเทพฯ : สาส์นสวรรค์.

"Thousand and One Nights", In p.733. 15 th ed. Chicago : Encyclopedia Britanica. 1994.

ประวัติย่อผู้ทำวิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล ปริศนา วงษ์สวาสดิ์

วัน เดือน ปีเกิด วันอังคาร ที่ 7 มีนาคม 2532

สถานที่เกิด โรงพยาบาลมิชชั่น กรุงเทพมหานคร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 1143/2 S.P.L. COURT ซอย 3 ถนนรัชดาภิเษก ดินแดง ห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร 10310

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2535	ระดับชั้นอนุบาล โรงเรียน รัศมีอิสลาม
พ.ศ. 2538	ระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียน นราทร และโรงเรียน อยู่เป็นสุขอนุสรณ์
พ.ศ. 2544	ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน สิริรัตนาธร
พ.ศ. 2550	ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

อาจารย์ที่ปรึกษาภาคนิพนธ์

อาจารย์ สุภิญญา ยงศิริ